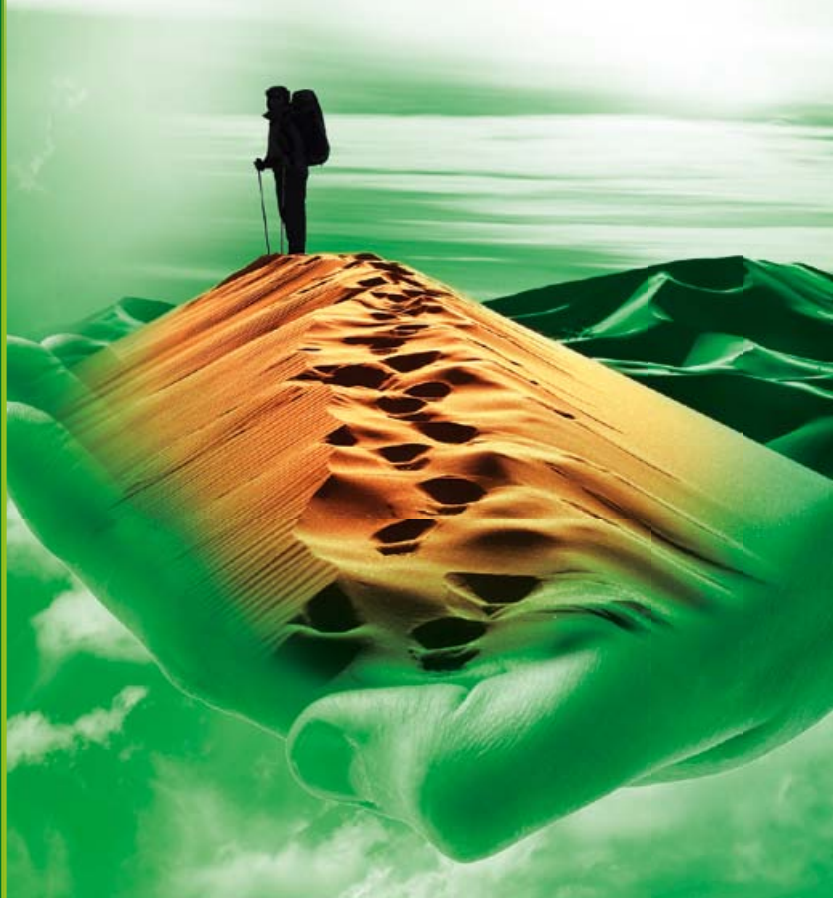

V HARMONII S BOHEM

KORNELIUS NOVAK

&
mé zvláštní
zážitky s Bohem

Kornelius Novak
V harmonii s Bohem

První české vydání © VINICE CHEB, o. s., 2013

© Kornelius Novak

Biblické citáty jsou použity z Českého ekumenického překladu
a z Překlada 21. století (B21).

Neprodejně!

V HARMONII S BOHEM

KORNELIUS NOVAK

V HARMONII S BOHEM

KORNELIUS NOVAK

&
mé zvláštní
zážitky s Bohem

OBSAH

Předmluva	13
ČÁST 1.....	17
Kapitola 1	
Rodiče	18
Kapitola 2	
Problematické dětství	21
Kapitola 3	
Bůh ke mně mluví.....	23
Kapitola 4	
Nový začátek.....	26
Kapitola 5	
Hřích a jeho následky.....	31
Kapitola 6	
Vyhazovač.....	34
Kapitola 7	
Kdo mě opravdu zná a miluje?	42

Kapitola 8	
U brány smrti.....	47
Kapitola 9	
Žít v harmonii s Bohem	50
Kapitola 10	
První kontakt s misijními motorkáři.....	52
Kapitola 11	
Holy Riders – začátky	54
Kapitola 12	
Na biblické škole.....	60
Kapitola 13	
Posvěcení – být věrný v malém.....	63
Kapitola 14	
Důležité poznatky.....	64
Kapitola 15	
Vlastní plány.....	67
Kapitola 16	
Motorkářská Bible.....	68
Kapitola 17	
Nežádoucí vyslyšení modlitby.....	69
Kapitola 18	
Bůh mě věrně zaopatřuje	72
Kapitola 19	
Cesta nahoru vede s kopce.....	74
Kapitola 20	
Opravdový Boží zázrak.....	76

Kapitola 21	
Nový pohled na Boží církev.....	80
Kapitola 22	
„Moje“ motorka – anebo ne?.....	83
Kapitola 23	
Strach z toho, že zůstanu svobodný.....	86
Kapitola 24	
Neschopnost se modlit.....	89
Kapitola 25	
Bůh řekl naprosto jasně: „Augustin“.....	92
Kapitola 26	
Jak nás s manželkou přivedl Bůh k sobě.....	95
Kapitola 27	
Živý sbor.....	98
Kapitola 28	
Moudrost.....	103
Kapitola 29	
Klubovna pro službu mezi motorkáři	104
Kapitola 30	
Misie mezi motorkáři.....	106
Kapitola 31	
Evangelizační článek v časopise pro motorkáře	113
Kapitola 32	
Služba v Norsku.....	115
Kapitola 33	
Co lidi skutečně zajímá.....	118

Kapitola 34	
Bůh nám dává statek pro lidi v nouzi	122
Kapitola 35	
Nový začátek a Boží církev.....	123
Kapitola 36	
Finney	129
Kapitola 37	
Heaven Underground.....	131
Kapitola 38	
Zázrak uzdravení.....	133
Kapitola 39	
Zázrak s knihou Na scéně	136
Kapitola 40	
Evangelizace v Česku.....	139
Kapitola 41	
Setba v různých částech Evropy	142
Kapitola 42	
Směrem na sever	146
Kapitola 43	
Těžké časy.....	150
Kapitola 44	
Kontakt na adventisty	152
Kapitola 45	
Pastor na polárním kruhu	155
Kapitola 46	
„Realita“ v církvi.....	157

Kapitola 47	
Zdravý či nemocný?	159
Kapitola 48	
Problémy se psy – nebo Boží vedení?.....	163
Kapitola 49	
Nový začátek ve Švédsku	167
Kapitola 50	
Evangelizace v Česku.....	170
Kapitola 51	
Rozloučení	178
ČÁST 2	183
Kapitola 1	
Zázraky	184
Kapitola 2	
Co vypovídají „zázraky“ o lidech, kteří jsou jim přítomní?	188
Kapitola 3	
Bible: „Zázrak“ pro všechny.....	194
Kapitola 4	
Největší zázrak všech zázraků	199
Kapitola 5	
Co je Božím plánem a cílem a jaký je smysl života aneb proč Bůh dopouští všechno to utrpení, jestliže je láska?	201
Kapitola 6	
Logika víry	212

Kapitola 7	
K čemu potřebujeme Ježíše?.....	214
Kapitola 8	
Náboženská iluze a pravý život v následování	234
Kapitola 9	
Co je to nejdůležitější v životě křesťana a podle čeho se pozná opravdový křesťan.....	240
Kapitola 10	
Uchvácen Kristem.....	248
Kapitola 11	
Boží vedení.....	250
Kapitola 12	
Princip pravého probuzení	285
Slovo závěrem.....	315
Důležité informace na závěr	317

PŘEDMLUVA

Drahý čtenáři,

mnozí z posluchačů mých přednášek měli po jejich skončení podobné otázky: „Jak můžeme rozpoznat Boží vůli pro svůj život?“ Nebo: „Jak můžeme slyšet Boží hlas?“ Nebo: „Jak musíme žít, abychom byli vedeni Bohem?“ Nebo: „Jak dochází k zázrakům a jak je můžeme zažívat, vždyť Ježíš řekl, že máme prosit a dostávat a že s ním máme v životě i ve službě zažívat mocné věci.“

Mám velkou radost z toho, že na mnohých z vás je jasně vidět, že věří pravdě a aktuálnosti Bible a berou její zaslíbení vážně. Také mně bylo před několika lety stále jasnější, že to Bible myslí vážně, když mluví o tom, že Skutky apoštolů mají pokračovat ve stejném Duchu a ve stejné moci – proto také nemají konec! I já jsem tím však stál před výzvou „nového života“ v „nové realitě“ a měl jsem stejné otázky jako vy.

Nebudu přehánět, když řeknu, že jsem v posledních 20 letech nedělal nic jiného, než hledal odpovědi na tyto otázky a dělám to i nadále, neboť čím více odpovědí jsem získal a čím více jsem zažil Boha, tím více přišlo i otázek nových. V této knize bych vám chtěl zapsat něco z toho, co jsem dosud s Bohem zažil a co jsem se od Ježíše naučil, jako pomoc při vašem hledání.

Knihy má 2 části. V první části bych chtěl prostě vyprávět některé události ze svého života. Nepíši zde žádnou biografii, není to tedy kompletní příběh mého života.

Často mě lidé prosili, abych vyprávěl své svědectví o tom, jak jsem přišel k Ježíši. Při jiných příležitostech jsem vyprávěl o vyslyšených modlitbách nebo jiných zážitcích s Bohem, ale jen zřídka jsem měl čas mluvit o těchto speciálních zážitcích v nějaké srozumitelné posloupnosti, tak aby bylo možno pochopit souvislosti. K tomu pouze jeden prodloužený večer nestačí. Mnozí tedy mají jakési neúplné „puzzle“, a proto neuškodí, když budu vyprávět tyto zážitky ve správných souvislostech. Tak snad ono „puzzle“ bude trochu úplnější.

U těchto zážitků ale nejde o mě, to stále znovu zdůrazňuji, když mám vyprávět něco ze svého života. Necestoval bych a nevyprávěl „svůj příběh“ ani nepsal své zážitky, ale chci sdělit, že to, co Bůh udělal a dělá v mém životě, může učinit i ve tvém! V této knize jde tedy o tebe a tvůj život v harmonii s Bohem.

Budeš se pravděpodobně nacházet v úplně jiných životních okolnostech než já, jde tu však o duchovní principy, které platí i ve tvém životě.

Na druhé straně by však tyto zážitky měly být pouze výchozím bodem k tomu, abych poté vysvětlil určité důležité věci. Věc se má totiž tak, že člověk nemůže svůj život postavit na „subjektivních zážitcích“. Ani na vlastních, ani na zážitcích někoho jiného. Mnohem důležitější je otázka, jak např. vykládat či posuzovat „nadpřirozené zkušenosti“, co z toho máme vyvodit atd. K tomu nutně potřebujeme Bibli. Říkám vám také upřímně, že raději káži „objektivní pravdy“ z Bible než své „subjektivní“ zkušenosti. V současnosti totiž existuje celosvětový fenomén, že lidé „zažívají“ rozličné věci, ale kdo je zkoumá? Kdo může dokázat, že to opravdu zažili? A dokonce, i když je to pravda, co to má společného se mnou?

Proto se ve druhé části knihy podíváme na to, co k tomu říká Bible, abychom se pro svůj život naučili něco z Božího Slova! Takže v první části budu vyprávět své zážitky, abychom měli příklad pro onu druhou část. Tam se pokusím určité věci vysvětlit, abys také ty mohl žít v harmonii s Bohem.

Je mi jasné, že mnozí posluchači na našich akcích a čtenáři této knihy pochybují o pravdivosti mých „příběhů“. Pokud by to byl i tvůj případ, tak bych chtěl říci následující: neberu to osobně, když lidé zpochybňují mé zážitky. Proč by také měli věřit všemu, co se jim vykládá? Bible varuje před svůdci, falešnými proroky a lháři, a já jsem na křesťanské scéně velmi mnoho takových věcí zažil. Jestli je někdo důvěryhodný či nikoliv, to si můžeme sami pro sebe rozhodnout pouze tehdy, když jsme ho blíže poznali, a to je během kázání možné pouze minimálně. Mohu tedy žít s tím, když lidé nejprve pochybují o pravdivosti mých zážitků. Ale mám návrh. Přezkoumej to, co Bůh dělá, říká a zaslubuje ve svém Slově. Neunikne ti, že Ježíš zaslubuje ještě „větší skutky“ než to, co jsem zažil já.

„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ (J 14, 12–14)

Pavel mluví o tom, že Bůh nás chce zapojit do „skutků“, které připravil pro náš život a službu.

„Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2, 10)

Pochybuj o pravosti mých zážitků, ale nepochybuj prosím o pravosti a důležitosti toho, co říká Bůh. Nech se zapojit do Božích skutků. Žij k Boží slávě a sám zažij to, co má Ježíš na mysli, když říká, že máme zažívat podivuhodné věci. Vstup sám do harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami, motivy, plány a skutky. Pak jsem svůj záměr s touto knihou splnil. Nepíši tuto knihu proto, abych získal „uznání“ za své zážitky, ale abychom my všichni ještě hlouběji „žili v harmonii s Bohem“.

RODIČE

KAPITOLA 1

Narodil jsem se roku 1975 v Brašově (něm. Kronstadt) v Rumunsku, proto si hodně lidí myslí, že jsem Rumun, ale moji rodiče jsou Němci. Žili jsme v oblasti, jež byla osídlena Němci a jež se jmenuje „Sedmihoří“. Můj dědeček pochází z Čech, odtud to jméno Novak, ale také on mluvil německy (lidé se všude ptají na původ mého jména, proto podávám tuto informaci). Mnohem důležitější pro mě je, že moji rodiče byli přesvědčení a odevzdání následovníci Ježíše, co si jen vzpomínám. Otec kázal Boží Slovo všude, kde to šlo, a byl hodně na cestách. Moje matka měla doma vždy plné ruce práce a dostatek modlitebních potřeb.

Otec se jmenoval Adolf, přišel na svět dříve, než Hitler ukázal svou pravou tvář. Skutečnost, že můj otec byl Němec, jmenoval se Adolf a ještě k tomu byl pastorem, stále znovu přinášela problémy a výzvy v ateistickém komunistickém Rumunsku. Ale můj otec se nikdy nevzdával a rovněž zažíval, že je Bůh s ním. Jeden zážitek z jeho života a služby:

Jednoho dne dostal otec dodávku pašovaného zboží. Materiál, který měl předat dále, byl velmi ožehavý a zakázaný – Bible! Otec postavil oba pytle s Biblemi před zadní sedadla, kam se dávají nohy, pomodlil se a vyjel. Když byl na cestě, uviděl najednou na kraji silnice dva policisty, kteří ho zastavili. Ukázalo se, že byli ve městě pouze nasazeni k nějaké akci a teď se chtěli dostat domů do jiného města. Zeptali se mého otce, jestli je může

vzít s sebou... Co mému otci zbývalo?! Nastoupili. Protože vza-
du nebylo žádné místo pro nohy, dal si jeden z policistů nohy
nahoru a brzy usnul. Oba byli totálně vyčerpaní. Starší z obou
seděl vpředu a bez přestání mluvil, možná tím chtěl zabránit
tomu, aby usnul, neboť byli oba ozbrojeni a nesměli spát... Když
tak chvíli jeli, přijeli k místu, kde byla cesta uzavřena! Auta stá-
la v řadě a úplně vpředu se prohledávalo jedno auto za druhým!
Policista mému otci řekl, že má kolem té fronty projet, což otec
udělal. Když přijeli dopředu, vyměnil si policista se svými kolegy
pár slov a můj otec mohl projet – bez kontroly! V cíli své cesty
policisté s díky vystoupili a můj otec pokračoval dál – s Biblemi,
které přinesly požehnání dalším lidem.

Na tomto příběhu se můžeme něco naučit: to, co vidíš jako
problém, může být řešením pro mnohem větší problém! Tuto
zkušenost jsem sám směl znovu a znovu prožívat, ale k tomu se
dostanu později. Nejprve ještě jeden zážitek vypovídající o du-
chovnosti mé matky:

Přišel čas, kdy se moji rodiče na základě různých událostí ptali,
jestli mají zůstat v Rumunsku nebo požádat o vycestování. Mod-
lili se za to a poté podali žádost, jejíž vyřízení ve skutečnosti trvá
velmi dlouho. Ale krátce poté se stalo následující: jedné noci sly-
šela matka hlas, který jí sdělil datum, kdy vycestujeme! Probudila
vzrušeně otce, ten jí vůbec nevěřil. Ale matka se připravovala. Byly
jsme tehdy 4 děti a matka zabalila a udělala, co mohla. Onen den
přišel brzy a bylo to opravdu ono datum! Odletěli jsme z Rumun-
ska v rámci jedné rychloakce! Museli jsme tam všechno nechat,
dům, statek... Bylo mi tehdy 5 let. Přišli jsme do Německa s ně-
kolika kufry, ale co na tom, když člověk nemá nic – ale má Boha?

Jedna písnička z Norska má tento text:

*Co má být, jestli zde na zemi
žijeme v chatrči či na zámku?
Ať svítí slunce nebo je zataženo,
tam, kde je Ježíš, tam je pro mě nebe!*

Život je cesta, cíl je v nebi, kdo má Ježíše, ten již cíle dosáhl!
Ale není všechno tak růžové, jak by se nám to líbilo...

Můj otec od té doby pracoval v jedné misijní společnosti, byl zodpovědný za literaturu do Rumunska. Žili jsme s oběma staršími sestrami a mladším bratrem na vesnici. Od malička jsem slyšel ony zajímavé biblické příběhy, ale nejen to! Rád vzpomínám na večerní pobožnosti, kdy otec předčítal moderní svědectví a zážitky lidí s Bohem, napínavá a zajímavá vyprávění o misionářích, ale také o zcela normálních lidech. Bylo pro mě zcela přirozené, že existuje Bůh, kterého můžeme zažít! Tím větší byl můj údiv, když jsem zjistil, že ostatní děti v okolí o tomto Bohu nic nevědí a nevěří v něj... Ale přišlo ještě něco horšího.

PROBLEMATICKÉ DĚTSTVÍ

KAPITOLA 2

Jako dítě mě ostatní děti odmítaly, kvůli tomu, že jsem „mluvil tak divně německy“. Nebyly to jen nějaké ojedinělé situace, nýbrž tak to šlo celá léta. Vzpomínám nerad na tuto část svého života, ale tehdejší problémy mi dnes pomáhají porozumět ostatním, kteří jsou ve společnosti outsidersy. Zním onen strach a noční můry a jaké to je, když už nevíte, jak dál.

Jako dospívající mě fascinovaly plakáty, kde Arnold Schwarzenegger ukazoval na odív své svaly. Toho nikdo nešíkanoval! Nějaký hlas mi říkal: „Osvobod se z vězení své slabosti! Osvobod se z té role oběti!“ Tak jsem začal trénovat. Boxovací pytel vlastní výroby, posilování s činkami...

Jednoho dne ke mně opět přistoupil někdo zezadu. Obrátil jsem se a udeřil. Skácel se a potom bylo všechno jako v transu... Dostavil se ředitel, moje matka přišla s pláčem, sanitka... Těžce jsem mu poranil oko. Ale ten vnitřní hlas mi říkal: „To je ta cesta, na níž konečně najdeš klid. Tak získáš respekt a všichni tě nechají na pokoji!“ Tak jsem pokračoval.

Netrvalo dlouho a téměř každý den jsem byl zapojen do nějaké rvačky. Pokoj jsem tak nenašel. Zato přišla zranění, má i mých protivníků. Ale nejhorší byla vnitřní bolest. Bolest, nenávisť, strach, vztek... Tak to šlo se mnou s kopce. Stával jsem

se stále vzpurnějším, agresivnějším, hrubým... a automaticky si vyvinul „strategie“ pro to, aby mě bylo vidět a slyšet. Například pomlouvání druhých, abych byl sám „lepší“. To je typický vzorec chování bídného hříšníka. Člověk musí činit druhé „špatnými“, aby se mohl prezentovat jako „lepší“, člověk musí druhé snižovat, aby sám mohl být „nahore“. Nacházel jsem se uprostřed tohoto začarovaného kruhu.

Ve 14 jsem byl rebel. Byl jsem proti všemu a všem. Nikdo mi nerozuměl a já jsem nerozuměl světu. Ale Bůh mi rozuměl! Avšak já Bohu nerozuměl!

Věřím, že Bůh také trpí tím, že mu nerozumíme.

BŮH KE MNĚ MLUVÍ

KAPITOLA 3

V našem sboru byla evangelizace, na niž jsem šel. Seděl jsem na galerii, v poslední řadě... A žasl jsem. Cítil jsem se přímo osloven a bylo mi to extrémně nepříjemné! Byl jsem tak vzpurný a kritický, že jsem si myslel, že starší sboru o mně řečníkovi vyprávěli, aby mě „obrátili“. Tak jsem si řekl, že mu to ukážu! Příštího dne jsem přišel k domu, kde byl ubytovaný a zazvonil jsem. Když onen řečník otevřel dveře, zeptal jsem se ho: „Kdo vám o mně vyprávěl všechno to svinstvo?“ On se na mě jen podíval a zeptal se: „Kdo vůbec jsi?“ A přibouchnul mi dveře před nose!

Taková drzost! Byl jsem zmatený, žádného takového kazatele jsem neznal! Ale jedna myšlenka si ve mně našla cestu: ten člověk byl upřímný. Nebyl to žádný pokrytec. Byl radikální. Nemanipuloval. Teď už jsem měl skutečný zájem. Šel jsem tedy znovu na večerní shromáždění a tam mi bylo jasné: Bůh ke mně mluvil. Bylo prostě pravda, co ten muž říkal. Mluvil do mého srdce, odkrýval věci, o kterých nikdo nevěděl, mluvil o věcech, které věděl jenom Bůh, zapomněl jsem na svět kolem sebe a napjatě poslouchal. Zažil jsem to, co může zažít každý, když „uvěří“. Uvěřil jsem tomu kázání jako Božímu Slovu ke mně a ono působilo tak, jak to popisuje Pavel.

„Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte.“ (1Te 2, 13)

Mnozí chodí na bohoslužbu a neočekávají, že k nim promluví Bůh. Možná bychom naslouchali s jiným postojem, kdyby k nám Bůh mluvil osobně, ale je to přece jeho Slovo! Co bys dělal, kdyby ti Bůh poslal DVD s poselstvím pro tebe? Nesedl by sis napjatě před obrazovku?

Tehdy ale nebyla žádná DVD, a proto nám Bůh dal své Slovo, Bibli. Čti ji a nenech na ni sedat prach. Bůh k nám může mluvit i skrze kazatele, za předpokladu, že opravdu znají Boha a zvěstují jeho Slovo! Myslím, že kdybychom šli do sboru s tímto postojem očekávání, že k nám Bůh bude mluvit, tak by k nám Bůh také mluvil. Ale tak často neočekáváme nic, když kázání začíná, takže také sotva kdy něco dostaneme. Přirozeně může také „kazatel“ pokazit všechno, co se pokazit dá... Modlete se proto za všechny kazatele! Povzbuzujte je k tomu, aby kázali pouze Boží Slovo! Dávejte jim zpětnou vazbu, děkovnou či kritickou, ale nevěřte všemu, co vám někdo říká, zkoumejte to na základě Bible! Potom bychom více zažívali to, za co Pavel děkuje.

Zatímco onen muž kázal, před svým vnitřním zrakem jsem viděl obrazy. Ježíš visel na kříži, hrozně trpěl, bídně tam zemřel a já jsem pochopil, že to Ježíš udělal pro mě. Viděl jsem vinu vždycky jen u jiných! A byla to pravda! Jiní lidé se na mně provinili. Ale tohoto večera jsem nad slunce jasněji uviděl i svou vlastní vinu, tváří v tvář svatému a spravedlivému Bohu! Poznal jsem, že sám potřebuji odpuštění! Poznal jsem, že mě Bůh skutečně miluje a že to se mnou myslí dobře! Poznal jsem, že Ježíš na kříži chce odpustit každému! Poznal jsem, že každý člověk se může obrátit, že my všichni můžeme s Bohem začít nově! To jsem chtěl na každý pád, musel jsem to mít! Nemohl jsem se dočkat, až řečník skončí, potom jsem šel dopředu a chtěl jsem odezdat svůj život Ježíši a obrátit se.

Společně jsme se modlili. Vyznal jsem Bohu svou hříšnost. To nebyly žádné prázdné fráze, nýbrž potřeboval jsem opravdové odpuštění a uvěřil jsem, že je dostanu u Ježíše Krista, když se obrátím od svých hříchů. Prosil jsem Ježíše, aby přišel do mého

života a od nynějška byl Pánem mého života – a on přišel! Prostoupilo mne vědomí čistoty a lásky! Tehdy jsem nevěděl, že jsem zažil „křest Duchem Svatým“, ale později jsem žasl, když jsem v Bibli četl, co říká Jan Křtitel:

„Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ (Mt 3, 11)

Zažil jsem přesně to, co zde Jan zvěstoval. Moje vina byla odpuštěna a byl jsem vnitřně očištěn! Cítil jsem se lehčí o 50 kilo. Byl jsem Bohem přijat. Skrze víru v Ježíše Krista a mé obrácení od hříchu k Bohu se to všechno stalo pro mě realitou a zůstalo to tak dosud – díky Bohu.

Onen řečník tehdy řekl, když jsme se modlili: „Mám ti od Boha vyřídit, že se máš stát evangelistou.“

Byli jsme konzervativním sborem a něco takového mi bylo cizí. Nechtěl jsem být drzý, ale moc jsem nevěděl, co si s tím počít, tak jsem mu řekl: „Teď buď rád, že jsem se obrátil.“ On na to nic neřekl. Bylo mi tehdy 14 let.

NOVÝ ZAČÁTEK

KAPITOLA 4

Mnohem důležitější byla pro mě v tom okamžiku skutečnost, že jsem měl naději. Bylo to, jako bych byl v tunelu, tmavém, studeném, vlhkém... To byla moje realita. Ale nyní jsem viděl na konci světlo. Věděl jsem: „Bůh má cestu ven, do nové reality!“ Bylo mi jasné, že se nemůže všechno změnit naráz, ale můj postoj k Bohu se naráz změnil a tak jsem věděl, že mě Bůh do nové reality povede.

Slyšet, že se stanu evangelistou, bylo důležité proto, že jsem neměl ani ponětí o tom, co mám dělat nebo čím se stát. Neměl jsem žádnou budoucnost. V takovém světě jsem nechtěl žít a „fungovat“. Vedlo se mi tehdy skutečně špatně a ve svých snech jsem chtěl žít v nějakém jiném světě, v kanadské divočině nebo na plachetnici, ale v tomto „systémovém světě“ jsem neviděl žádnou budoucnost. Žili jsme ve městě a to nebyl můj svět. Proto byla skutečnost, že Bůh má pro mě plán, životně důležitá! Neměl jsem tušení, co Bůh zamýšlí nebo čím vlastně je a co dělá takový evangelista, ale stačilo mi, že jsem mohl věřit tomu, že Bůh má pro mě plán a úkoly. Na to jsem se chtěl připravit.

Je tak důležité, abychom mladým lidem dávali jasné perspektivy pro život s Bohem! To, co musí slyšet, nejsou jen „biblické vědomosti“, nýbrž skutečnost, že Bůh má plán pro jejich život! Že je Bůh chce zapojit do svých plánů, k jeho slávě! V některých

zemích jsou již devíti- či jedenáctiletí na cestách a zvěstují Boží království! Víím o dětech, které se modlily za druhé ve škole, a ti byli uzdraveni! Jak dlouho chceme ještě věřit tomu, že „biblické vědomosti“ a „chození na bohoslužbu“ je všechno?

Pavel nám říká, co je pravá bohoslužba!

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obětí; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmyslejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.“ (Řím 12, 1–3)

Máme odevzdávat svůj život Bohu, aby ho mohl používat! To je pravá bohoslužba! A ne „ukazování se“ v církvi, jak to někteří dělají. Pravé uctívání se neodehrává na této hoře nebo v tomto chrámě či v tom či onom kostele, nýbrž Bůh chce, abychom žili život v Duchu a uctívání, a to všude, kde jsme!

„Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. ... Ježíš jim řekl: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo.“ (J 4, 23;34)

To je jeden z „výsledků“ evangelia – jsme chrámem Ducha Svatého.

My všichni smíme žít s Bohem v harmonii! Jedna stará paní ve sboru to pochopila a uvědomila si, že celý svůj život měla nesprávné přesvědčení. Myslela si, že život křesťana spočívá v tom, žít tak dobře, jak to jde a jednou týdně jít na bohoslužbu. Přitom Ježíš s ní chtěl být neustále a používat ji! Ale ještě nebylo pozdě! Změnila svůj postoj, a tak dovedla v posledních letech

svého života ještě několik lidí k Ježíši! Na pohřbu byli někteří, kteří mohli dosvědčit, že v posledních letech našli Ježíše skrze tuto starou ženu. Nikdy není příliš brzy a nikdy není příliš pozdě vstoupit do harmonie s Bohem a jeho plány! K pravému obrácení patří právě tento bod.

Musel jsem říci svým rodičům, že jsem se obrátil. Plný radosti jsem k nim šel, pak jsem však přece jen zrozpačitěl; poprosil jsem však své rodiče o prominutí a řekl jim, že jsem se obrátil. Nemohli se z toho štěstí vůbec vzpamatovat, tak byli rádi. Stálo mě to vždy více přemáhání poprosit o prominutí své rodiče než „cizí lidi“. Možná je to u tebe jiné, to nevím. Zjisti to!

Dalšího dne na mě ve škole čekala parta kluků a věděl jsem, že to znamená mrzutost. První mi ji natáhl, druhý mi dal do břicha, ale já jsem se nenechal vyprovokovat. Ustoupili o krok a zeptali se, co to se mnou je. Řekl jsem jen: „Stal jsem se teď křesťanem.“ Pravděpodobně si mysleli, že už jsem se dočista zbláznil, na každý pád mě nechali na pokoji a už jsem se pak nedostal do žádných rvaček!

Chtěl jsem dělat všechno, co se dalo, abych se připravil na Boží plán, tak jsem dělal, co jsem mohl. Ještě mi nebylo jasné, že už v Božím plánu plně jsem a že už si mě Bůh používá, zatímco na mě i pracoval. Snažil jsem se ve škole. Dosud bylo pro mě velmi těžké se motivovat, ale zlepšilo se to, protože jsem se chtěl připravit na Boží věci. Také jsem ve škole začal školní biblický kroužek, od počátku o něj byl u některých žáků zájem a zasadila se o něj jedna učitelka. Ještě dnes si vzpomínám na svou první pobožnost. Ve sboru jsem se brzy zapojil do skupiny mládeže, pak jsem se dal ke skautům. Vlastní Bible byla čím dál tím více středem mého zájmu, i když jsem při čtení mnohému nerozuměl. U slova „tělo“ („maso“ v orig. – pozn. překl.) jsem stále musel myslet na pečínku! Nebo jaký byl rozdíl mezi farizejem, saducejem a herodiánem? V některých částech jsem nerozuměl vůbec ničemu! Pokud se ti vede podobně, nevzdávej se! Čti dál. Mnohému nebudeš rozumět, ale důležité jsou ty věci, kterým rozu-

míš! Časem budeš rozumět čím dál tím víc, pokud se nevzdáš. Je to jako při puzzle. Člověk obrací jeden dílek za druhým, dá ho na stranu, bere ho znovu, ještě nepasuje, mnohé se dlouho nehodí nikam, ale pak přijde ten moment, kdy to zapadne! Někdy stačí jeden dílek puzzle a pak najednou zapadnou mnohé další! Tak je to také při čtení a porozumění Bibli. Mnohé nechápeme hned, ale jeden poznatek se přidá ke druhému a obrázek je stále úplnější. Dlouho jsem nechápal souvislost mezi Boží láskou a křížem, zákonem a soudem, trestem a Boží milostí atd. To dlouho netvořilo žádný obraz! Ale Bible nám dává úžasný obraz! O tom jsem napsal zvláštní knihu, která vychází zároveň s touto.

Jako mladík jsem neměl žádný „ucelený teologický přehled“, ale to vůbec nevadilo. Přiznával jsem se k Ježíši, kde to jen šlo, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a to může dělat každý! Mnozí si myslí, že člověk nejprve „musí všechno vědět“, než by měl svědčit o Ježíši, ale tak to není! Svědek před soudem říká prostě jen to, co zažil, ne víc a ne méně. „Červené auto přijelo zleva a černé zprava a pak přišla rána.“ Soudce se může ptát, na co chce, na typ aut, posádky, to je jedno! To, co nevíš, to prostě nevíš. Tak to udělal také onen slepý od narození, když ho Ježíš uzdravil. Náboženští vůdcové ho zasypávali otázkami, ale on nic nevěděl! Netušil, kdo je Ježíš, ale to, co zažil, to prostě zažil a to, co věděl, to vyznal! Překrásný příběh a také zábavný, ale pouze proto, že ten svědek byl tak přímočarý a prostosrdečný (Jan 9). Pokud čekáš, až budeš všechno vědět, abys mohl vyprávět své svědectví, tak budeš čekat dlouho. To bych držel jazyk za zuby až dodnes.

Když jsme se ve škole dostali k tématu evoluce, neměl to se mnou učitel lehké – byl to ještě navíc zrovna ředitel. Pro mě to byl všechno nesmysl a naprosto jsem se uzavřel a odmítal jsem psát třídní práce. To vyvolalo hněv. Pro mě šlo ale o všechno a nepovolil jsem, a tak mě nechali na pokoji, nebyl jsem jinak špatný žák. Považovali moje chování za přechodnou mladickou hloupost, ale tak „hloupý“ jsem zůstal až dodnes. Mezitím

jsem se intenzivně zabýval tématem stvoření a evoluce a našel jsem pouze dobré důvody věřit v Boha a ve stvoření. Skrze moderní genetické inženýrství můžeme např. dokázat, že všichni lidé pocházejí z jedné a téže ženy! Kdo čte Bibli, ten to věděl vždy...

V hodinách němčiny jsme jednou měli přečíst jednu knihu, do níž se mi vůbec nechtělo. Jako řádný křesťan bych si ji býval měl asi přečíst, ale já ji nečetl. A zrovna mě učitel vyvolal... Věděl jsem všechno (protože jsem seděl vzadu a všichni kolem mě mi všechno napověděli). Dostal jsem za 1. Zděsil jsem se. Do té chvíle to pro mě byla jen legrace, neboť jsem si myslel, že si toho učitel nějak všimnul, ale on to nepostřehl! Ozvalo se svědomí, měl jsem však strach, že když dostanu pětku, tak mi to v úhrnu zhorší známku a šlo o vysvědčení, které se přikládalo k přihlášce na školu. Přesto jsem šel na konci hodiny za učitelem a přiznal jsem se, že jsem tu knihu nečetl. Byl tak udiven mou poctivostí, že jsem si tu jedničku mohl ponechat! Z toho jsem měl tehdy velkou radost. Musel jsem se prostě naučit žít upřímně podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Předpokladem bylo, aby Bůh na mém vědomí a svědomí pracoval, a to on činil!

HŘÍCH A JEHO NÁSLEDKY

KAPITOLA 5

Ale ďábel nespí a přivedl mě k pádu. Všechno začalo „neškodně“. Našel jsem „přátele“ z okolí sboru. Děti věřících, které „věřily v Boha“... Ale měly podivné pojetí Bible. Děly různé věci a vždycky říkaly: „Kde v Bibli stojí, že člověk nesmí to či ono dělat?“ Ano, dobrá otázka... Tak jsem začal stále více dělat věci, za které se nyní stydím. Musím čestně říci, že jsem u spousty věcí měl špatné svědomí, než jsem je udělal, ale odsouval jsem je stranou. Často mi tlouklo srdce až v krku, když jsem si hrál s myšlenkami spáchat určité hříchy, ale stále více jsem ignoroval Boží poplašné signály a čím dál tím více jsem se dostával do „ďábelské teologie“. Satan používal některé pravdy k tomu, aby mě sváděl ke hříchu. Když mi nějaký hřích dělal dobře, říkal jsem si, že je Bůh milostivý, že mi jistě odpustí, a když jsem zhřešil, říkal jsem si: „Podívej, tak vážně to Bůh nebere, jinak by tě teď potrestal. Takže to můžeš klidně dělat dál...“ Těmito lžemi jsem se dostával stále více a hlouběji do hříchu.

Mohl jsem po škole studovat, ale nechtěl jsem. Tak jsem se začal po škole učit na lesníka, a to jsem měl také dokončit. Jsem rád v přírodě a obzvláště v lese a byl to skvělý čas, i když se mi jednou zařízla motorová pila do nohy a jindy mě s sebou strhl strom, který se sesunul ze stráně... Ale tehdy, když mi bylo

15–16, pro mě bylo čím dál tím důležitější trávit čas s „přáteli“ a já jsem musel vždycky velmi brzy vstávat, abych dojel vlakem do práce a musel jsem tak chodit brzy spát. Proto jsem učení přerušil a začal jsem pracovat jako zahradník v blízkosti svého bydliště.

Můj šéf byl cholerik a jen na mě řval, ať už jsem udělal cokoli. Jednoho dne jsem pracoval sám ve městě, sázal jsem stromy. Bylo velmi chladno a musel jsem si dojít pro teplejší oblečení. Ale nemohl jsem opustit pracoviště, protože tam bylo náradí a stroje. Měl jsem strach, že přijde šéf, až tam nebudu... Vtom přišla myšlenka: „Vezmi auto, jeď domů a přivez si rychle bundu.“ Už jsem uměl řídit, ale neměl jsem řidičák. Nechtěl jsem jet, ale potom přišla myšlenka: „Tvým přátelům se také nikdy nic nestalo...“ Spustily se ve mně všechny poplašné signály, ozvalo se svědomí, rozum, Duch Svatý mě upomínal, a přesto jsem si sedl za volant a jel domů – a řítil se přímo do katastrofy.

Na křižovatce přímo před mým domem jsem vjel čelně do cyklisty. Ležel v bezvědomí na silnici, s jedním kolemjdoucím jsme ho chtěli zvednout na chodník, uchopil jsem ho za nohu a zjistil, že má nohu oddělenou od těla...! Šok...

Majáček, sanitka, policie, moji rodiče stáli celí bez sebe před domovními dveřmi... Svět se mi zhroutil. Končila škola, všichni školáci šli domů nebo k blízké autobusové zastávce kolem našeho domu. To už jsem seděl v policejním voze a všichni na mě zírali...

Znovu jsem zklamal své rodiče, kteří pro mě vždy udělali všechno. Ale nejen to! Celému městu jsem ukázal, že mohou zapomenout na Ježíše Krista. Všude jsem se k němu přiznával a teď z toho museli všichni vyvodit, že jsem pokrytec a že Ježíš není nic víc než kapitola z dějepisu. Nakonec jsem to ve škole dotáhl až na zástupce mluvčího školy, přiznával jsem se k Ježíši, kde to jen šlo, naléhal jsem dokonce na ředitele kvůli evoluci a teď tohle... Ale vlastně se to nyní pouze zhroutilo zvnějšku, protože zevnitř to již prázdné bylo.

Nacházel jsem se v podivné rozpolcenosti. Na jedné straně jsem měl biblické vědomosti a věřil Bohu a také jsem ho vyznával, na druhé straně jsem však již nežil podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Ale tehdy jsem to neviděl tak jasně jako dnes, když se ohlížím nazpět.

Po této nehodě jsem si myslel, že teď už se mnou nikdo nebude chtít mít nic společného, ani sbor ne. Proto jsem se stáhl zpátky a čím dál tím víc trénoval ve fitness centru. Tam jsem si vyléval frustraci na čince. Trénoval jsem jako posedlý, protože jsem měl vnitřní bolest a nesmírný vztek sám na sebe. Potácel jsem se v té době mezi vztekem a tvrdým tréninkem a mezi beznadějí a smutkem. Tomu odpovídala hudba, kterou jsem poslouchal: tvrdý rock či depresivní hudba však činily všechno ještě horším. Teprve dnes vidím, jakou moc hudba má.

Mladý muž, kterého jsem srazil, podstoupil vícero operací. Několikrát jsem ho navštívil v nemocnici, ale nikdy jsem s ním nemohl úplně mluvit, protože byl vždycky pod vlivem tisících prostředků proti bolesti. Bylo to utrpení.

Došlo k soudnímu líčení a musel jsem zaplatit veškeré nemocniční výdaje a operace. V 18 letech jsem byl zadlužený. Oběť mé nehody se ale znovu úplně uzdravila, což je pro mě velká úleva.

Bylo mi naprosto jasné, že své dluhy musím vyrovnat. Ale jak? U zahradníka jsem skončil. Po nehodě nebylo pomyšlení na pokračování. Jeden spolužák začal pracovat jako kovodělník a přivedl mě do své firmy. Tak jsem se začal zaškoloval na kovodělníka. Ale z těchto peněz jsem nemohl své dluhy zaplatit.

VYHAZOVAČ

KAPITOLA 6

Trénoval jsem jako dřív téměř každý den s těžkými vahami a „úspěch“ na sebe nenechal čekat. Ve firmě mi říkali Jeřáb, protože jsem nosil ocelové části, na které ostatní potřebovali jeřáb. Na scéně jsem získával stále více autority a najednou stál v centru. Mám vynikající vlohy pro silový sport a předčil jsem svým pokrokem všechny ostatní. Brzy jsem byl nejlepší v našem městě, ale to mi nestačilo. A tak jsem změnil tréninkové středisko s tímto cílem: německé mistrovství. Tam jsem poté na tuto scénu vstoupil naplno. Celý trénink se zdokonalil. Měl jsem jeden cíl a vše ostatní mu bylo podřízeno. Společenské kontakty, výživa, oblečení, dieta, bral jsem i dopingový prostředek, což je v tomto „sportu“ absolutně norma. Tehdy mi bylo teprve 18–20 let, ale to mi nikdo nevěřil. Mohl jsem se měřit s dospělými borci a nechával jsem mnohé z nich na mistrovstvích daleko za sebou.

Jednoho večera za mnou přišel jeden tréninkový kolega a řekl: „Ty potřebuješ peníze a my potřebujeme vyhazovače. Nemáš chuť u nás pracovat?“ Byl jsem zaražený... Chuť? Nikdy! ... Tahle myšlenka mě nikdy nenapadla! ... Ale potřeboval jsem peníze. Tak jsem přemýšlel...

I policista může být křesťan a dělat svou práci řádně, říkal jsem si, tak proč ne vyhazovač? To bylo ode mě samozřejmě extrémně krátkozraké a naivní, ale tak jsem tehdy přemýšlel. Neměl jsem

žádnou chuť na nějaké párty. Ale potřeboval jsem peníze, a tak jsem začal na první diskotéce.

Z prvního večera bylo několik let a musel bych napsat zvláštní knihu, abych do ní zpracoval své zážitky. Mohu pouze každému říci: vyhybej se diskotékám. Co se tam doopravdy děje, to nemáš tušení.

Nebyl jsem však typický ztracený syn. Nebyl jsem tím, kdo „odpadl od víry a šel do světa“... Jen jsem si myslel, že jsem zničil Boží plán. Byl jsem přesvědčen, že mi Bůh tuto vinu odpouští, ale myslel jsem si, že už si mě nemůže použít. Bylo mi jasné, že dílo na kříži je větší než má vina, ale já jsem zesměšnil Ježíšovo jméno ve svém okolí a tak již pro mě nebylo co na práci (jak jsem si myslel). Dál jsem věřil v Boha! Jen jsem měl hodně otázek, chápал jsem hodně věci špatně či jednostranně, byl jsem v začarovaném kruhu žádostí, špatných přesvědčení, své životní situace, špatných přátel... a dostával se z něj (ale ještě ne).

Udělal jsem chybu a musel jsem žít s jejími následky. Nedá se vyčíslit, jakou moc může mít jeden hřích, jak moc může zničit či změnit celý život či život druhého. Je to jako chybný krok v bažině. Stačí jeden krok a dostáváte se hlouběji a hlouběji, pomalu ale jistě...

V jistém smyslu slyším svůj vlastní příběh, když slyším, jak Ježíš vypráví příběh opuštěného otce, neboli příběh ztraceného syna, pokud chcete. Syn už nechtěl žít s otcem, pro něj byl otec již mrtvý! „Dej mi mé dědictví!“

Tak daleko jsem nedošel. Bůh byl pro mě živý! Ale neposlechl jsem ho! Všechno ve mně mi říkalo, že nemám sedat do toho auta a jet domů, ale přesto jsem to udělal a tomu, co se od té doby stalo, mohu v Ježíšově vyprávění velmi dobře rozumět, zažil jsem to.

Nejprve jde syn do širého světa a užívá si život do sytosti. Tak to bylo i se mnou. Skrze úspěchy ve sportu jsem byl stále více v centru pozornosti. Potom přišel čas, kdy jsem pracoval jako vyhazovač. Nejprve bylo vše zajímavé. Vevnitř byly hvězdy! Ten

trénoval se Schwarzeneggerem, ten s Chuckem Norrisem... Tady známý boxer a ten vzadu je u italské mafie a ten tady ... a tento... mohu vám představit... Samí důležití lidé! Jeden důležitější než druhý! A pomalu si člověk také dělá jméno...

Ale tato situace je srovnatelná s nafukovacím balonkem. Nafukuje se čím dál tím víc, až praskne. Po nějaké době jsem zjistil, že za celým tím leskem není nic než vzduch. Vzduch by byl tedy ještě pěkný, nebyla to nic než špína.

To, co mě zprvu nejvíce fascinovalo, byli „důležití lidé“, ale stále více jsem viděl, co v nich skutečně vězí. Navrch huj, uvnitř fuj. Všichni ti lidé byli v něčem „dobří“. Buď to byli dobří sportovci, nebo byli „dobří“ ve vydělávání peněz nebo vypadali „dobře“... Hvězdy jsou v něčem dobré! Ale to ještě zdaleka neznamená, že jsou „dobří“ např. v morálním ohledu! V televizi vidíme vždy jen tu „dobrou“ stránku, ale nikdo ty „hvězdy“ doopravdy nezná. Poznal jsem samé „důležité“ lidi a byl jsem tím bližším pohledem šokován. Pravda často bolí. Zažil jsem je na pódiu, při podepisování autogramů a pak v zákulisí... Šok!

Je vlastně jedno, co kdo dělá, v principu jde stále o to samé: „Podívejte se na mě! Dejte mi svou pozornost! Dejte mi peníze! Dejte mi moc! Dejte mi sex! ...“ Je jedno, co ti lidé dělají „dobře“, jestli to jsou dobré sportovní výkony nebo uznávané hudební výkony, to stojí vždy jen v popředí, je to jen na povrchu, ale když se člověk podívá blíže, zmocní se ho zčásti čirý děs.

Byl jsem součástí skupiny, která společně trénovala a také pracovala na diskotékách. Byli jsme „přátelé“, myslel jsem si, ale dnes z toho již nic nezbylo. Jeden přebíral druhému přítelkyni, jeden druhého podváděl a klamal, nakonec jednoho načapali s velkým množstvím kokainu a aby se mu zmírnil trest, tak všechny „přátele“ vyrazil, takový je svět. Každý jen sobecky hledal „výhodu“ pro sebe a popravdě nesklidil nic než „nevýhody“. Dnes již nikdo s nikým nemluví a mnozí z bývalých „přátel“ se k smrti nenávidí. Ale tehdy bylo pro mě ještě všechno o.k. Byl jsem jedním z nejlepších německých kulturistů, splatil

jsem své dluhy, koupil jsem si motorku a byl jsem „důležitý“... Ale pro koho??

Jedné noci jsme pracovali na diskotéce a já se zeptal: „Kde je vlastně Roland?“ Roland byl uznávaný muž v naší skupině... „Zapomeň na Rolanda!“ řekl někdo... „Ten má problémy s manželkou a přestal trénovat, je fakt hubenej!“ Pak se uštěpačně zasmál. Myslel jsem, že jsem se přeslechl?! Takhle mluvil o uznávaném muži a příteli? Bylo to tu zas: pomlouvat ostatní, aby se člověk dělal „lepší“... Tu mi najednou bylo jasné, že se zde nikdo o druhého nezajímá, že je každému jedno, jak se ti doopravdy daří... Popadl mě vztek a zařval jsem na toho chlapa: „Hej, budeš tak mluvit i o mně, když se mi někdy povede špatně?!“ On se na mě polekaně podíval a já jsem vztekle řval, byl jsem pěkně v ráži! Ale už když jsem se rozčilil, věděl jsem, že to nic nepřinese. Klamal jsem sám sebe. Nevěděl jsem, jestli se mám rozčilovat nad ním nebo nad svou naivitou. Vzduchová bublina praskla. Nebyl nikdo, kdo by se o tebe doopravdy zajímal, jako u toho ztraceného syna. Toho nechali na holičkách, když prohýřil své peníze. Všechno bylo nadarmo! Trénink, kamarádká póza, všechno to bylo pro kočku...

Pracoval jsem na 10 různých diskotékách a všude to samé. Povrchnost, přetvářka, lži, ubohost, sprostota, zlomyslnost... Ale pořád párty!!! Tato povrchní atmosféra „všechno je v pořádku“ se mi hnusila čím dál tím více.

Jednou přijela na jednu z našich diskoték skupina milánských modelek, když byly po „práci“, jedna krásnější než druhá. Z mnohých byli všichni úplně pať, když vstoupily do naší diskotéky. Jedna z nich přišla později ven, aby se nadechla čerstvého vzduchu a já se jí zeptal, jak se jí daří. Zářila, když povrchně ujišťovala, že se jí daří super! Zůstal jsem vážný a řekl jí, že chci skutečně vědět, jak se jí daří. Vyděšeně se na mě podívala a začala plakat. Vyprávěla mi svůj příběh... Otcem znásilněná, matkou zapuzená, agentura ji zatáhla do drog... Předě mnou seděla čirá bída, nalíčená a nastylizovaná do párty oblečení. Tato povrchnost mi byla nesnesitelná. Ale byla v tom také šance!

V těchto situacích stále častěji docházelo k tomu, že jsem začal mluvit s lidmi o Bohu. A co jsem nikdy nepokládal za možné: nikdo se mi nevysmál! Mnozí mě ujišťovali, že věří v Boha, ale většina o něm neměla ani potuchu nebo věděli něco nesprávného či jednostranného, ale mnozí věřili, že Bůh existuje a měli otázky! Tak jsem s hosty a kolegy mluvil stále více o Bohu. Rozneslo se to a dokonce přicházeli speciálně lidé, kteří se mnou o Bohu chtěli mluvit.

Pro diskotékový svět jsem byl „světec“. Nikdy jsem se neopil a neměl románky se ženami. Nejprve si všichni mysleli, že jsem gay, protože jsem každou příležitost mít něco se ženami nechal uplavat. Věděl jsem jedno: mám problémy. Ale pokud chci skončit úplně v hnoji, tak mi ještě zbývá začít si něco s nevěřící ženou. Věděl jsem z Bible a křesťanské výchovy svých rodičů, že bych se tím dostal do naprosté katastrofy, tak jsem si držel všechny ženy od těla. Skrze onu nehodu jsem zničil jeden život. Ani nedomyšlet, kdybych přivedl na svět dítě a potom by se to nevydařilo!!! Tak jsem všechny ženy vytěsnil.

Byl jsem čestný a upřímný a nikdy by mě nenapadlo, že jsem takový jediný! Jednoho rána jsem po odmontování pokladny našel pod stolem, kde stála, desetimarkovku a přinesl ji šéfovi. Nikdy nezapomenu, jak se na mě podíval! Teprve později jsem si všimnul, že každý z mých kolegů každý večer ukradl přinejmenším tolik, kolik si oficiálně vydělal! Vždycky jsem odevzdával drogy, které jsem u lidí našel při prohlídce. Kolegové je prodávali dál nebo si je vzali sami, to jsem dlouho nechápal, tak naivní jsem byl... Dokonce jsem jednou z diskotéky vyhodil jednoho z nejuznávanějších hostů, protože jsem ho načapal, že bere kokain! To mě stálo opravdu přemáhání, protože to byl vedoucí jiné kulturistické party a byl to svalovec! Kolegové se na mě vyděšeně dívali! Šéf se mě snažil přesvědčit, abych ho znovu pustil dovnitř! Já jsem jen všem řekl: „Co to má znamenat? Tamtoho malého dealera mám nechat venku a zavolat policii a tohohle mám znovu pustit dovnitř?!“ Nevěděl jsem, že šéf bral vždycky kokain

společně s ním... Byl jsem čestný, upřímný, snažil jsem se být spravedlivý a korektní, ale byl jsem naivní a zelený až za ušima.

V očích svých kolegů jsem byl světec, ale nikoliv před svým svědomím a před Bohem. Byl jsem jen jednooký mezi slepými, duchovně řečeno, ale pro slepce to znamenalo hodně! Ve sboru jsem neměl šanci. Všechno jsem si pokazil a teď už jsem ani nechtěl zpátky. Sborová kultura mi byla stále více cizí.

Měl jsem teď vyvinutý postřeh pro povrchnost a musel jsem konstatovat, že to ve sboru nebylo s povrchností o moc lepší než na diskotéce. Zdálo se mi téměř, jakoby většina chodila na bohoslužbu proto, aby udržovala své pokrytectví. Hezké oblečení, hezké písně, hezká slova, ale jejich život k tomu u mnohých nepasoval, to jsem viděl zcela jasně u svých „přátel“ ze sboru.

Při jedné bohoslužbě zaměřené na svědectví přišel dopředu muž, který se obrátil před rokem. Začal vyprávět, že se mu již rok daří špatně, že má deprese a že pozval více lidí, ale nikdo ho nechodí navštěvovat. Říkal, že často přemýšlí o tom, jestli se má zabít... Mnozí ve sboru byli vyděšeni! Ale ne tím, že se někomu ve sboru může vést tak špatně, ale tím, že svými slovy zničil onu krásnou slavnostní atmosféru! Takové a jiné věci mi šly stále více na nervy.

V posledních letech jsem zažil ve sborech tolik věcí, hádky o oblečení, kávu a výživu, „skvělé křesťanské projekty“, ... zatímco tam venku jdou lidé do zahynutí. Už jsem to všechno nemohl snést. Už jsem měl dost toho při bohoslužbách poslouchat stále to samé, zpívat stále ty samé písně, stále to stejné: „Láska, láska k bližnímu, Bůh zachraňuje, Ježíš všechny miluje, měli bychom být rybáři lidí...“ Tady na diskotéce byly spousty ryb! Mnozí hledali Boha! Ale nikdo nechtěl jít sem! Celá ta křesťanská póza se omezovala vřdycky jen na bohoslužbu, ale nikdo nechtěl těmto lidem doopravdy pomáhat!

Byl jsem však také zaujatý, neboť mnozí ve sboru skutečně něco pro Boha dělali a prostě neměli žádný vztah k té scéně, do které jsem se mezitím dostal já.

Jako vyhazovač jsem se dostal do kontaktu se všemi scénami, které vůbec existují. Všichni lidé museli projít kolem mě, když se chtěli dostat dovnitř na diskotéku či vyjít ven, takže pomalu poznáváš všechny lidi na všech scénách. Techno scéna, hip hop scéna, rocková scéna, motorkáři, skinheadi, hooligans, všechny možné skupiny mafie, ruská, italská, srbská, albánská... Různé skupiny azylantů, drogoví dealeri, scéna sexbyznysu... Prostě všechno! A tisíce „normálních hostů“...

A přece vnější rozdíly mezi lidmi byly pro mě stále více nedítelné. I to byl léčivý proces. Někdy v té době jsem byl uzdraven. Bylo mi jedno, kdo přede mnou stojí. Viděl jsem jen člověka, který potřebuje Ježíše, také i když to ještě neví nebo tomu nerozumí, jedno, co si o sobě či ostatních myslí, jedno, jak žije – potřebuje Ježíše. Všechno v jeho životě se může změnit, když bude následovat Ježíše. Proto pro mě již nebylo tak důležité, čím nebo jaký někdo je, nýbrž co z něj může učinit Ježíš!

Mezitím jsem mluvil s bezdomovci i milionáři, s nemocnými i lékaři, s kriminálníky i policisty, s lidmi ze všech evropských scén... Všichni lidé mají stejné otázky: Jaký je smysl života? Co přijde po smrti? Existuje Bůh? Jak může být Bůh spravedlivý? Jak mohu žít naplněný život? ... Všichni lidé mají v principu stejné otázky a problémy. Dříve jsem posuzoval lidi podle povrchních věcí, nechal jsem se jimi zaslepit a oklamat, byl jsem jimi zklamán a spoustou z nich jsem opovrhoval a nenáviděl je. Není divu! Téměř každý večer jsme měli rvačky! Lidé mě chtěli zastřelit, byla to otázka života či smrti! Znáám sympatie a antipatie, respekt a pohrdání... To všechno jsou lidská hnutí, dokud člověk nežije v pravdě. Člověk dělá rozdíly mezi lidmi, protože je nesprávně posuzuje. Dnes to vnímám jinak. Vidím člověka uvězněného v hříchu, uvězněného ďáblem, ve vězení přetvářky z viny a nevědomosti. Je mi ho líto. Jen Ježíš mu může pomoci. Kolega zrovna poslal jednoho opilého bezdomovce pryč, když jsem vycházel ven z diskotéky. Ten bezdomovec se vrátil a vylil mi balení džusu na kalhoty... A všichni si mysleli, že ho za to zbiju, ale mně ho

bylo jen líto. Viděl jsem lidi naprosto závislé na drogách, sexuálně zmatené, nafoukané svalovce, ženy, které spadly do kýble s barvou a šaty si zapoměly doma... Dříve jsem posuzoval lidi tak či onak, dnes vidím pouze ubohého hříšníka a všech je mi líto. Pouze Ježíš Kristus a upřímné obrácení je může zachránit. Je mi líto stejně tak milionáře jako bezdomovce. Kdo žije v pravdě, ten vidí lidi a svět jinýma očima.

KDO MĚ OPRAVDU ZNÁ A MILUJE?

KAPITOLA 7

Jednoho dne jsem měl zjevení, aniž bych si hned všimnul, že se mnou mluví Bůh. Měl jsem náhle myšlenku: „Kdo tě zná skrz naskrz, a přesto tě miluje?“ Nejprve jsem si pomyslel: „Mě zná hodně lidí! Jsem přece známý po celém městě!“ Ale ihned jsem si uvědomil, že je to mylné. Uvědomil jsem si, že je rozdíl mezi tím někoho „poznat“ a „znát“.

Samozřejmě mě mnozí „poznávali“! Myslíme si, že jeden druhého známe. Známe Arnolda Schwarzeneggera! A přece jen tak hluboko, jak tlustý je papír, na němž mohu vidět jeho fotku. Nikdo ho nezná skrz naskrz. Podváděl svou ženu s x dalšími ženami po celý její život...

Bylo mi jasné, že mě vlastně nikdo nezná skrz naskrz... Kdo zná mé skutečné myšlenky, které mám o svých přátelích, o svých rodičích...? Kdo zná mé fantazie? Mé žádosti, duševní propasti, perverze, strachy, nenávist, nejistoty, vinu mého života?! Jedno mi bylo zcela jasné: kdyby byl někdo, kdo by mě znal skrz naskrz, tak u toho bych to měl ztracené.

Ta myšlenka mě přivedla do místa, kde visela ve vzduchu otázka: „Když víš, že bys to měl ztracené, kdyby tě někdo znal skrz naskrz, proč je pro tebe tak těžké pochopit, že jsi ztracený?“ To sedlo.

Jsem ztracený.

Onen ztracený syn měl přátele a párty, dokud měl peníze, ale Ježíš vypráví, že onen mladík byl opuštěný, když všechno prohrál. „Přátele“ se nezajímali doopravdy o něj a nechali ho na holičkách. Potom přišel na zemi hlad a tím Ježíš myslí duchovní hlad. Lednice může být plná, ale srdce prázdné. Člověk zjišťuje, že ho nic nemůže naplnit. Také to znám dobře. Trénink už mě nenaplňoval, dostal jsem pohár a již jsem se v myšlenkách zabýval tím, jak nesmyslné to všechno je. Motorka mě nenaplňovala, přestavět jednu část, přestavět celou motorku, nic mě nenaplňovalo! Jedna německá hudební skupina zpívá známou píseň: „Proč se nenasytíte?“ Mnozí známi hudebníci zpívali píseň „I can't get no satisfaction“ („Nemohu získat uspokojení“)... Nic nemůže nahradit naplňující, opravdový vztah s Bohem. Být naplněn veškerou plností Boží, jak to vyjádřil Pavel. Kdo to zažil, ten už nemůže být spokojený s ničím jiným! A kdo to nezná, ten nenajde naplnění nikde jinde.

Ztracený syn, jak vypráví Ježíš, hledal potom práci jako pasák vepřů. To byla pro židovské posluchače drzost. Prasata u nich platí za nečistá, nedotknutelná a nemyslitelná! Ježíš tím chce ukázat, kam hřích vede. Člověk je najednou připraven dělat věci, na které by nikdy nepomyslel! Také to jsem zažil, nebo si myslíš, že někdo utekl z domova s cílem stát se drogovým závislákem nebo prostitutkou? Ne, začínáme s iluzemi, ale pod vládou hříchu to jde s kopce a stále hlouběji do bahna hříchu! Také já jsem dělal věci, které jsem nikdy předtím nechtěl. Co mám dělat, když 5 chlápků napadne 2 ženy? Co mám dělat, když si 2 gangy nadělí masovou rvačku na diskotéce a ty musíš obnovit pořádek? Stále znovu jsem se ptal sám sebe: „Co tady děláš?“

Ale jde to ještě hlouběji! Onen ztracený syn je dokonce ochoten jít zrádlo pro prasata! Synův nejnižší bod je vrcholem hnusu pro Ježíšovy posluchače! Tím Ježíš říká, že jsme se my, lidé, dostali pod úroveň prasat. Morálně jsme se stali horšími než špinavá prasata a Ježíš má pravdu. Viděl jsem každý hnus, vše je dnes „normální“. Lži, drogy, smilstvo všeho druhu, násilí... Když již

člověk nemá Boha, co je pak normou? Bůh nás lidi stvořil jako svůj obraz! Potřebujeme Boha, abychom byli lidmi! Ale bez Boha jako vzoru se z člověka stává morální karikatura! Znetvořený sám v sobě a svých hříších. Řídit se podle někoho? Ano! Ale podle koho?! Podle hvězd! Ty jsou přece „dobré“! Člověk jen musí být v něčem dobrý, pak se stane příkladem pro celou generaci! Michael Jackson uměl „dobře tancovat“, tak se lidé řídí podle něho, i v morálních otázkách! To je fatální! Ten muž byl duševní troskou, ale všichni říkají, „To je přece normální!“ Přitom to byl ubohý člověk, který sotva mohl klesnout ještě níž! Braní drog je normální, každá sexuální zrudnost je normální... V té době jsem to musel přijímat, ale přišel den, kdy jsem stanovil hranici. Jeden nový kolega – vyhazovač – chtěl ukázat, jak je „cool“ a vyprávěl mi jeden „vtip“, který již nemohl být nechutnější, šlo o sex s dětmi. Tu jsem vybuchl a seřval ho. Řekl jsem mu zcela jasně, že nepřipustím, aby do mě naléval svou dávelskou špínu a vysvětlil jsem mu naprosto zřetelně, že už nikdy nechci slyšet nic takového. To bylo krátce předtím, než mě odtamtud Bůh vytáhl. Ale byl to důležitý čas rozhodování. Všechno se mi to stále více přičilo. Hlavně ty písně! Vůbec vám nedokážu říci, jak jsem jimi opovrhoval, těmito písněmi o lásce, lásce a lásce! Kde byla ta láska?! Nezáleží na tom, co kdo zpívá, slyším už jen ten jediný pravdivý text:

„Jsem ubohý člověk a chci vaše peníze a váš pohled, buď tak slepý a myslí si, že jsem skvělý! Proto tak kroutím zadnicí a šukám tělem! Mysli si, že jsem smyslná! Buď tak hloupý a dej mi svoje peníze!“

To je skutečný text každé písně, kterou můžeš slyšet v rádiu. Od té doby už neposlouchám rádio.

Ztracený syn „přišel sám k sobě“, jak Ježíš vypráví. Tam jsem přišel také. Musel jsem přijít sám k sobě, než jsem skutečně chtěl naprosto a zcela přijít zpět k „Otcí“. Musel jsem přijít sám k sobě a to byla ta nejtěžší cesta. Byl jsem ochoten jít kamkoliv! Kdyby mě Bůh někam poslal, tak bych šel, jen ne sám k sobě, prosím! Ale musel jsem přijít sám k sobě. Musel jsem se vidět takový, jaký

opravdu jsem. Nebyl jsem ten cool člověk, za kterého mě ostatní měli. Nebyl jsem tou nedotknutelnou horou svalů, nezáleží na tom, co si ostatní o mně mysleli, nebyl jsem ani tím světcem, za kterého mě měla „scéna“. Pouze Bůh a já jsme znali skutečnost.

Otázkou bylo: Kdo tě zná skrz naskrz, a přesto tě miluje? Bůh mě znal. On sám. Nikdo jiný. A to, co ve mně viděl, nebylo o moc lepší, než to, co já jsem viděl u druhých. Bylo ve mně tolik špíny a hříchu, že to bylo k pláči a zoufání.

Baron Prášil přistál v bažině a propadal se stále hlouběji. Potom přišla spásná myšlenka! Popadl svůj cop a za své vlastní vlasy se vytáhl ven! Tak praví pohádka. Ale realita je jiná, tam nikdo nevytáhne sám sebe z bažiny hříchu. Rozdíl mezi námi a baronem Prášilem je v tom, že bahno u nás není venku, ale uvnitř. Zvnějšku můžeme být dokonce uznávanými křesťany s titulem z teologie! Ale špína uvnitř stoupá a my jsme ztraceni a vydáni zkáze napospas. Mnozí lidé se vůbec nesnaží tu špínu zakrývat. Vidíš ji v jejich pohledech a slovech a ve všem, co dělají. Jiní se ji pokouší ještě nějak zakrýt, ale Bůh ji vidí dokonale, jejich myšlenky, pravé motivy, všechno! Jemu nemůžeme nic předstírat. To jsem viděl, když jsem přišel sám k sobě.

Díky Bohu, že nás Bůh může zachránit a že chce! Miluje mě navzdory všemu! To však neznamená, že Bohu připadá skvělé všechno, co si myslím a dělám! Ne! Miluji své psy, ale neraduji se ze všeho, co dělají! Můj pes Finney mi jednou rozkousal vybavení auta. Myslíte si, že jsem zářil radostí a láskou, když jsem to zpozoroval?! Ano, miluji svého psa, ale nepřejte si vidět, jak jsem se cítil! Mnozí rozumí Boží lásce úplně špatně! Bůh se na nás může rozčítit! Ano, Bůh nás miluje, ale ne tak, že by mu bylo jedno, co si myslíme a děláme! Bůh nás nemiluje proto, že bychom byli tak super lidmi, nýbrž Bůh nás miluje „navzdory“! Tam za nás umírá kříží! Tam vzdoruje hříchu, smrti, ďáblu a našemu vzdoru! My jsme o něm pochybovali, posmívali jsme se mu a zapírali jej, svůj život a životy druhých jsme zatížili či zcela zničili hříchem! Proto za nás Ježíš umírá! Trpí to, co si zasloužíme my,

abychom my nedostali to, co si zasloužíme! Ježíš mě chce ve své lásce zachránit a změnit!

Cílem Boží lásky je má proměna, abych žil v harmonii s ním, a nikoliv Boží slepá radost nade mnou, bez ohledu na to, co dělám!

Pouze Ježíš mě miluje navzdory. Navzdory mým hříchům, navzdory všemu, co jsem si myslel či co jsem dělal. Ale to neznamená, že mě Ježíš chce nechat takovým, jaký jsem! Ne, ale protože mě miluje, volá mě k pokání!

Ztracený syn přišel sám k sobě a potom se obrátil čelem vzad. Vrací se ke svému otci, přivedený k rozumu a kající. Chce s ním znovu žít. Konec s prasečí špínou v hříchu. Díky Bohu, že jsem k tomuto rozhodnutí došel také.

Všechno, co jsem zažíval, stále více přispívalo k rozhodnutí, že chci žít s Bohem naplno, a to jsem také Bohu řekl. Pouze jsem nevěděl, jak to má jít dál? Vzpomínal jsem stále znovu na to, co říkal ten kazatel, když jsem se obrátil: „Mám ti od Boha vyřídít, že se máš stát evangelistou.“ Jak to mělo pokračovat? Měl jsem zůstat na scéně jako vyhazovač a tam pracovat pro Ježíše? Neměl jsem ani tušení. A tu zasáhl Bůh.

Potvrzení povolání

Jednou jsem tak zase seděl na svém místě, na lavičce na okraji lesa, a přemýšlel o svém životě, když šel do lesa jeden starší muž. Znal jsem ho, měl ve městě obchod s náradím a chodil do křesťanského sboru, ale do jiného než toho mého. Po několika minutách se znovu z lesa vrátil a řekl: „Mám dojem, že se máš stát evangelistou.“ Nic víc. Byl jsem z toho paf. Mluvil k němu Bůh? Nebo někdy v dřívějších dobách zaslechl, jak jsem diskutoval s druhými o Bohu? Nevím a ani to nehraje roli. Ve mně se jen znovu probudila naděje, že Bůh možná přece jen ještě neskoncoval se svým plánem se mnou. Má otázka se tím stala ještě palčivější – jak to má pokračovat?

U BRÁNY SMRTI

KAPITOLA 8

Jedné noci se pak stalo něco, co dalo mému životu nový směr. Stál jsem před vstupem do diskotéky a hádal se s několika Italy, které jsem nechtěl pustit dovnitř. Měl jsem v kapse u kalhot boxera a pravá ruka již byla uvnitř, abych se jím bránil, kdyby to bylo nutné. Můj kolega měl rovněž hádku vpravo od mě a ta hádka se vystupňovala až k tomu, že srazil jednoho ze svých protivníků čelně k zemi. Otočil jsem se jen na okamžik zpět k mým protivníkům, v tom se ten sražený k zemi vzpamatoval a znovu vyskočil na nohy, vytáhl nůž a skočil po mém kolegovi. Viděl jsem jen prudce se pohybující stíny na stěně a znovu jsem se otočil a v tom se stalo neštěstí. Můj kolega skočil za mnou dovnitř do diskotéky a já jsem se otočil přímo do cesty útočníka s nožem – a on skočil s nožem přímo na mě...!

Bylo příliš pozdě na nějakou reakci, jen jsem uvnitř zakřičel „Pane, pomoz mi!“

Útočník stál přede mnou jako zkamenělý. Podíval jsem se na nůž... Zasáhl mě?! Ne, nůž byl přímo před mým tělem...

Já jsem byl stejně ztuhlý jako on. Již předtím jsem vyndal boxera a mohl jsem jím momentálně uhodit, nějaký vnitřní hlas mi říkal: „Uhoď, ospravedlníš se před každým soudem!“ Víím, že to byl satan. Jiný hlas mi říkal: „Pokud mi teď nebudeš důvěřovat, tak tu zemřeš.“

Nemohl jsem uhodit, neboť jsem věděl, že by to nepřežil, kdybych ho praštil čelně na hlavu onou hliníkovou zbraní. Věděl jsem, že bych ho tím srazil přímo do věčného zatracení a to jsem nechtěl. Myslel jsem si: „Je lepší, abych zde umřel já než on, neboť já mám věčný život a on ne.“

Často jsem později uvažoval o tom, jak jsem tak mohl přemýšlet. Možná chtěl Bůh v té situaci prostě vyzkoušet, jak zareaguji, čemu opravdu věřím... Ale jak jsem si mohl být tak jistý, že mám věčný život?! Můj život nebyl zrovna vzorný... Ale lhal bych, kdybych tvrdil něco jiného než toto: Můj postoj takový byl. Mohl jsem se chránit a bránit a uhodit. Ale raději jsem chtěl dát svůj život než udělat něco takového. Bůh viděl mé srdce – a zachránil mě.

Okamžik jsme stáli strnulí jako sochy, jeho nůž přímo na mém trupu... Potom jsem mu řekl: „Nevrhej se do neštěstí a dej mi ten nůž.“ Uvolnil se, dal mi svůj nůž a šel pryč.

Jiný kolega stál kousek dál bledý jako stěna a řekl: „Tvůj Bůh skutečně žije.“ Každý z přítomných zažil, že se zde stal zázrak. Zavolaal jsem k Ježíši o pomoc jen uvnitř a ne slyšitelně. Všechno se stalo tak rychle a nikdo mi nemohl číst myšlenky, ale každý věděl, že zde zasáhl Bůh.

Ještě jsem to vůbec nemohl pojmout... Mohl jsem teď být mrtvý! Právě jsem unikl jisté smrti!

Bylo mi všechno jedno, kdo bude německým mistrem ve fotbale, kdo jezdí na jaké motorce, kdo má nejsilnější biceps... Na jednu mi bylo všechno jedno! Bůh byl tady! Bůh zasáhl! Až dosud byl Bůh jakýsi předmět hovorů a obsah kázání... Ale teď byl tady!!!

Měl jsem vědomí Boží přítomnosti a všechno ostatní mi bylo jedno! Chtěl jsem už jen jedno: Více tohoto Boha poznat! Žít s ním! Skutečně, reálně, všechno ostatní mi bylo jedno.

Moje myšlenky se zatoulaly k příběhu o proroku Jonášovi. Bůh měl pro něj plán. Poslal ho do jednoho města, aby tam zvěstoval Boží slovo, ale Jonáš šel opačným směrem a dostal se do ka-

tastrofy a jistě by zemřel, kdyby ho Bůh neochránil a nezachránil. Když se potápěl stále hlouběji do širého oceánu, spolkla ho velká ryba a pak ho vyplivla zpátky na pevninu! Četl jsem několik vyprávění o tom, jak rybáři vytáhli živé lidi z velkých ryb. To musí být ale šok! Chytíš rybu a v žaludku najdeš živého člověka?! Drsné. Ale pro mě není žádný důvod pochybovat o tomto příběhu Bible, co by mělo být pro Boha nemožné?! Ryba Jonáše vyplivla na pevninu a to se mi stalo také. Vrátil jsem se od brány smrti. Jonáš se podruhé nenechal prosit a šel a kázal Boží Slovo! Také mě už nemusel nikdo prosit, bylo mi jasné, teď jdeš. Nějak se mi ujasnilo, že Bůh má ještě plány s mým životem. Chtěl jsem se do nich nechat začlenit, ať už ty plány byly jakékoli.

ŽÍT V HARMONII S BOHEM

KAPITOLA 9

Musel jsem nejprve ven, pryč odtud, pryč od svých „kumpánů“, pryč ze scény, potřeboval jsem odstup. Být daleko odsud byla jedna věc, kterou jsem chtěl.

Být blíže bylo to druhé, co jsem chtěl! Blíže Bohu!

Musel jsem stále znovu myslet na to, co řekl Pavel:

„Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.“
(Řím 1, 19–20)

Objevila se myšlenka vzít motorku a jet do Skandinávie. Chtěl jsem se přiblížit Bohu v přírodě, v chaosu města jsem si připadal zablokovaný a uvězněný. Celou cestu jsem přemýšlel o Bohu a svém životě. Ve Švédsku jsem jedné noci našel starý selský dvůr a přenocoval pod širým nebem na skále, ale nechtělo se setmět! Tam je v létě světlo ve dne v noci! Tak jsem seděl na skále a prohlížel si okolí. Všechno bylo klidné, překrásné stromy, louky, lesy... Všechno bylo tak pokojné a tiché... Žasl jsem nad tím, vše bylo v harmonii, a tu mi Bůh řekl v myšlence: „Jen ty se sem nehodíš.“ V tom momentě jsem si nebyl obzvláště vědom toho, že ke mně

Bůh mluví, prostě jsem jen přemýšlel. To se mi stává často. Teprve zpětně si často uvědomím, že ke mně Bůh mluvil. Bůh to tak dělá často, protože chce vidět naše srdce, naši reakci. Kdybychom si v takových situacích všimli, že k nám mluví Bůh, pak bychom strnuli bázní a slíbili vše, co Bůh chce, ale to není to, co on chce. Nechce nás nutit. Chce nás od základu změnit. To zahrnuje i naše nejhlubší pocity a myšlenky. Musíme dojít ke správným přesvědčením. I když víme, že Bůh zná a vidí naše myšlenky, stále znovu na to zapomínáme a „cítíme se“ nesledovaní a právě tehdy se ukazuje, čemu opravdu věříme a co chceme! Proto se Bůh drží často v skrytu. Ale zpětně jsem si mnohdy uvědomil, že Bůh často inicioval mé myšlenky! Nějakou otázkou či větou, vzpomínkou na nějaké místo v Bibli...

Byla to pravda. Všechno bylo spolu v harmonii, jen já jsem se tam nehodil. Ve mně bylo vše chaotické. Hříchy všeho druhu se uhnízdily a rozšířily v mém myšlenkovém světě. Slovo „harmonie“ mi znělo jako nějaký dalece vzdálený rajský ostrov, na němž jsem nikdy nebyl a jenž pravděpodobně vůbec neexistuje. Byla to více touha než porozumění tomu, co to je či co znamená harmonie, nebo jak se do ní člověk dostane, či jak v ní žije – neměl jsem ani potuchy. V tom okamžiku jsem však pochopil jedno: Pokud je stvoření v harmonii, tak musí být Stvořitelem harmonický Bůh – pročež Bůh chce, abych já, jeho stvoření, žil v harmonii s ním! To jsem chtěl! Hořela ve mně tato touha: vstoupit do harmonie s Bohem!

PRVNÍ KONTAKT S MISIJNÍMI MOTORKÁŘI

KAPITOLA 10

Dalším člověkem, kterého jsem přímo potkal na své cestě, byl jeden motorkář v Norsku. Stál na kraji silnice a já jsem zastavil, možná potřebuje pomoc? Ale on si jen dělal přestávku, řekl mi však, že mám jet na jednu motorkářskou párty a vysvětlil mi cestu. Vlastně se mi nechtělo. Nejsem typ člověka, který má rád párty. Ale uvnitř jsem si uvědomoval, že tam mám na každý pád jet, a tak jsem přidal plyn. Tak jsem se dostal na nějaký ostrov, kde byla motorkářská párty. U vchodu jsem zaparkoval svou motorku a oči mi padly na 2 muže. Měli na černých kožených vestách bílý kříž a na něm stálo „Holy Riders“ („Svatí Jezdci“ – pozn. překl.).

Po celém světě jsou tisíce různých motorkářských klubů, které mají, tak jako fotbalové kluby, každý své vlastní znaky. Mnohé z nich jsou organizovány celosvětově. Většina má nějaké ďábelské či démonické znaky a jméno, ale něco takového jsem nikdy předtím neviděl... Neuměl jsem si představit, že to jsou skutečně křesťané a myslel jsem si, že možná zesměšňují Boží věci, tak jsem k nim šel, abych je konfrontoval. Zeptal jsem se jich přímo, co má znamenat ten kříž, co mají na zádech a oba měli ze mě celkem strach, ale ukázalo se, že jsou opravdu skupinou křesťanů, kteří zvěstují evangelium Ježíše Krista na motorkářské scéně. Byl jsem fascinován. Mluvil jsem s nimi celou noc a informoval

se o jejich práci. Příštího dne jsem jel několik stovek kilometrů, abych se setkal s vedoucím této práce v Norsku. V Norsku byla tato skupina zastoupena ve 20 městech, s více než 600 členy! O něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšel! Znal jsem jen „sbor“ a misii v „Africe“, ale že existuje misie zacílená na evropské okrajové skupiny, to bylo pro mě nové... Bylo mi náhle jasné, že toto bylo něco přesně pro mě.

Jel jsem tedy zpátky do Německa a v srdci jsem měl jasnou vizi vybudovat takovou práci v Německu.

HOLY RIDERS – ZAČÁTKY

KAPITOLA 11

Měl jsem několik kontaktů na motorkářské scéně. Jeden můj kolega z diskotéky byl v nejobávanějším MC klubu (motorkářský klub) Německa, tam šlo jen o moc, peníze, obchod s drogami, obchod se zbraněmi, prostituci, výpalné, v zásadě to je mafie na motorkách. Od něj jsem slyšel, že existují tři vůdčí MC kluby. Klub, kde byl můj známý, a dva další. Tyto kluby si rozdělily celé Německo a částečně celý svět na oblasti, kde prováděly své „obchody“. Mnoho MC klubů je organizováno celosvětově, také v Česku a na Slovensku. Existovaly tisíce klubů, ale ty se musely podřizovat těmto třem velkým klubům v Německu, takříkajíc jako jejich „podpůrné kluby“ (Supporter clubs). Musel jsem tedy mluvit s těmito třemi kluby, pokud jsem se chtěl v Německu začít něco dělat. Tak jsem se za to modlil.

Přes svého bývalého kolegu z diskotéky jsem si domluvil termín s nejvyšším prezidentem prvního MC klubu. Přišel jsem, ale on stál s nahým trupem 5 hodin na pražícím slunci a opaloval se – vestoje! Už jsem zažil něco pýchy, namyšlenosti, potřeby obdivu, arogance a megalomanie, ale to, co se dělo při této scéně, to se nedá popsat... Kokain zesiluje takové charakterové vlastnosti až do něčeho neuvěřitelného. 5 hodin jsem čekal, potom jsem

k němu „pokorně“ přistoupil a zeptal jsem se zcela klidně, jestli mám přijít jindy... Zavrčel na mě:

„Co chceš?!“ Řekl jsem mu přátelsky a klidně, že jsem křesťan a že bych chtěl založit křesťanský motorkářský klub. Řekl příkře: „Vy křesťané jste všichni jen pokrytci!“ Vysvětlil jsem mu, že velmi dobře chápu, pokud si to myslí, ale že já „nejsem žádný pokrytec“. Řekl jen: „To si ještě zjistíme... Tak s tím teda začni!“

Byl jsem tak šťastný, že jsem úplně zapomněl, že řekl: „To si ještě zjistíme!“

Byl jsem často v klubovém domě bývalého kolegy z diskotéky a jednoho dne, před tímto rozhovorem se šéfem, který přijel extra z jiného města, jsem měl zajímavý rozhovor s jedním členem tohoto MC klubu. Řekl mi, že má respekt před tím, co dělám, „moje babička také věří v Boha, také jsem chodil na skupinu mládeže, ale rozhodl jsem se pro tuto cestu...“

Nedlouho po rozhovoru s prezidentem ke mně váhavě a nejistě přišel právě tento muž, který měl přede mnou respekt, a zeptal se mě: „Co uděláš, když ti někdo jednu vrazí?“ Bylo mi nad slunce jasnější, že tady něco nesedí a zeptal jsem se ho: „Ty by ses mě na něco takového nezeptal, kdo tě poslal?!“ Nejistě se rozhlédl a řekl: „Pojď, půjdeme ven...“ Tam mi vysvětlil, že ho poslal prezident s určitým úkolem. Měl mě zbít, aby viděli, jak budu reagovat, neboť prezident si myslel: „Někdo s takovým bicipsem nemůže být křesťan.“ A jak se zjistí, jestli je někdo opravdu křesťanem či nikoliv? Tito lidé znají většinou jen 2 místa z Bible, to místo, kde Ježíš proměnil vodu ve víno a to, že má člověk nastavit druhou tvář, když ho udeří do první...

S tím jsme měli oba problém. Buď dostanu namláceno já, nebo dostane on, když nesplní svůj úkol. Měl jsem nápad. Řekl jsem mu: „Jdi za svým šéfem a řekni mu, že má přijít příští pátek, pak mi může dát do držky před nastoupenou jednotkou a uvidíte, jak reaguje křesťan.“ To byla pro něj šance dostat se z této situace. Můj protějšek znervózněl a řekl: „Zbláznil ses? Vždyť je

to psychopat! Ten tě zabije!“ Už jsem také mohl posoudit, co je to za člověka.

Byl to tvrdý týden. Hodně jsem se modlil a přemýšlel. Mohl jsem dobře soucítit s Petrem, jemuž Ježíš řekl, že bude popraven k Boží slávě. Petr mohl takové následování odmítnout, já jsem také mohl se vším praštit, ale rozhodl jsem se po této cestě jít a vzdát Bohu slávu. Petr předtím zapřel Ježíše a dostal šanci to napravit. Také já jsem při té nehodě selhal a tady byla šance to napravit.

Příští pátek jsem přišel do klubu, schválně jsem nechal kontaktní čočky venku, aby mi nepořezaly oči, až mě bude bít do obličeje... Ale prezident nepřišel! Pouze poslal poslíčka, který mi přede všemi přítomnými vyřídil: „Ta odpověď mu stačí.“ Mně spadl kámen ze srdce... Všechno šlo dál jako předtím... Netušil jsem, že tento příběh bude klíčovou událostí k neuvěřitelné příhodě v budoucnu, ale k tomu více později.

Mohl jsem se tedy volně pohybovat ve městech tohoto MC klubu, ale ještě jsem neměl zelenou od těch dalších 2 klubů. Nemohl jsem prostě jezdit po okolí se znakem „Holy Rider“, to je na této scéně zakázané. Nemůžeš si také prostě jen tak vyrobit vlastní dres a běžet na fotbalové hřiště, když tam hrají dva týmy... Každá scéna má svá pravidla a já jsem tato MC pravidla dost dobře neznal! Prostě jsem se svým znakem projel Stuttgartem – tam „vládl“ druhý MC klub.

Nedaleko od mého domova byla klubovna jednoho malého místního MC klubu, tam jsem občas zašel, abych se dostal do kontaktu s lidmi. Byl jsem tam téměř každý čtvrtek. Když jsem tam zase jednou přišel, řekl mi jejich prezident: „Minulý čtvrtek tu byli z 2 MC klubu ze Stuttgartu a hledali tě!“ Byl jsem udivený... Co mi chtěli? Odkud věděli, že tu občas jsem?

Neměl jsem špatné svědomí a odpověděl jsem: „To je jen dobře, neboť s těmi si taky musím někdy promluvit.“ Chtěl jsem se zeptat, jestli se u nich mohu zastavit a evangelizovat... Prezident mě přerušil: „Zbláznil ses?! Hledají tě! Víš, co to znamená?

Na tvém místě bych zmizel do Norska, ztrat' se odtud!“ Šel jsem k táboráku a přemítal. Nechtěl jsem jít, nerozuměl jsem, k čemu by to bylo... Ale najednou mi Boží Duch řekl naprosto jasně, že mám zmizet! Vyhoupil jsem se na motorku a přidal plyn. Vyhnul jsem se obvyklým ulicím a jel jsem oklikou přes venkov... A to mě zachránilo, neboť příštího dne mi prezident zavolaal a řekl, že ti lidé z druhého MC klubu přijeli hned, jak jsem zahrnul za roh, a křičeli a vyhrožovali... Už jsem ničemu nerozuměl, co se to děje? Dnes je mi to jasné! Když si někdo udělá znak na zádech a jede s ním „územím“ jiného klubu, tak tím jakoby říká: „Odetka tady do toho strkám nos!“ Jde o územní nároky, obchody, trh a peníze! Psi také močí na svém teritoriu a nárokují si je pro sebe! Jel jsem nic netuše se svým znakem na zádech Stuttgartem a nevěděl jsem, že za to již jiní byli bez varování na motorce zastřeleni!

Seděl jsem doma a nevěděl, co se děje, tak jsem jel k jednomu svému známému obchodníkovi s motodíly. Toho jsem se zeptal, kde se tento 2 MC klub vlastně nachází. Věděl jen to, že mají za městem obchod s Harleyi. Tu přišla myšlenka, že tam mám teď jet. Ještě jsem si pomyslel, že jsem na nejlepší cestě, abych se zbláznil... Včera jsem si myslel, že mám zmizet, teď tam mám jet?! Ale jel jsem.

Vstoupil jsem do obchodu a muž za pultem se mě přátelsky zeptal, co pro mě může udělat. Řekl jsem jen: „Jsem ten, koho hledáte.“ Podíval se na mě a řekl: „My nikoho nehledáme.“ Ukázal jsem na své znaky a řekl: „Nevyprávěj mi voloviny, vím, že mě hledáte.“ Změnila se mu barva obličeje a chtěl začít rvát, když tu se otevřely dveře a vstoupil nějaký pár... Svědkové... Tak se udržel v klidu. Mně bylo velmi nepříjemně, a proto jsem mu řekl: „Tady nemůžeme pořádně mluvit, máte klubovnu? Popiš mi cestu, já tam přijedu.“ Tehdy ještě nebyla navigace, takže něco naškrábal na papír a byl jsem pryč. Znovu jsem byl rozpolcený... Mám tam skutečně jet anebo ne? Při modlitbě jsem došel k přesvědčení „Pojedeš“.

O několik dní později jsem kus od vchodu klubovny zaparkoval svou motorku. Slyšel jsem, že motorky jiných bývají s oblibou posprejovány barvou... Zděsil jsem se! Předě dveřmi stál hlídač, jehož jsem jednou „vyprovodil“ ven z diskotéky!!! Myslel jsem si: „To se možná dostaneš dovnitř, ale už ne ven...“ Ale nechtěl jsem zdrhnout... Tak jsem šel dovnitř. Vztyčil se přede mnou, ale já jen řekl: „Mám schůzku s jedním z vašich plnoprávných členů.“ Tak mě musel propustit, neboť on se v hierarchii ještě nedostal ke statutu plnoprávného člena. Šel jsem tedy dovnitř a tam seděli všichni u stolu... A ten muž z obchodu s Harleyi seděl v čele... Bylo mi náhle jasné: to musí být prezident!!! Zasyčel: „Co tady chceš?! Nevíš, že bychom tě tady mohli zabít a nikdo by se to nedozvěděl?!“ Opravdu věřím, že by mě zmlátili, kdyby mě den předtím zastihli v onom MC klubu, ale teď byli užaslí, že jsem přišel!

V tom na mě přišel Duch Svatý a úplně bez obalu jsem si vyhrnul rukávy, ukázal jim své tetování, kde jsem citoval Pavla: „Můj život je Kristus a smrt je můj zisk“ a potom jsem řekl: „Co mi chceš vzít? Můj život? Ten už patří Ježíši!“ Ztratil řeč. Nato se zeptal viceprezident: „Co tady vlastně chceš?“ Řekl jsem mu: „Říci vám, že vaše vesty už hoří. Obrátte se a věřte v Ježíše Krista.“

Myslel jsem si, tak teď dostaneš pěkně po hubě... Ale nic podobného. Jen na mě zírali neschopni slova. Potom řekl viceprezident: „Jsi buď psychopat, pak se k nám hodíš, nebo tvůj Bůh skutečně žije, to si pak také ještě zjistíme.“ Zašklebil se a tím bylo napětí pryč. Chtěli mi poradit a měli ještě nějaké otázky k mým plánům, a když byli hotovi, tak jen řekli, že odtěd mohou jezdit u nich v okolí a dělat svou službu, ale že mě budou co nejpečlivěji pozorovat a tvrdě mě potrestají, pokud budu dělat nějaké „obchody“ na jejich území. Dvoje dveře byly otevřené!

Už vůbec nevím, jak jsem se dostal do kontaktu s prezidentem toho 3. klubu, ale pravděpodobně jsem získal telefonní číslo od toho druhého. Na každý pád jsem si domluvil termín s prezidentem 3 MC klubu a setkání proběhlo bez jakékoliv mimořádnosti.

Řekl jen, že má radost z toho, že chceme náš klub založit, „Vaše znaky dělají naši konflikty zatížené scéně dobře.“ Hned mi také nabídl, abychom se zúčastnili jejich velké akce. Tam jsme také později několikrát měli stánek s motorkářskými Biblemi, ale ty ještě tehdy neexistovaly. Dveře však byly otevřené! Mohli jsme náš klub založit. Prezident 3. klubu se zeptal: „Kde jsou vlastně další členové tvého klubu?“ Žádní nebyli... Jen se na mě tázavě podíval...

Když jsem jel domů, modlil jsem se k Bohu. Po celou dobu jsem se všemi prostředky snažil najít spolupracovníky pro tuto práci. Nepředstavoval jsem si to zprvu jako něco obzvláště těžkého. Vždyt' asi tak 20 lidí z našeho sboru jezdilo na motorce! Ale nikdo nechtěl... V naší blízkosti se každý týden konala motorkářská bohoslužba, s přibližně 1 000 návštěvníků!!! Tam jsem nalepil plakáty a rozdával letáky, počítal jsem s alespoň 50 lidmi! Ale nikdo se nepřihlásil... Ani jediný!!! Zoufale jsem se modlil, aby Bůh něco udělal, pokud opravdu chce, abych tuto práci nedělal sám! V průběhu následujícího týdne se přihlásili 2 ze sboru a chtěli spolupracovat. Tentýž týden jsem jel na motorkářskou párty a tam se mnou mluvil jeden manželský pár o mém kříži na zádech a během našeho rozhovoru přišel další muž... Všichni tři byli pro tuto práci Bohem připraveni! Hledali někoho, kdo má takovou práci na srdci a může ji vést! Takže nás bylo 6 a začali jsme se pravidelně scházet, abychom se modlili a přemýšleli, jak můžeme zasáhnout lidi. Navštěvovali jsme společně několik MC klubů a misijní práce jela na plné obrátky.

NA BIBLICKÉ ŠKOLE

KAPITOLA 12

Misijní práce na motorkářské scéně byla jednou věcí, kterou jsem měl na srdci. Uvědomoval jsem si však také, že bych měl jít na biblickou školu. Otec mi jednu školu doporučil a jednoho dne jsem tam jel na Den otevřených dveří, abych si to tam trochu prohlédl. Nikdy by mě asi nevzali, kulturistu vážícího 115 kg, s motorkou, v kožené bundě, potetovaného, s dlouhými vlasy... Ale později jsem se dozvěděl, že můj otec tam zavolal a řekl: „Nelekejte se, jede k vám můj syn!“

Byly to dva tak protichůdné světy, že už to nemohlo být extrémnější. Na jedné straně motorkářská scéna páchnoucí hříchem a tady biblická škola posvěcení! Říkal jsem si: „Tady to nevydržíš!“ Ale uvědomoval jsem si „Tady máš být.“ Tak jsem se rozhodl, že tam půjdu. Zajímavé bylo, že tato škola ležela přesně mezi těmi 3 MC kluby, takže jsem si uměl představit, že budu moci dělat zároveň biblickou školu a misijní práci na motorkářské scéně.

Když jsem stál před vývěsním štítem této školy, četl jsem: „Centrum života Adelshofen“. Pomyslel jsem si: Život tady je nudný k smrti a nezajímá mě, chci „biblické znalosti, teologii a praktickou strategickou přípravu!“ Když jsem o 3 roky později školu opouštěl, stál jsem před novou cedulí. Nápis došel změny a mohli jste tu teď číst „Teologický seminář Adelshofen“ a já si říkal: „Všechny ty teologické věci se pro mě mezitím staly rela-

tivní, ale ten život tady, to bylo to nejdůležitější!“ V těch třech letech se toho stalo mnoho. Díky Bohu!

Začal jsem onu školu s cílem nahromadit v sobě „vědomosti“, ale Bůh chtěl změnit můj život! Namlouval jsem si, že nemám co změnit. Byl jsem odvážný, byl jsem na dobré cestě, chtěl jsem zvěstovat Ježíše a cítil jsem se silný, inteligentní, způsobilý a povoláný! Netušil jsem, že celý milý Kornelius pouze stál Bohu v cestě, aby Bůh mohl dělat to, co ve skutečnosti chce! Chtěl jsem dělat něco pro Boha a neuvědomoval jsem si, že Bůh si všechno používal k tomu, aby něco udělal ve mně.

Zpětně mohu pouze říci, že Bohu šlo v zásadě o 4 věci, které musel změnit.

- 1) Bůh musel uvést mé cíle do harmonie se svými,
- 2) musel uvést mé priority do harmonie se svými, šlo tedy o otázku, co je skutečně důležité a co nikoliv,
- 3) musel uvést mé hodnoty do harmonie se svými, šlo tedy o otázku, co je správné, co je špatné, co je hřích a co je ok,
- 4) musel uvést mé motivy do harmonie se svými – to v krátkosti znamená:

Bůh musel změnit celý můj život (!), neboli duchovně vyjádřeno: Bůh mě musel posvětit – neboť žít v harmonii s Bohem nic jiného není.

Studoval jsem Bibli, abych přišel na to, co je Boží vůle. Vlastně jsem hledal strategické záměry, biblické projekty, ale stále znovu jsem nacházel věty jako:

„To je Boží vůle, vaše posvěcení!“

To jsem na počátku ignoroval... Než se mi rozsvítilo – se svými představami jsem byl úplně mimo, celým svým životem jsem byl mimo!

To jediné, co v mém životě sedělo, byl můj postoj. Pavel popisuje svůj postoj:

„Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ (Fp 3, 12–14)

Zmocnil se jej Kristus. Natahoval se, aby získal více. Tak to bylo se mnou. Po zážitku s nožem mi všechno ostatní bylo relativně jedno. Chtěl jsem skutečný, pravý život s Bohem! Nevystačil jsem si jen s náboženskými církevními tradicemi. Četl jsem v Bibli, že existuje víc! Ježíš to zaslibuje, učedníci to zažívali! Mnoho lidí v posledních 2 000 letech zažilo ve svém životě a službě Boží slávu, Skutky apoštolů nemají konec, pokračují dodnes, chtěl jsem být u toho, když Bůh píše dějiny! Chtěl jsem žít v harmonii s Bohem... Ale neměl jsem ani ponětí, že Bůh jde následujícím směrem!

POSVĚCENÍ – BÝT VĚRNÝ V MALÉM

KAPITOLA 13

Najednou jsem přemýšlel o věcech, které mi nikdy předtím nevstoupily na mysl. Tak jsem viděl akční film a měl jsem v hlavě otázku: „Jak to je? Bůh přece říká, nezabiješ!“ První reakce byla: „Ale to je přece jen film!“ Ale potom jsem přemýšlel dál... Má Bůh zalíbení v tom, že my máme zalíbení v takových filmech? ... Vypnul jsem ten film a přemýšlel o tom... Také jaké to má důsledky pro počítačové hry...

Stejně tak s filmovými „milostnými scénami“. Ježíš řekl: „Kdo hledí na ženu chtivě i jen v myšlenkách, ten již s ní zcizoložil.“ Ale já jsem si myslel: „Ale vždyť je to jen film!“ Vtom jsem si uvědomil: „Tady se lidé líbají před kamerou pro peníze (a dělají ještě víc).“ To je smilstvo! Najednou mi bylo zřejmé, jak slepý jsem byl! Tak se pořád říkalo: „My jsme proti prostituci.“ Ale co jsou tedy ti „herci“? Jsou to prostitutky, které to dělají za peníze a my se na to díváme a myslíme si: „To je přece jen film!“

DŮLEŽITÉ POZNATKY

KAPITOLA 14

Bůh začal „posvědčovat“ můj život. Stále znovu šlo o otázku: Co je „normální“ pro svět a co je Boží „norma“? Musím upřímně říci, že jsem spoustě věcí prostě nerozuměl, a proto je ani neuznával. Nad čím jsem se např. pořád rozčiloval, byla skutečnost, že Ježíš např. řekl: „Kdo nazve druhého blbcem, ten propadá pekelnému ohni.“ Nebo to, že v Bibli stojí: „Za cizoložství je trest smrti!“ Byl Bůh tvrdý a krutý? Ne! Bůh mi musel ukázat můj klamný závěr. Vždycky jsem se díval na přísný trest a myslel si, že je Bůh příliš přísný. Bůh mi však musel ukázat, jaký je záměr jeho trestů. Trest je zrcadlem důležitosti přikázání. Čím důležitější přikázání, tím vyšší trest. Trest je vždycky v poměru k důležitosti přikázání.

My se vždycky podíváme na tvrdost trestu a myslíme si, že Bůh je tvrdý, když přitom jsme to my, kdo je tvrdý! Nechceme vidět, jak důležité určité přikázání je! Díváme se neustále špatným směrem! Díváme se na tvrdost trestů a říkáme si, že Bůh je tvrdý, ale při tvrdém trestu bychom se měli podívat na přikázání a ptát se: Co je vlastně tak důležitého na tom, abychom udržovali manželství v čistotě? Co je na tom tak důležitého pro oba partnery, pro děti, pro společnost atd. a co je tak špatného na tom, když někdo cizoloží?

Podívej se na to utrpení v celé jeho šíři! Zraněný a oklamáný manželský partner, sebevražda, vražda a zabití, děti po rozvodu s veškerými špatnými následky pro život... Není to Bůh, kdo je

tvrdý, jsme to my! Nechceme prostě vidět na cizoložství to hnusné a kruté, nýbrž jednoduše řekneme, že Bůh je tvrdý. Přesně to stejné platí u toho blbce a pekelného ohně. Přemýšlíme špatným směrem a říkáme: Bůh je tvrdý. Ale měli bychom se nejprve podívat na to, co to znamená „říct někomu, že je blbec“! Podívej se, kolik lidí je na psychiatrii, protože jim někdo říkal: „Nejsi nic, nic neumíš, nic z tebe nikdy nebude...“ Kolik utrpení může člověk způsobit skrze jedno slovo!

V Německu byl zabit jeden hoch, a když našli vraha, řekl, že byl šikanován šéfem a že na cestě domů hledal nějaký „ventil“, na kterém si bude moci vylít svou frustraci a vztek a pak uviděl onoho chlapce... Kdo je na vině? Samozřejmě onen muž, který toho hochu zabil! Ale co ten šéf? Stalo se „normálním“, že to druhým natřeme, ale u Boha to nikdy normální nebude! Není to Bůh, kdo je tvrdý, to my jsme tvrdí, když pokládáme takový ubohý standard za „normální“. Tresty vždycky odrážejí důležitost a správnost příkázání a pokud tresty pokládáme za příliš tvrdé, tak to jen ukazuje, že jsme vůči tomuto příkázání ještě „zatvrzeli“. Ještě nevidíme správně, jak důležité je a jak špatné důsledky pro život má, když je porušujeme. Žádný dobrý stát nemá zalíbení v trestání lidí, ani Bůh v tom nemá zalíbení!

„Řekni jim: Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ez 33,11)

Není to ten dobrý stát, kdo je tvrdý, nýbrž zatvrzelí hříšníci, kteří sobecky porušují dobré a důležité zákony toho státu a tím ničí harmonický život! Tak je tomu také u Boha...

To je jen jeden příklad pro mnoho dalších věcí, které jsem se musel naučit, abych Bohu lépe rozuměl!

Byl to intenzivní čas. Stále znovu jsem slyšel názory a interpretace, které nesouhlasily s výpověďmi Bible. Tomu se říká „hledání

pravdy“! Stále znovu jsem se musel rozhodovat, jestli chci pokračovat tak jako předtím a tak, jak žijí „všichni“, nebo jestli chci vstoupit do hlubší harmonie s Bohem – někdy to byl tvrdý boj, ale nikdy jsem nelitoval, že jsem pokračoval v posvěcení.

Jeden z nejdůležitějších poznatků mi Bůh ukázal v Římanům 6. Do té doby jsem věděl, že za mě byl Ježíš ukřižován, ale nechápal jsem, co to znamená, že jsem byl já ukřižován s Kristem! Když jsem zhřešil, šel jsem kajícně k Ježíši a prosil o odpuštění. Ale neměl jsem žádnou účinnou strategii, jak odolávat určitým satanovým pokušením. A přece jsem se nechtěl spokojit s tím, že toto může být normální křesťanský život. Ježíš přišel, aby zničil skutky ďábla, a zničit znamená zničit! Tak jsem v tomto bodě hledal Boží pomoc. Řešení, které mi Bůh ukázal, bylo „věřit“! Věřil jsem vždy jen všeobecně, ale musel jsem se naučit věřit konkrétně, do detailu, v konkrétních situacích. V tomto případě bylo důležité věřit tomu, že jsem pro hřích mrtvý.

Můj starý člověk byl ukřižován a pohřben s Kristem. Mrtvý nehřeší. Kristus teď žije ve mně. To je to, čemu musíme v okamžiku satanova útoku věřit. Satan přichází se svými pokušeními, ale my můžeme říci ve víře: „Jsem ukřižován spolu s Kristem, a proto teď nemohu zhřešit.“ Potom se můžeme s díky obrátit na Ježíše a říci: „Díky, Ježíši, že jsi mě vzal s sebou na kříž a že jsem byl s tebou pohřben. Díky, že jsi znovu vstal a nyní žiješ ve mně, super! Ty nehřešíš!“... Skrze toto poznání mě Bůh vysvobodil najednou ze 3 hříchů, které jsem pokládal za neporazitelné. Možná byla do vaší řeči přeložena kniha od Watchmanna Nee „Pravý život křesťana“ (v češtině vydalo vydavatelství Proud, 1995 – pozn. překl.). Nečetl jsem žádnou knihu, která by lépe osvětlovala tento bod v Bibli. Existuje vítězství nad hříchem! Neznamená to ale, že potom jsme automaticky svatými, nýbrž jde prostě o to, abychom znali a používali Boží řešení vůči hříchu, když nás satan pokouší.

Musel bych napsat sérii knih, kdybych chtěl vypsát všechno, co se mi v těchto letech stalo drahým a důležitým skrze Boží Slovo.

VLASTNÍ PLÁNY

KAPITOLA 15

Měl jsem nápady, projekty, strategie, ale při čtení Bible jsem stále více začal pochybovat o svých přesvědčeních. Zde říká Bůh svému lidu skrze Jeremjáše:

„Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpuhané, jež vodu neudrží.“ (Jr 2, 13)

To byla naše situace. Stále znovu jsme si „tesali“ nové „děravé cisterny strategií a projektů“, věci, od kterých jsme si mnoho slibovali, ale které nesplnily to, co jsme si od nich slibovali, tyto cisterny neudržely žádnou vodu! Bylo to zoufalé. Tak jsem opravdově začal Boha hledat v modlitbě. Také jako skupina Holy Riders jsme se stále více modlili za Boží vedení, za jeho plány. Měli jsme na srdci Evropu a svými nápady jsme mohli rozvířit hodně prachu, ale nic z toho nebylo. Bůh musel zasáhnout!

MOTORKÁŘSKÁ BIBLIE

KAPITOLA 16

Krátce nato mi zavolał jeden Švéd. Měl na srdci udělat Bibli pro motorkáře. Zeptal jsem se, co to má být? „Nový Zákon se svědectvími obrácených motorkářů“. Proč mě tato myšlenka nenapadla?! Jak na ten nápad přišel?! Projížděl kolem motorkářského klubu a modlil se k Bohu: „Pane, kdo zasáhne tyto lidi?!“ Bůh mu řekl: „Udělej Bibli pro motorkáře“ a nápad byl na světě! On sám neměl nic společného s motorkářskou scénou a nemohl uvěřit, že jsem mezitím získal dobré kontakty na vůdčí motorkářské kluby! Věděl jsem, že zde pracuje Bůh.

Dnes máme Biker Bible ve 12 různých jazycích, více než 400 000 rozdaných exemplářů! Tisíce lidí již našly Ježíše! Ale tehdy jsme byli teprve na počátku. Biker Bible byla do té doby jen myšlenkou.

NEŽÁDOUCÍ VYSLYŠENÍ MODLITBY

KAPITOLA 17

Byl jsem plně zapřažený do misie mezi motorkáři, celé víkendy jsem byl na velkých akcích, abych mluvil s lidmi o Ježíši... Biblická škola se mi do toho vlastně nehodila. Uvědomil jsem si, že tam mám být, ale vlastně jsem nechtěl. Studijní vedoucí mi hned na začátku řekl, že bych měl mít počítač. To prostě nešlo. Neměl jsem na něm a nechtěl jsem ho! To nebyl můj svět! Tehdy to nebylo tak rozšířené jako dnes a vážně jsem si myslel, že se bez něj obejdu. Když to onen studijní vedoucí řekl, bylo to pro mě stejně jako: „Končíš se školou“. Vždyť jsem neměl žádné peníze! To jsem mu řekl a on se jen usmál a navrhl mi, abychom se za to modlili. Udělali jsme to, ale já jsem si myslel jen: „Tak to by bylo, nazdar.“ O několik dní později někdo zazvonil a za dveřmi stál jeden muž ze sboru s kompletní počítačovou výbavou! Řekl: „Bůh mi položil na srdce, že ti to mám dát!“ Byl jsem z toho pať... Radovat jsem se neradoval, věděl jsem, že „tohle znamená práci...“ Jeden svět se mi zhroutil. Ale žasl jsem nad tím, že Bůh tuto modlitbu vyslyšel!

Já jsem tu modlitbu nemyslel tak úplně vážně! Za mnoho jiných věcí jsem se modlil mnohem opravdověji a nedostal jsem je... Tenkrát už jsem začínal tušit to, co se později znovu a znovu potvrzovalo! Najednou jsem tušil, co to znamená modlit se v Boží vůli!

„Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.“ (1 J 5, 14)

To neznamená, že mě musí napadnout projekty a strategie a pak mám Boha prosit o požehnání, nýbrž Bůh má plán! Ví, co má v úmyslu! Chce mě začlenit do svých plánů! A může to být tak, že tyto plány nemají absolutně vůbec nic společného s mými schopnostmi či zájmy! Stojí to vždycky znovu přemáhání „modlit se ve shodě s Boží vůlí“.

Musel jsem se naučit, že modlitba začíná u Boha! Nejsme to my, kdo žádá jej, ale on žádá nás! A znovu se všechno otočilo o 180 stupňů a mně se rozsvítilo! Bůh nás žádá! On má plán! Chce nás do něj začlenit! Začíná to tím, že nás Bůh žádá, abychom dali to či ono do pořádku, Bůh nás žádá, abychom uvedli své cíle, priority, hodnoty a motivy do harmonie s jeho! Musel jsem se naučit vnímat Boží prosby. Při čtení Bible, při poslouchání kázání, při přemýšlení, při modlitbě... Někdy mě Bůh o něco požádal zcela nečekaně, když jsem řídil auto nebo sportoval... Musel jsem se naučit vnímat Boží „prosby“ a odpovídat na ně. Stejně tak u té věci s počítačem. Poznám jsem, že mě Bůh žádal, abych tu výzvu s počítačem přijal. Tak jsem ji přijal. „Pane, ne moje, ale tvá vůle se staň! Ty jsi mi ten počítač dal, nyní mi pomoz, abych se s ním naučil!“ Neměl jsem tušení, co z toho má být. Netušil jsem tehdy, že se budu podílet na oné motorkářské Bibli či že napíši další knihy, které se budou rozdávat tisícům lidí v mnoha jazycích! Musím dnes pouze žasnout nad tím, co Bůh udělal. Ale tehdy se nic z toho ještě nestalo. Začal jsem studium a v nadcházejících týdnech bych počítač stokrát nejraději rozsekal, rozšlapal nebo vyhodil z okna! Všechny začátky jsou těžké.

Teprve mnohem později jsem si uvědomil, že Bůh tím počítačem pracoval na mém charakteru, zatímco já jsem pracoval na „důležitých teologických kompozicích“. Také tato myšlenka se ve mně pomalu, ale jistě usadila... Myslel jsem si, že pracuji pro Boha! Mohlo to být tak, že Bůh tuto „práci“ pouze používal

k tomu, aby pracoval na mně? Pomalu jsem to poznával! Všechno se otočilo o 180 stupňů! Rozsvítilo se mi! Bůh používal všechny lidi, situace a úkoly k tomu, aby na mně pracoval, zatímco já jsem si myslel, že dělám něco pro Boha!!! Od té doby vidím všechny zážitky a setkání, celý svůj život a službu z jiné perspektivy.

Stalo se mnoho věcí, které mě přivedly k tomu, abych se díval na věci ze zcela nové perspektivy. Myslel jsem si, že modlitba znamená, že prosím Boha, najednou jsem si uvědomil, že on mě také prosí! Myslel jsem si, že pracuji pro Boha a najednou jsem si uvědomil, že Bůh pracuje na mně, vším, co prožívám a dělám! Stále znovu jsem stál před úplně novým začátkem.

BŮH MĚ VĚRNĚ ZAOPATŘUJE

KAPITOLA 18

Krátce po začátku biblické školy mi přišlo vyrozumění od státu, že nedostanu žádnou finanční podporu. Pomyslel jsem si: „Super! Teď máš důvod, abys šel! Možná to s tím počítačem byla jen zkouška! Tu jsem přestál, ukázal jsem dobrou vůli a teď mě Bůh nechá jít!“ Tak jsem šel za studijním vedoucím a vylíčil mu situaci. Pouze se pousmál a řekl: „Můžeme se za to přece modlit.“ „Jo, jo,“ myslel jsem si, a tak jsme se modlili. Než týden skončil, našel jsem ve své poštovní přihrádce 3 obálky, bez odesilatele, s dostatkem peněz na první měsíc! Co já vím, jestli to ten studijní vedoucí někomu řekl nebo ne, neměl jsem tušení, kdo to zaplatil, ale jedno mi v tom okamžiku bylo jasné. Šel jsem do pokoje a řekl Bohu: „Už s tebou nikdy víc nebudu mluvit o financích.“

Od tohoto zážitku vím, že se Bůh stará o to, co naplánoval. Změnil jsem své zažité koleje. Pryč od mých nápadů a plánů a doufání v to, že je Bůh požehná, a směrem do Božího plánu s vědomím, že se o něj Bůh postará, aniž by ho musel úpěnlivě prosit. Když Bůh něco naplánoval, tak se o to postará, tak prostě to je. Zažíval jsem to stále znovu. Od té doby uběhlo téměř 20 let a Bůh mě všemi těmi léty finančně pronesl, nejen mě, nýbrž rovněž projekty, které nám položil na srdce. Budu zde ještě moci vyprávět o několika neuvěřitelných zážitcích.

V těch 3 letech na biblické škole mi nic nechybělo. Jako jediný žák jsem měl motorku, auto, mobil, počítač (někteří se museli o počítač dělit s druhými, pouze velmi málo lidí mělo již tehdy mobil). Měl jsem všechno potřebné, abych mohl být na škole a vykonávat svou službu na motorkářské scéně. Jednou se mi po cestě na kázání rozbilo auto a já jsem děkoval Bohu za mobil, kterým jsem mohl přivolat pomoc! Potom jsem Bohu řekl, když jsem čekal na pomoc: „Pokud chceš, abych dál kázal, pak mi musíš obstarat auto!“ Ve stejný týden mi zavolał jeden přítel a bratr ze sboru: „Žením se a potřebujeme jen jedno auto...“ A bylo to! Bylo nádherné zažívat, jak se Bůh „stará o vše ostatní, když hledáme na prvním místě Boží království a Boží spravedlnost!“ Kázal jsem, kde to jen šlo. Přicházelo čím dál tím více pozvání z různých sborů, skupin mládeže atd. Také tam jsem vždycky dostal nějaké peníze, se kterými to šlo zase dál.

CESTA NAHORU VEDE S KOPCE

KAPITOLA 19

Boží království jsem hledal s plným nasazením. Ale upřímně řečeno, s osobním posvícováním to bylo těžší. Doba, kdy jsem pracoval na diskotéce, zanechala stopy na mém charakteru a povaze. Jednoho dne jsem měl rozhovor s jedním učitelem. Hodinu se mi snažil různými „oklikami“ vysvětlit, že moje žerty druhé zraňují. Já jsem to neuznával. „To je přece normální! To přece vůbec nic není!“ Po nějaké době toho měl dost a vyhrkl: „Copak nechápeš, že kvůli tobě byla už polovina žáků na pastoraci?!“ ... Ticho. Tu jsem si uvědomil, že je to vážné. Ztratil jsem řeč. Šel jsem do pokoje a Bůh mi ukázal několik činů, kde jsem svými „žerty“ totálně zranil, urazil či ponížil ostatní. Cítil jsem, že musím dát tyto věci do pořádku. To bylo pokořující. Tak jsem šel od jednoho ke druhému a prosil o odpuštění. Od té doby mám extrémně „dobrý sluch“. Mnohé, co pokládáme za „žert“, je ve skutečnosti exhibicionismus, vyvyšování sebe sama, sobectví, samospravedlnost, sebeláska... Bůh nám musí otevřít oči, abychom viděli své skutečné hluboké pohnutky a motivy; to se může stát pouze prostřednictvím Ducha Svatého.

Byl to pozoruhodný čas. Když jsem na biblickou školu šel, cítil jsem se vlastně připravený ke startu. Obrazně řečeno, helma byla na hlavě a motorka nastartovaná, a já se ptal: „Pane, co

mám dělat?“ Chtěl jsem zažít velké úkoly a dobrodružství a stále znovu jsem byl rozčarováný. Místo očekávané mise mi do hlavy přicházely jen samé věci, které jsem nechtěl. „Dej tohle do pořádku, popros tamtoho o prominutí...“ „Helmu jsem zase sundal a motorku vypnul“ a byl jsem stále menší a menší. Bylo to absolutně pokořující.

Jedné noci při noční hlídce skautského tábora se moji přátelé chlubili starými historkami, za které se ještě dnes stydím. Jeden vybalil historku, jak jsme před jedním zahradnictvím roztrhali pytle s hlínou a rozházeli je po ulici. Všichni se smáli, jen já ne, neboť Boží Duch mi řekl: „Tam máš ještě jeden účet k zaplacení.“ Zase já! Pořád já! Proč zrovna já?! Žiji z darů, proč Bůh mluví ke mně? Proč ne k těm druhým? ... Dnes se tomu mohu jen usmívat... Co vidí Ježíš na mé reakci? Je to stejná reakce, jakou měl Petr, když ho Ježíš radikálně vyzval. Petr se cítil ukřivděn, otočil se k Janovi a zeptal se: „A co bude s ním?“ Petr byl připraven vykonat službu pro Ježíše! Pas mé beránky a ovce! Ale měl Petr správný postoj? Ne! Mohl vyznávat lásku a chtěl se tou službou možná dělat důležitým, ale neměl k ní ten správný postoj! Ještě pořád pochybuje o Boží dobrotě a spravedlnosti, ještě pořád pochybuje o tom, že Bůh dělá správné věci pro to, aby lidé byli skutečně zasaženi a vzdali Bohu slávu!

Právě v takových situacích mi vždy šlo hlavou hodně věcí. Ale výzva zůstala, tak jsem šel do toho zahradnictví a zaplatil škody. Zahradnice se zeptala: „Proč jste sem teď přišel a chcete to zaplatit?“ Řekl jsem: „Chci následovat Ježíše, a proto to musím napravit.“ Když jsem z obchodu odcházel, měl jsem v sobě radost a energii, jako už dlouho ne. Tato jistota, že jsme udělali správnou věc, je to největší.

OPRAVDOVÝ BOŽÍ ZÁZRAK

KAPITOLA 20

Něco mi pomalu docházelo, svítalo mi pomaleji než při východu slunce. Zatímco jsem se díval po „velkých úkolech a zázracích“, vedl mě Bůh k „malým věcem“. A pak někdy se mi rozsvítilo! Vždyť jsem byl tak slepý! Modlím se: „Bože, mám jít do Afriky nebo do Ruska?!“ Ale co bych měl kázat v Africe, pokud tady doma nedokážu dát svůj život do pořádku? Mám druhým kázat, že mají odpouštět a já to nechci? Chci kázat druhým, že mají napravovat křivdy a sám to nechci? Byl bych pokrytec! Nepoužitelný pro Boha a na škodu pro Boží věci! Rozsvítilo se mi! Co by se stalo po celém světě, kdyby byli všichni „křesťané“ věrní vtěchto „maličkostech“?! Pak bychom možná nepotřebovali žádné projekty! To svědectví by bylo tak silné! Právě v těchto „maličkostech“ se odehrává to největší! To úplně největší! Tady se odehrávají zázraky! Není to zázrak, když bezcitný hříšník může kajnicně prosit o odpuštění?! Tady se dějí ty vůbec největší zázraky! Bůh potřeboval 6 dní, aby stvořil nebe a zemi, ale potřebuje roky (!) k tomu, aby přiměl jednoho hříšníka, aby napravil spáchanou křivdu! Tady se odehrávají ty nejmocnější zázraky ze všech! Tehdy se mi svět obrátil vzhůru nohama! Rozsvítilo se mi! Pořád jsem hledal velké úkoly a projekty, ale teď jsem to viděl jasně! Všechny velké věci se skládají z mnoha malých věcí! Pokud se

má to velké podařit, pak musí být ty malé věci dokonalé! To platí pro věci, které my lidé budujeme, ale také pro misijní projekty, pro skutky, do kterých nás Bůh chce začlenit!

Bylo mi stále jasnější, že Bůh nepotřebuje moje nápady, strategie a plány, nýbrž že má extrémní zájem na tom, abych byl „věrný v malém“. Pro velké činy je potřeba velkého charakteru. Ale pro malé věci je potřeba ještě většího charakteru! To mi bylo náhle jasné. Pořád budeš potkávat lidi, kteří chtějí spolupracovat na „velkých projektech“. Tady se naskytuje něco, co člověka baví, tam se můžeme ukázat a dělat důležitými! Tady bude člověk vidět a získá uznání a může dělat kariéru!... Není potřeba nějakých obzvláště duchovních motivů ke spolupráci na velkých projektech! Ale pro ty malé, tuctové, nevděčné úkoly v pozadí se najde málo lidí! A přece je jedno jasné: Když ty velké projekty v Božím království nenaplánoval, nechtěl a nepřipravil Bůh, a když v těchto velkých projektech nejsou lidé připraveni vnímat malé úkoly se správným postojem, pak to celé bude jen křesťanská show a takových už jsem zažil nesčíslně! Služba zvolená z vlastní vůle, zkopírované a napodobované projekty, spolupráce, imitování, dělání se důležitým... Zapomeň na to. Všechno to jsem sám zažil a propagoval, cisterny, jež neměly vodu. Mnoho jsme si od toho slibovali a nic z toho nebylo. Mně se rozsvítilo. Opustil jsem v této době myšlenku na velké projekty a „kariéru v Božím království“ a soustředil se na malé věci a tam ve mně musel Bůh určité věci zkorigovat a dát do pořádku.

Měli jsme pravidelně službu v kuchyni a k tomu jsem se necítil být povolán. Někdy byly konference a tam jsme museli umýt až 3 000 talířů atd. Hrůza. Vzadu skřípe nějaký stroj a jde mi to na nervy, hlavu mám stále rudější a krk tlustší, načež jsem se rozčílil a začal rvát... Jeden starší bratr stál poklidně u dřezu a jeho tvář na mne jen přátelsky zářila... Hned jsem se zastyděl... Proč se nerozčiluje on? Co to jen má, co já nemám?... Tento starší muž na mě udělal větší dojem než všichni ostatní lidé, se kterými jsem se potkal po celé Evropě. Jednoho dne jsem seděl u teologického

pojednání a venku lilo jako z konve. Na zahradě školy byla vykopaná velká jáma pro další budovu a tam se nahromadilo hodně vody... Pokušení bylo stále větší a já jsem se mu poddal, vyletěl jsem ven, přímo do bahnité prohlubně a vyválel se tam. To jsme dříve občas dělávali, k úděsu mojí maminky. Říkali jsme tomu „hraní na prasata“. Když jsem se tak válel v bahně, vykoukl najednou za rohem tento starý bratr... Uviděl jsem ho a strnul... Zářil směrem ke mě... Já jsem seděl nehybně v blátě... A byl jsem uzdraven. Už jsem se nikdy víc nechtěl válet v bahně. Neřekl nic. Nenadával, nenapomenul mě, jen se na mě přátelsky díval a zářil. Zářil neustále, ať dělal cokoli! Nikdo na mě neučinil takový dojem jako tento muž.

Za dveřmi byly prázdniny a já jsem si ušetřil 1 500 marek. Říkal jsem si: „Super! To na prázdniny stačí!“ Ale nebylo z toho nic. Jednoho modlitebního večera jeden bratr řekl, abychom se za něj modlili, chtěl jít na misijní loď, ale neměl peníze... Bůh mi řekl, že mu mám dát část těch peněz, v obálce, beze slov. Tím zmizela jedna část. Myslel jsem si: „No, i s tím zbytkem si ještě můžu udělat malou dovolenou...“ Nebylo z toho nic! Do Německa přijel onen Švéd ohledně těch motorkářských Biblí a Bůh mi řekl, že mu mám dát zbytek... Tehdy jsem nevěděl, jestli z těch motorkářských Biblí něco bude, ale bylo! Jsem Bohu tak vděčný, že jsem těmi několika markami mohl napomoci k jejich startu.

Museli jsme ve škole dělat také praktickou práci a jednoho dne jsem musel uklidit garáž. Uviděl jsem listy ze stromů v olejové skvrně a začalo to ve mně vřít. Pak jsem najednou dostal bláznivou myšlenku: „Uklízel bys tu garáž s jiným postojem, kdybys věděl, že tam parkuje Elijášův ohnivý vůz?“ Bylo mi ihned jasné, co mi Bůh chce říct a uklízel jsem pak onu garáž s novým postojem.

Obzvláště tento zážitek byl pro mě zcela speciální, neboť s ním se všechno změnilo. Pavel říká:

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“
(Ko 3,23)

Jak nádherné bylo toto poznání, že pro Boha není nic příliš malé a nedůležité, ale naopak! Právě v těch „malých“ a „nedůležitých“ věcech se ukazuje, jestli máme vynikající postoj či nikoliv! Můj postoj a motivy byly v mnohých věcech totálně zkažené a neduchovní. To jsem musel uznat a učit se dělat všechno ze srdce pro Ježíše! Všechno! Tato výzva zůstává na celý život.

Zde se také ukazuje, jaké jsou naše motivy. Děláme něco proto, aby nás viděli druzí? Abychom získali chválu, čest a uznání? Nebo to činíme z vděčnosti a lásky k Ježíši? Musel jsem také pochopit, že něco dobrého dělám pro lidi pouze tehdy, když mým motivem je dělat to pro Ježíše. Bůh mi ukázal, že musím vidět druhé lidi jinýma očima! Bůh obrátil mou pozornost na události po zmrtvýchvstání. Najednou jsem měl v mysli otázku: „Co tam vlastně Ježíš dělá? Proč se „přestrojuje“ za zahradníka, rybáře a pocestného?! K čemu to je?“ Bůh mi ukázal, že zde je cíl kříže a zmrtvýchvstání! Ježíš chce přebývat v lidech! Ježíš se chce v lidech realizovat! Nezáleží na tom, jak někdo žije dnes – když vejde do harmonie s Ježíšem, tak se nezmění zevně, ale uvnitř zažije to, co říká Pavel:

„...žiji tedy již ne já, ale žije ve mně Kristus.“ (Ga 2, 20, NBK)

Bůh se mě rovněž zeptal: „Můžeš v druhých lidech rozeznávat Krista, jemuž máš sloužit? Nesloužíš lidem, nýbrž Kristu, jenž se chce v lidech realizovat!“ To úplně změnilo můj pohled na lidi, mou motivaci a postoj.

NOVÝ POHLED NA BOŽÍ CÍRKEV

KAPITOLA 21

Stále znovu jsem byl zván, abych kázal při evangelizacích, a přitom jsem toho mohl hodně zažít. Na jednu evangelizaci ale nikdy nezapomenu... Jel jsem docela daleko a ocitl se na naprosto chaotické akci. Všechno šlo páté přes deváté a nejhorší byli „posluchači“ – ti totiž neposlouchali! Byla tam skupina mladistvých, kteří rušili tak dlouho, až jsem ztratil veškerou soustředěnost a obrátil se k nim a řekl: „Víte co? Je mi vás fakt líto. Svým chováním pouze dokazujete, že máte komplexy méněcennosti, jste politováníhodná banda, kde jeden chce ukázat druhému, jak jste skvělí, přitom jste ubohé nuly...“ Nevím už, co jsem dál říkal, ale šlo to tímto směrem. Zděšeně se na mě podívali a opustili sál... Co jsem to udělal... Všechno jsem pokazil, myslel jsem si. Avšak asi o rok později jsem dostal email od jednoho mladíka, který tvrdil, že se této akce zúčastnil. Napsal, že opustil společně s onou skupinou sál, ale uvnitř věděl, že mám pravdu! Pustil se pak do hledání Boha a našel jej! Chtěl mi poděkovat za má upřímná slova, která ho vyburcovala. Něco takového jsem nezažil často.

Zpáteční cesta z této evangelizace nebyla pěkná. Dělal jsem si výčitky, poté ale myšlenky nabraly jiný směr. Otázkou bylo náhle: „Proč to vůbec děláš?! Proč jezdíš stovky kilometrů tam a zpět na takové malé akce?“ Jako mladý kazatel jsem snil o velkých akcích.

Velkých konferencích. Tisíce lidí. Naplněné stadióny... Ale tohle byla zase jednou naprostá ztráta času... Po cestě domů jsem si s tím tedy lámal hlavu a došel jsem k lepším přesvědčením. Bylo mi jasné, že jsem věci posuzoval chybně a chybně jsem se rozhodoval. Až do té doby jsem myslel „po lidsku“, což například znamená, že pojedu tam, kde je nejvíce lidí. Ale uvědomil jsem si, že něco takového nemůže být kritériem pro rozhodování, kam mám jet!

Také motivace mluvit před obzvláště velkým množstvím lidí nebyla duchovní, v každém případě ne u mě! Byla tam ještě potřeba obdivu, touha po uznání, kariéře, pocitu důležitosti... Pýcha má tolik rozmanitých tváří a tyto tváře vidíme na spoustě křesťanských akcí... Uvědomil jsem si, že to tak dál nejde.

Na mysl mi vstoupil Ježíšův výrok: „Kde se 2 nebo 3 sejdou v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich“. Ježíš neřekl „Kde se sejde 200 či 300, nýbrž 2 nebo 3!“ Musel jsem uznat, že Ježíš hodnotí cenu jednotlivce mnohem výše, než jsem to činil já! Musel jsem uznat, že to opravdu cenné v církvi je Ježíš Kristus, jenž je tam přítomný! Pochopil jsem: „Vyplatí se sloužit jednotlivci“, a jak to učinit? Tak, že děláme vše pro Ježíše Krista, jenž je tam přece přítomný. Všechno ostatní jsou neduchovní motivy.

Na této cestě jsem se tedy rozhodl od nynějška posuzovat věci jinak a rozhodovat se jinak a sloužit obzvláště v malých sborech. Nedaleko ode mě byla malá vesnice s malým sborem a starými lidmi, tam jsem pak jezdil tak často, jak to jen šlo. Rád jsem navštěvoval malé sbory na venkově a pomáhal jsem, kde se jen dalo. Společně jsme se modlili a evangelizovali, když se naskytla příležitost.

Jednoho dne jsem byl pozván do „křesťanského televizního vysílání“. Hledali nějakého „experta“ na okrajové skupiny. Na tento termín jsem již však slíbil, že budu sloužit v jednom malém sboru. Prosil jsem zodpovědné osoby v televizním vysílání, aby se modlili za to, abych se rozhodl správně. Jako odpověď přišlo jen: „Modlit se mohou ti staří, my raději něco pro Boha děláme!“

Tím byla věc pro mě rozhodnutá – raději jsem šel k oněm starým lidem na vesnici. Mám dost této povrchní křesťanské show. Další zážitky ze zákulisí „obrovských konferencí“, „křesťanských koncertů“ či „křesťanského vysílání“ způsobily, že jsem byl stále více rozčarován. Měl jsem povrchnosti dost od té doby, kdy jsem pracoval jako vyhazovač, s tím už jsem nechtěl mít nic společného. Zažil jsem však také dobré „velké akce“! Abyste si nemysleli, že mám v této věci nějaký komplex!

„MOJE“ MOTORKA – ANEBO NE?

KAPITOLA 22

U mnoha věcí jsem měl chybné hodnoty a priority. Jednoho dne jsem seděl ve svém pokoji na biblické škole a modlil jsem se. Uvědomil jsem si totiž, že potřebuji druhou motorku. Má tehdejší motorka měla jen jedno sedadlo. Byla totálně přestavěná a přesně taková, jakou jsem ji chtěl mít. „Problémem“ však bylo, že jsem se měl ženit, a tak jsem potřeboval 2 sedadla! Myšlenka, že bych tam mohl zabudovat druhé sedadlo, nepřicházela vůbec v úvahu, to naprosto nešlo. Tak jsem se modlil za druhou motorku, abych mohl sloužit společně se svou ženou. Bůh mi ale neočekávaně řekl, že mám svou motorku darovat!!! Šok!

První myšlenky byly opět: „Proč já? Moji sourozenci ze sboru mají motorku, dům a loď! Mají všechno! A já nemám nic! Žiji z darů! Proč nesmím já nic mít!...“ Znovu ten Petr, který se cítí ukřivděný... Ale to jsem si nemyslel dlouho. Tentokrát jsem tyto myšlenky potlačil a zeptal se Boha, kdo tedy má tu motorku dostat... Žádná odpověď.

O několik týdnů později ji někdo chtěl odkoupit, ale já jsem řekl: „Neprodejné!“ A říkal jsem si: „Já ji pouze daruji.“ Byl jsem si jistý, že tato kapitola ještě neskončila. O pár týdnů později jsme měli evangelizační akci pro motorkáře. Z celého světa přijelo několik stovek křesťanských motorkářů, aby se radili o misijní

práci a modlili se. Já jsem tuto akci zorganizoval a měl jsem obzvláštní radost, neboť právě tam se rozdávalo první vydání motorkářské Bible! Když jsem přecházel prostranství, uviděl jsem muže, kterého jsem ještě nikdy předtím neviděl. V duchu jsem cítil, že on má dostat mou motorku, tak jsem k němu šel a dal se s ním do řeči. Vyšlo najevo, že přijel z Ukrajiny a měl na srdci tam evangelizovat. Zeptal jsem se ho, jestli pro něj můžeme něco udělat. Řekl: „Modlete se prosím za to, abychom mohli mít motorkářskou Bibli v ruštině!“ To bylo dobré přání, ale neheslo pro mě. Ale chtěl jsem mu „dát ještě jednu šanci“ a zeptal se ještě jednou: „Můžeme pro tebe udělat ještě něco jiného?“ Řekl: „Bůh mě povolal k práci na motorkářské scéně, ale nemám motorku! Modlete se prosím za motorku!“ Řekl jsem mu, zatímco jsem uchopil tašku: „Za to se modlit nebudu.“ Tázavě se na mě podíval a pak užasl, když jsem vytáhl klíč od motorky a držel mu jej přímo před nosem. Po skončení akce jel svým starým Opel Kombi ke mně domů a rozmontovali jsme motorku. Moje „seberealizace“ zmizela v kufru, ale málokdy jsem měl takovou radost jako v této chvíli.

Tak jsem byl vedoucí v misionářské práci mezi motorkáři a neměl jsem motorku. V této době jsem hodně přemýšlel a Bůh musel hodně věci korigovat. Spoléhal jsem na svou motorku či na Boha, co se mé služby týká? Lpělo moje srdce na té motorce, anebo co je skutečně v mém životě na prvním místě? Uvědomil jsem si, že má práce nezávisí na motorce. Petr také nezaložil „křesťanskou armádu“, aby zasáhl setníka Kornélia, nýbrž musel se nechat vést Duchem Svatým! Petr nepotřeboval výzbroj či koně, aby na setníka udělal lepší dojem! Běželo mi tehdy hlavou mnoho věcí a nakonec jsem si řekl: „Můžu jezdit i na skútru, když Ježíš měl osla.“ To bylo neobyčejně osvobozující! Když jsem došel k takovýmto přesvědčením, cítil jsem se 10krát silnější než předtím! To všechno jsem nepotřeboval, jen když mě povede Duch Boží! Jen když se nechám začlenit do Božích plánů!

Přišel den mé svatby, a co se nestalo? Moji spolupracovníci se složili a dostal jsem Harley Davidsona, nejsilnějšího ze všech, se 2 sedadly! Moje žena může vzadu spát, když jedu, tak pohodlně sedí! Je Bůh zlý? Je tvrdý a nespravedlivý? Ne. On ví, co opravdu potřebujeme... Nejvíce ze všeho jiný postoj k většině věcí, které pokládáme za důležité! Mnoho věcí není špatných samo o sobě, ale náš postoj k nim je! Mít motorku bylo v pořádku, ale získané přesvědčení jsem již neztratil.

STRACH Z TOHO, ŽE ZŮSTANU SVOBODNÝ

KAPITOLA 23

Stejně tomu bylo u tématu „partnerství“. Manželství je Boží vůlí a je přirozené, že se mladý člověk zabývá tímto tématem, ale mnoho myšlenek jde příliš daleko a celé věci škodí! Máme mnoho nedostatků či žádostí a dalších problémů, a proto mají lidé často špatný postoj vůči druhému pohlaví. U mě to nebylo jiné. Na jedné straně jsem toužil po ženě, na druhé straně se musel Bůh ptát: „Jakou ženu bych měl potrestat tak tvrdě, abych ji postavil po jeho boku?!“ Já jsem to tehdy neviděl, ale mnohé z mých priorit, hodnot a motivů nebyly v pořádku. Nejednal jsem s žádnou ženou tak, jak by to Bůh chtěl a jak by to bylo nejlepší pro ni, pro mě a pro nás oba.

U nás na biblické škole kolovala „děsivá otázka“: Co když Bůh chce, abych zůstal svobodný či svobodná? Mnoho večerů jsme seděli na okraji lesa a debatovali o tom. Zdálo se mi, že někteří byli připraveni se všeho vzdát, jen když nebudou muset zůstat svobodní! Ale čím více jsme o tom mluvili, o to víc ve mně hořela otázka, jestli právě tady nespočívá ohromný problém? Uvědomil jsem si, že v jádru této otázky je vlastně v nejhlubším smyslu pochybnost o Bohu. Pochybnost o tom, že Bůh koná to, co je správné, pochybnost o tom, že Bůh ví, co je nejlepší, pochybnost o tom, že Bůh má správný plán pro život,

bylo v tom všeznákovství a domýšlivost! Mysleli jsme si, že víme lépe než Bůh, co je dobré pro náš život! Uvědomil jsem si, že to platí pro spoustu oblastí života. Všude, kde věci držíme a svíráme, vlastně pochybujeme o tom, že Bůh to ví lépe a dělá to, co je správné.

Toto téma nás už všechny obtěžovalo. Člověk chce s každou ženou zacházet upřímně a správně, ale přesto je tam automaticky vždycky ona vnitřní otázka: „Možná by z toho mohlo něco být právě s ní?!“ Uvědomil jsem si, že tyto myšlenky mi nepomáhají, abych optimálně konal svou službu před Bohem a lidmi. Muse-lo přijít nějaké řešení.

Když jsem četl o Abrahamově víře a důvěře v Boha, jak byl připraven obětovat to, co mu bylo nejmilejší, cítil jsem se vyzván k tomu, abych odevzdal tuto „nejmilejší představu“. Byl to delší proces, ale končil modlitbou odevzdání. Skutečně jsem si v tu chvíli myslel, že zůstanu po celý život svobodný. Byl jsem tímto tématem tak posedlý, že jsem skutečně buď chtěl ženu hned nebo už na to nemyslet! Prosil jsem Boha o to, aby mi dal konkrétní znamení, ať už jakékoliv. Příštího dne byl v mé poštovní přihrádce dopis s textem: „Vezmi tento lístek jako potvrzení toho, že máš zůstat svobodný.“ Nemohl jsem se z toho vzpamatovat, tak jsem byl šťastný!

Přirozeně mi během pár vteřin došlo, že si ze mě chtěl někdo vystřelit. Měl jsem také podezření a dnes vím, kdo byl autorem tohoto šprýmu. Ale Bůh si jej použil. Tím jsem odsunul všechny myšlenky na ženu pryč a mohl se plně a naprosto soustředit na Boží věci. Jakoukoliv myšlenku vedoucí tímto směrem jsem od této chvíle důsledně potlačoval. Můj postoj k ženám se v této době radikálně změnil. Neviděl jsem v nich již „předmět žádosti“ nebo „možného partnera, jehož musím blíže prozkoumat“, nýbrž člověka, jehož Bůh miluje. Tečka. Užíval jsem si svou vnitřní svobodu a život svobodného pro mě ztratil veškerou hrůzu. Viděl jsem jednoduše výhody, jako např. flexibilitu pro Boží dílo a těšil jsem se na nadcházející úkoly.

Potom přišla nová myšlenka! Abraham vnitřně obětoval svého syna, ale dostal jej zpět! Co to znamenalo v mé situaci? Byl jsem na pochybách. Mělo to znamenat, že mě Bůh možná chtěl pouze vyzkoušet a možná pro mě přece jen má ženu? Nelámal jsem si tím dlouho hlavu, protože jsem si uvědomil, že dumáním daleko nedojdu. Tak jsem řekl Bohu: „To znamení s lístkem bylo tak jasné, od toho neustoupím. Pokud chceš, abych se přece jen oženil, pak to musí být jasnější než ten lístek!“ Poté jsem ještě Bohu řekl: „Nic nebudu měnit. Neoslovím žádnou ženu, nebudu jí nosit květiny. Musíš mi tu správnou strčit přímo pod nos, nebo to zůstane, jak to je.“ Tak jsem pokračoval jako dřív, volný a nezatížený.

Dnes jsem šťastně ženatý. Jak k tomu došlo, k tomu se hned dostanu.

NESCHOPNOST SE MODLIT

KAPITOLA 24

Obzvláště důležité pro mě však bylo totální přebudování celého života se všemi důsledky. Velmi špatně se mi např. dařilo mít svůj ranní „čas ztišení“. Dlouho jsem to omlouval tím, že jsem byl prostě zvyklý být v noci vzhůru z doby, kdy jsem pracoval na diskotéce. Je jasné, že když člověk žije v noci, tak je ráno kaput! Po nějaké době jsem všechno radikálně přeorientoval, celý svůj denní program. Skončil jsem s tréninkem, dal pryč televizi, ráno jsem se přinutil velmi brzy vstát a začít modlitbou, potom jsem byl večer velmi unavený a mohl jsem již chodit dříve spát! Pak jsem už ráno vůbec nebyl tak unavený! Mohl jsem tak ráno vstávat čím dál tím dříve a večer chodit čím dál tím dříve spát. Čas, který jsem stejně večer nějak promrhal, se mi ráno stal tím nejdrahocennějším z celého dne!

Byl jsem k modlitbě inspirován výroky Bible, ale také konkrétním vyslyšením modliteb známých mužů v dějinách církve. Bylo neuvěřitelné, co s Bohem zažili. Při čtení některých biografí jsem žasl. A oni stále mluvili o tom, že klíčem byla modlitba.

Již jsem s Bohem zažil pár věcí, a přesto se mi zdálo nemožné takto se modlit a moci sám takové věci zažít, ačkoliv jsem již s Bohem něco zažil. Můj život v harmonii s Bohem měl ještě jaksí spíše nahodilý a nevědomý charakter. Ještě jsem v ní neuměl žít

skutečně vědomě. Staré vzorce byly v mé hlavě tak pevně usazené, mé vlastní nápady, plány a strategie byly příliš dobré! Tak moc mě vábily projekty, které jsem viděl jinde, abych je převzal! A k tomu jsem potřeboval čas! Neměl jsem čas na modlitbu! Samozřejmě! Tu a tam krátká modlitba, ale když jsem slyšel, že se tito hrdinové víry modlili několik hodin denně, byl jsem rozpolcen. Na jedné straně to přece nešlo! Nemohli se modlit 3, 4 či 5 hodin denně a konat to dílo, které konali! Na druhé straně jsem věřil jejich biografiím a zážitkům, bylo to přesně to, co Ježíš v Bibli zaslubuje! Tak jsem to chtěl vědět a začal jsem se zajímat o téma modlitby...

Přečetl jsem alespoň 10 knih o modlitbě, když jsem si uvědomil, že ani jedenáctou nemohu nahradit modlitbu! Jak těžké to bylo! Nic není tak těžké jako pravá modlitba! Byl jsem tvrdý chlap, ale tak tvrdý jsem nebyl. Byl jsem příliš měkký. Uvnitř jsem byl měkký! Nebyl jsem dost silný, nevydržel jsem to! Zavřené oči, ticho, složit ruce... Člověk nic nevidí ani neslyší! To se nedá vydržet! Když jsem šel do lékařské ordinace, sáhnul jsem vždy po nějakých novinách, nečinnost je k nevydržení!!! Tu jsem si teprve uvědomil, jak moc jsem se nechal pohánět, jak neschopný jsem byl zůstat v klidu! Jak dalece jsem byl ve skutečnosti vzdálen od vnitřního pokoje! Jedna věta mě velmi oslovila:

„Rychlost, v níž žijeme, zjevuje vnitřní prázdnotu, která nás pohání ke spěchu.“

Zděsil jsem se: „Pokud je to tak, jak málo prostoru má vůbec Bůh v mém životě?“ Uvědomil jsem si, že mi může pomoci jen jediné: modlit se. Hledat a prohlubovat vztah s Bohem! Naučit se být v klidu, najít pokoj, naučit se naslouchat... Tak jsem představil celý program dne a modlitba se pro mě stala tím nejdůležitějším – a je jím dodnes.

V této době jsem učinil neobyčejnou zkušenost. Na jeden víkend jsem si rezervoval pokoj daleko od místa, kde jsem žil, abych se tam mohl v úplném klidu a oddělenosti modlit a hledat Boha. Když jsem tam přijel, zapálil jsem svíčku a poklekl jsem.

Nějak jsem čekal, že se Bůh nyní ukáže v nějakém silném zjevení, ale nic se nestalo. Byl jsem rozčarován... Jel jsem speciálně tak daleko... Potom mě napadla myšlenka, jako by mi Bůh říkal: „Vždyť já jsem tu byl po celé ty týdny, kdy ses těšil na tento víkend! Byl jsem tu i po cestě! Jsem tu vždycky!“ Když jsem si to uvědomil, měl jsem pak přece jen velmi intenzivní víkend s Bohem. Ale víc než to! Ježíšovo zaslíbení se mi stalo skutečným: „Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa!“ Je nádherné moci žít s vědomím Boží přítomnosti. Ježíš je tu stále! Od té doby již neznám pocit, že jsem sám. On je tu vždycky. Když venčím psy či jdu v noci na záchod, vím, že on je tu pořád. Tato skutečnost změnila v mém životě hodně věcí.

BŮH ŘEKL NAPROSTO JASNĚ: „AUGUSTIN“

KAPITOLA 25

Nad tímto zážitkem se musím vždy usmívat, když na něj pomyslím. Před závěrečnými zkouškami jsme dostali několik dní studijního volna, abychom se důkladně připravili a mně bylo jasné, že tento čas nutně potřebuji, obzvlášť proto, že se měla zkoušet církevní historie a paměť na čísla a jména je mou výraznou slabostí. Problémem však bylo, že jsem dostal pozvání z Norska, abych tam promluvil na výročním shromáždění Holy Riders. V Německu jsme tuto práci budovali od nuly, ale v Norsku existovala již 20 let a byla tam nezbytně nutná reformace a probuzení. Zároveň bylo rozhodnuto, že chceme toto hlavní shromáždění roku poprvé uspořádat na největším norském motorkářském setkání. Řeči a teorie o evangelizaci a misii toho nepřinášejí mnoho – sourozenci to musí zažít, být při tom! Měl jsem silně na srdci, abych tam jel, ale přípravný čas ke zkouškám byl přesně ve stejnou dobu! Modlil jsem se a přišlo to ještě silněji... Sourozenci v Norsku mě tam chtěli jako řečníka pro evangelizace a vyškolení dalších sourozenců. Tak jsem se za to modlil a prožil jsem to takto: nějak se mi při modlitbě vyjasnilo, že mám jet a že mi Bůh při zkoušce pomůže. Tak jsem jel. Onen víkend v Norsku byl opravdovým požehnáním. Měli jsme velkou stodolu nedaleko od pivního stanu a mnoho motorkářů volilo raději naše kázání

a někteří přišli kvíře! Ale nejen to: zástupy členů klubu přišly po kázání dopředu a předaly Bohu celý svůj život. Probuzení tam bylo v plném proudu!

Když jsem se vrátil do Německa, byl jsem vyřízený a vyčerpaný. Ale učil jsem se, co se do mě vešlo! Můj mozek byl však jako síto s deseticentimetrovými dírami, tam se žádné nudle nezachytí... Jména a čísla mizely tak rychle, jak jsem je přečetl.

Ale nejen to, dostalo se mi velmi rozhněvané reakce a varování od vedení, protože jsem chyběl při studijním čase. Předhazovali mi domýšlivost a pýchu, protože jsem si „představoval, že se nepotřebuji učit...“ Nikdo mi nerozuměl. Opak byl pravdou. Měl jsem strach, že propadnu. Nechtěl jsem znovu zklamat své rodiče, kteří mě podporovali ze všech stran, věděl jsem, že se musím učit! Ale neřekl jsem jim tehdy nic o tom, že si myslím, že to byla Boží vůle, abych jel. Mnoho věcí jsem si raději nechával pro sebe, protože jsem zjistil, že lidé pochybují o mém rozumu, když jim vyprávím o svých zážitcích s Bohem. Píši toto vyprávění s plným vědomím toho, že ne každý tomu může věřit, ale je to pravda!

Cítil jsem se, jako by mě Bůh nějak nechal ve stychu. Očekával jsem, že mi dá nějaký „turbomozek“, abych se mohl učit, ale byl jsem unavený. Přišel den zkoušky a já jsem vstal velmi brzy, poklekl a řekl Bohu: „Měl jsem dojem, že mi chceš pomoci, to jsem si to jen namlouval?“ V tom okamžiku se stalo něco, na co do smrti nezapomenu!!! Najednou jsem měl v hlavě jméno! „Augustin“

Byl jsem úplně bdělý a přemýšlel jsem... „Co to má znamenat? ... Kornélie, vždyť ty jsi blázen!... To je jedno...“ Vzal jsem knihu o církevní historii a přečetl jsem si kapitulu o Augustinovi, natloukl si to do hlavy, a čím déle se učil, tím větší bylo mé přesvědčení, že budu vyzkoušen z Augustina! Ke snídani jsem přišel rozzářený jako sluníčko, čehož jsem si vůbec nebyl vědom, ale ostatní se na mě zemdleně dívali (z učení) a jedna sestra řekla: „Kornélie! Ty nemáš žádný důvod k radosti, vždyť ty ses nic nenaučil!“ Jen jsem se zasmál a řekl: „Počkej – Augustin!“ Mávla

rukou a pokračovala v jídle. Když jsem přišel na řadu, musel jsem si vylosovat téma z velkého hrnce – byl plný lístků, ale pro mě bylo na všech napsáno Augustin! Prostě jsem jeden vytáhl a onen studijní vedoucí, který mi předtím dal varování, jej vážně přečetl: „Kornélie, budeš zkoušen z Augustina.“ Uvnitř jsem triumfoval! Věděl jsem všechno. Vrtal hlouběji, věděl jsem všechno. Chtěl le-topočty, věděl jsem všechno! VŠECHNO! Nemohl to pochopit a já jsem se cítil na vrcholu blaha a šklebil se jako kočka Šklíba!

O několik let později, když jsem byl jednou opět na návštěvě na oné škole, se mě studijní vedoucí zeptal, co se to tehdy dělo. Nemohl si to vysvětlit a zapomenout na to. Všiml si, že tam bylo cosi divného, ale nemohl ani za nic přijít na to, že bych podváděl. Řekl jsem mu: „Milý bratře, nevím, jestli mi budeš věřit to, co ti nyní budu vyprávět...“ Ale on mi věřil bez jakékoliv pochyby. Společně jsme ten večer děkovali Bohu a chválili jej za zázraky, které koná.

Opustil jsem biblickou školu se samými důležitými zkušenostmi a proměněný v mnoha ohledech. Vzal jsem si toho s sebou do života a služby hodně – včetně mé ženy!

JAK NÁS S MANŽELKOU PŘIVEDL BŮH K SOBĚ

KAPITOLA 26

Na biblické škole bylo několik žen, které pracovaly jako dobrovolnice v sociální oblasti po dobu jednoho roku. Pomáhaly s praktickými úkoly chodu domu. Vaření, uklízení, práce na zahradě atd. Jednoho dne za mnou přišlo několik rozrušených žen a řekly mi, že potřebují mou pomoc. Jedna z jejich kolegyně byla v ohromných problémech. Viděla duchy a démony a dařilo se jí stále hůře, takže už ji lidé chtěli vzít i na psychiatrii. Slyšely, že já jsem měl již nějaké zkušenosti s démony a doufaly, že jí budu schopen nějak pomoci. Přivedli onu mladou ženu ke mně a já jsem jí mohl pomoci, s Boží silou a pomocí. Tím byla celá věc pro mě vyřízená. Tehdy mi bylo jasné, že zůstanu svobodný, a držel jsem si všechny ženy od těla.

Tato mladá žena, jíž jsem pomohl, pocházela z malé vesnice ve východním Německu a hledala praxi na Západě a tak se mě pak ještě zeptala, jestli bych nevěděl o místě vychovatelky. Neměl jsem ani ponětí, ale prosil jsem Boha, aby se o to postaral. Jedno zavolání a měl jsem místo! Potom potřebovala byt, modlil jsem se za to, jedno zavolání a měl jsem malý byt, který patřil našemu sboru! Tím byla věc pro mě vyřízená.

Její rodiče se chtěli přijet podívat na město, byt a sbor, a tak jsem musel znovu na scénu. Bydleli jsme přímo vedle misijní

společnosti, kde pracoval můj otec. Ve sklepech byly malé pokoje pro řidiče kamionů, které vyzvedávaly transporty s nouzovými prostředky a literaturou. Tak jsem tam pro tuto rodinu zorganizoval několik přenocování.

Když se tam rodina ubytovala a já ležel v posteli, napadla mě najednou myšlenka: „Co když je tato mladá žena ta „vyvolená“?!“ Pomyslel jsem si: „Co se to tu vlastně děje? To přece není normální, jak to všechno probíhá... Teď už je v našem domě i se svými rodiči!“ Modlil jsem se sice, aby mi Bůh strčil nějakou ženu přímo pod nos, pokud bude chtít... Ano, někdy je těžké přijmout Boží cesty.

Stejně noci, jak později vyprávěla její matka, ležela tato budoucí tchyně ve sklepní posteli a měla v hlavě tato slova: „Od nynějška se bude o tvou dceru starat někdo jiný.“ O tom jsem ale nic nevěděl.

Ale poté, co mě tyto myšlenky napadly a podíval jsem se pozorněji, netrvalo mi dlouho, abych pochopil, že i tato mladá žena měla v hlavě otázky! Vyprávěla mi tedy svůj příběh.

Když přišla na biblickou školu a viděla mě, měla ze mě strach. Byl jsem obrovský svalovec, potetovaný, měl jsem dlouhé vlasy a vousy. Slyšela, že jsem byl ve vězení a to ji teprve opravdu vyděsilo (byl jsem ve vězení, ale jako praktikant, to špatně pochopila!!!) Důsledně se mi klidila z cesty, ale pak se stala podivuhodná věc. Najednou ji napadlo, že bych měl být jejím mužem! To nechtěla! Tak šla do pokoje, aby tuto myšlenku zahнала. Zapnula rádio a tam zrovna moderátor říkal: „Dobrý den! Tady je Kornélius...“ Vyděsila se ještě víc, otevřela Bibli a samozřejmě... „Byl jeden setník jménem Kornélius...“ Tak to vzdala. Ale řekla Bohu, že nebude nic podnikat, nebude na mě dělat oči. Bůh to musí navléct sám, nebo na to může zapomenout.

Ve stejnou dobu, kdy jí Bůh ukázal, že mám být jejím mužem, ukázal Bůh mě, že mám zůstat svobodný! To je podle mě fakt síla... Ale Bůh na nás pracuje a ví, co dělá! Musí nás změnit a jen pokud k tomu svolíme, může s námi dosáhnout svých cílů.

Potom se dostala má nynější žena do toho problémového období, do čehož nechci blíže zacházet. Ale kombinace špatných představ a tělesných slabostí může rovněž představovat prostor pro ďáblovu útoky a ona byla tvrdě napadena. Můj hlavní úkol spočíval vlastně pouze v tom, abych jí řekl pravdu o určitých věcech, obzvláště abych upevnil její víru v Ježíše Krista a modlil se za ni a přikázal ďáblu, aby zmizel, což poté také udělal.

Když jsme společně uvažovali o svých příbězích, došli jsme k závěru: Bůh nás opravdu přivedl dohromady. Možná to zní extrémně strízlivě a neromanticky, ale to všechno se skutečně odehrálo bez květin a něčeho podobného – což ale neznamená, že pocity byly vyloučené! Všechno má svůj čas. Když jsme se brali, byli jsme do sebe velmi zamilovaní. I tak to může probíhat.

Naše svatba byla neobyčejnou evangelizační akcí. Všechno bylo uspořádáno tak, abychom zasáhli mé nevěřící přátele a manželčiny neobrácené příbuzné evangeliem Ježíše Krista. To bylo pro mě extrémně důležité. Věřím, že ještě nikdy nebylo ve sboru tolik pohanů jako v onen den. Jako svatební verš jsme si zvolili tento Ježíšův výrok:

„Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit.“ (J 11, 40)

To bylo naše velké přání do manželství! Chtěli jsme vidět Boží slávu, stále znovu, stále víc! Ne až v nebi! Nýbrž Boží vůle má být jako v nebi, tak i na zemi, tedy v našich životech! Neviděli jsme v tom žádnou troufalost, nýbrž jsme prostě pochopili, že Bůh si chce skutečně používat každého člověka k budování svého království, včetně našich životů.

Proto jsme si nechali vyrobit snubní prsten s pečetí. Je to kříž, na němž je vlevo na příčném trámu A jako Annika, na pravé straně trámu K jako Kornelius a dole na svislém trámu je J jako Ježíš. Ježíš a kříž nás spojuje. Říkal jsem rovněž, že je to svatba ve třech – s Ježíšem uprostřed.

ŽIVÝ SBOR

KAPITOLA 27

Společně jsme tedy bydleli v jednopokojovém bytě vedle budovy sboru. Starší sboru mi nabídli místo sborového referenta pro mládež, což bylo skvělé. Bylo nás více než 300 členů a polovina byla mladší 30 let! Byl tam velký potenciál! Měli jsme mládežnické bohoslužby, kam lidé přiváděli přátele, pak byla sborová budova s více než 300 místy absolutně zaplněná! Tady čekaly úžasné úkoly. To jsem chtěl dělat vedle misie mezi motorkáři. Zároveň jsem si chtěl udělat magisterský titul na univerzitě. Ale dlouho to tak nezůstalo.

Jeden vedoucí jiného sboru mě pozval na kázání ve svém sboru. Tak jsem brzy ráno vstal, abych se modlil a připravil se na kázání, a tu mi Bůh řekl, že se máme přestěhovat do tohoto sboru a tam sloužit...

Řekl jsem to své ženě, když jsme tam jeli... Byli jsme napjatí.

Když jsme tam přijeli, zjistili jsme, že tam bylo jenom pár starých lidí, Češi, bývalí Rumuni a Rusové... Už jsme vystřízlivěli, ale byli jsme napjatí, co Bůh zamýšlí.

Po bohoslužbě ke mně přišel vedoucí sboru a řekl: „Kornélie, vím, že máš práce dost, ale mám dojem, že tě Bůh chce mít u nás.“ To už pro mě nebylo pochyb.

Můj sbor neměl žádné pochopení pro mé rozhodnutí. Vysvětloval jsem jim je, ale zůstali u svého pohledu. Mysleli si, že raději

chci budovat své vlastní království jinde, než abych se podřizoval v tomto sboru.

Oficiálně nás nechali odejít a přislíbili veškerou podporu, skrytě se na mě dívali jako na rebela, jenž musí být „pokořen“. Ale Bůh měl svůj plán.

Co nikdo nemohl tušit: jeden metodistický sbor v místě, kam jsem se přestěhoval, se rozpustil a jejich sborová budova se velmi levně prodávala. Zároveň jsme se na tomto místě dostali do kontaktu se skupinou navrátilců z Ruska, upřímnými křesťany! Připojili se k nám, koupili jsme onu velkou budovu a začal živoucí sborový život! Z metodistů se rovněž někteří přidali, měli jsme několik křtů a Bůh začal dělat úžasné věci!

S ženou jsme bydleli ve sborové budově a měli jsme opravdu ve dne v noci co dělat. Studium, sbor, motorkářská misie... Manželka se začala zaškolovat jako vychovatelka, a tak jsme se měli co ohánět! Seznámila se tam s několika mladými lidmi, kteří měli zájem o Ježíše, a společně s dalšími jsme začali skupinu mládeže!

Jednoho dne jsem vyšel z domu a vedle mě zastavilo auto. Řidič mě opatrně oslovil ohledně nápisů, které jsem měl na bundě, kde stálo vyznání Ježíše. Už byl věřící, ale jeho rodina byla v nesmírné krizi, jeho dcera na drogách a na motorkářské scéně. Dnes je pokřtěná a je zapálenou členkou sboru. Ten řidič, její otec, byl později zázračně uzdraven z rakoviny. Zemřel o léta později v plné víře v Ježíše Krista. Na jeho pohřbu bylo mnoho kolegů z práce a mohl jsem jim zvěstovat evangelium Ježíše Krista. Nádhera.

Sbor rostl, co se týče počtu lidí, a také vnitřně. Ale nebylo všechno jen skvělé. Měli jsme dlouhou dobu ohromné problémy, protože ona nová skupina z Ruska měla podivný pohled na různé body a sbor se proto málem rozdělil. Nevěděli jsme už, co máme dělat, bylo to čím dál tím horší. Jednomu z oné skupiny jsem mezitím udělal zákaz vstupu do sboru, a tak jsme se začali postit. Tu mě napadlo: „Pozvi toho bratra, u něhož ses kdysi obrátil.“ Věděl jsem, že je také z Ruska a že je to Boží muž, možná

by nám dovedl pomoci? Dovedl! Mluvil s tou skupinou hodinu a uzel se rozmotal! Dodnes nevím, co jim řekl, ale problém tím byl vyřešen!

Bůh si také úžasně toto společenství používal. Měli jsme pravidelná modlitební setkání každou středu. Tam jsme se vždy modlili ve třech blocích. Nejprve jsme chválili Boha a děkovali mu, potom jsme měli 2 bloky s různými tématy. Někdy jsme se modlili za potřeby sboru a evangelizace, jindy za pronásledované křesťany a za politiky, poslední dva bloky jsme pořád obměňovali. Často jsme se modlili jmenovitě za rodinné příslušníky členů našeho sboru. Mnozí z nich ještě nebyli obráćeni. Vždy jsme je vážně jmenovali a pak jsme se vždy ptali, jak to s nimi vypadá a modlili se dál. Jednoho dne mi zavolala jedna sestra a řekla, že její muž zemřel! Rychle jsem tam přišel, a on tam ležel mrtvý na posteli... Bylo mu teprve kolem 50! Vyprávěla následující: Vstal brzy, což bylo absolutně neobvyklé, protože byl nezaměstnaný. Potom poklekl a pomodlil se. Potom se postavil a prosil ji za odpuštění za všechno, co udělal. Potom šel k oknu a najednou spadl nazad na postel a zůstal ležet.

Nevěděl jsem, co mám říci. Doma jsem se šel nejdříve modlit. Při tom jsem měl vícero myšlenek: „Myslíš si, že jsem udělal chybu? Co bylo cílem vašich modliteb? Abyste s ním měli hezký život? Proč jste se modlili? Aby se ve vašich řadách zaplnilo jedno místo navíc? Co je tím nejdůležitějším?...“

Bylo mi čím dál tím jasnější, o co ve skutečnosti jde! Tak často si „hrajeme“ na sbory, ale jde o život a smrt! O věčný život a věčnou smrt! Tento muž dostal svou šanci – a využil ji! Proč zemřel tak brzy, to nevím, Bůh to ví. Víím jen jedno, Bůh nedělá chyby. Umíráme-li či žijeme, Bůh nedělá chyby. Nikdy není na místě dělat Bohu výčitky.

Modlili jsme se velmi intenzivně. Při modlitebních setkáních byl téměř vždy celý sbor! Byla to opravdová radost! Nediskutovali jsme tam, nýbrž začali krátkým povzbuzením k tématu modlitba a pak jsme se modlili!

Jednou jsem měl evangelizaci v jiném městě. Shromáždilo se tam přibližně 120 mladých z několika vesnic. Začal jsem v pondělí – atmosféra byla naprosto špatná. Trochu mě pobolívalo v krku, ale byla tam jakási temná atmosféra... V úterý to nebylo lepší a já si uvědomil, že zde je duchovní problém. Pavel říká, že duchové temnoty vládnu v povětří (Efezským 2,2) a proti tomu jsme museli něco udělat. Tak jsme se ještě ten samý večer společně modlili. Poté jsem ještě tím místem prošel a řekl jsem duchům a démonům, že musí odejít (Mk 16, 17). Zavola jsem také domů a sbor se společně ve středu modlil, zatímco jsme začínali další pokus. Tento večer přišlo po skončení kázání dopředu 30 mladých lidí, kteří chtěli přijmout Ježíše do svého života! Dalšího dne ještě dalších 10. Chvála Bohu!

Dostával jsem pak stále více pozvání z různých sborů a následovala evangelizace za evangelizací a jedno vyučování a seminář za druhým. V některých letech jsem měl několik stovek akcí, kde jsem kázal, v různých zemích. To bylo na jedné straně hezké, na druhé straně se mnohé změnilo. Už jsem nepřemýšlel o iluzích, nesnil jsem již o „kariéře“ a „velkých konferencích“, ten čas byl pryč. Byla to tvrdá práce. Dlouhé cesty, málokdy doma, mnoho lidí, mnohé výzvy, ale chtěl jsem žít v „pravdě“ a ne již v „křesťanských iluzích“.

Jednoho večera jsem měl pravděpodobně své nejtěžší kázání. Když přišli posluchači do sálu, nevěřil jsem vlastním očím. Muž, kterého jsem kdysi srazil!!! Přišel dovnitř a posadil se!!! Zmocnila se mě panika. Co mám dělat?!

Zmizel jsem do malé postranní místnůstky a poklekl. Byl jsem zoufalý. Necítil jsem se na to, abych kázal. Vždyť co bych měl říkat?! Mohl u každé věty povstat a přede všemi zakřičet: „Ty pokrytče! Víš, cos mi udělal, a teď si tu stojíš a máš pěkné řeči?!“ Neměl jsem jen strach o sebe, měl jsem hrozný strach, že se tím uškodí Božím věcem. Ale Bůh mě uklidnil a řekl mi:

„Kdyby šlo o tebe, tak bych ti dovolil jít. Jde tu však o něco, co je důležitější než ty a tvé povolání – o evangelium Ježíše Krista. Kaž Ježíše.“

Tak jsem to udělal. Bylo to to nejhorší kázání, co jsem kdy měl. Jen stěží jsem se mohl uvolnit, pořád jsem musel myslet na to, že možná u příští věty vyskočí a zakřičí! Bylo neuvěřitelné, že jsem to dotáhl až do konce.

Když všichni opustili sál, šel jsem k němu. Díval se na mě klidně a uvolněně a řekl pouze: „To bylo dobré.“ Musel jsem vypadat dost zaraženě, proto k tomu připojil: „Já jsem také mezitím našel Ježíše.“

Nevěděl jsem, co mám říci... Ale to, že našel Ježíše, je pro mě osobně jedna z nejcennějších informací. Bůh v něm může učinit spoustu dobrého, kde já jsem to zničil. Za to jsem Bohu velmi vděčný.

Tato událost také znovu úplně změnila můj postoj ke kázání. Víím, že mnoho posluchačů zklamu. Někteří chtějí slyšet úžasná dobrodružství z mého života jako vyhazovače nebo jak jsem se stal mistrem v kulturistice nebo nějaké super příběhy z motorářské scény... Mnozí mě zvou, protože chtějí akci, ale já k tomu nemám od Boha povolení a také to již nechci. Možná Bůh vede jiné lidi jinak. Ale já už takový nejsem. Kázání se pro mě stalo vážnou věcí. Skutečně nejde o mě, nýbrž o Ježíše a o věčný život a věčnou smrt. Pro mnohé jsem příliš vážný, ale přestal jsem se „přizpůsobovat“. Našel jsem svobodu přijímat druhé a cenit si jich takových, jací jsou, a znám mnoho kazatelů, kteří mají zcela jiný způsob než já a Bůh si je používá! Avšak mé zkušenosti a můj „proces“ ze mě učinily jiný „charakter“. Bůh bude jistě mít své lidi pro „slavnostní záležitosti“, jež jsou také důležité, ale já mám na srdci jiné věci. Již jsem na diskotékách „slavil“ dost, do toho již chuť nemám. Oslavuji, když se lidé obracejí od svých hříchů (L 15, 10) nebo postoupí do větší harmonie s Bohem. Každý člověk má svůj příběh a své „přednosti“ a „nedostatky“. S tím se člověk musí naučit žít. Nemohu se zalíbit všem, tak se každopádně snažím zalíbit Bohu.

MOUDROST

KAPITOLA 28

Některé poznatky pro mě byly tak důležité, že jsem o nich všude mluvil, což nebylo vždycky moudré. Od té doby vědomě pracuji na této oblasti a snažím se při každém rozhovoru a při každé příležitosti ke kázání zjistit, co mám říci a co ne.

„Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli.“
(J 16, 12).

Musel jsem získat stále větší cit pro to, co komu a kdy říkám. Musel jsem také poznat, že je rozdíl mezi tím, co je právě teď důležité pro mě a tím, co je na řadě pro sbor a co je důležité pro lidi na ulici.

Vím, že zde musím rozlišovat, ale nechci tvrdit, že se mi to vždy daří.

KLUBOVNA PRO SLUŽBU MEZI MOTORKÁŘI

KAPITOLA 29

Ve sboru, kde jsme sloužili, se stalo mnoho věcí. Rovněž mnozí z těchto lidí začali být „věrní v malém“ a stanovovali si své cíle, priority, hodnoty a motivy novým způsobem. Ve svém sboru jsem kázal na dvou bohoslužbách o tématu zapření sebe sama, neboť jsem zjistil, že je to tak důležité a hluboké a že mnoho sourozenců chce více!

Vedoucí sboru ke mně přišel a přiznal, že si udělal modlu ze svých holubů a že mu Bůh řekl, aby je dal pryč. Tím se vyprázdnila klubovna spolku chovatelů holubů, neboť on byl poslední, kdo ve spolku zbyl! Přijeli jsme na okraj města, k úžasné budově pro práci mezi motorkáři! Každý pátek jsme se tam jako Holy Riders společně sešli a bylo nás stále víc! Někteří grilovali, jiní hráli stolní fotbal, ale všude jsme s lidmi mluvili o Bohu a vždy se konalo zamyšlení na biblické téma. Byly to překrásné časy!

Na tomto místě byl ale ještě jiný motorkářský klub, jemuž se vůbec nehodilo, že jsme aktivní na jejich území. Domluvili se s dalšími kluby v okolí a potom mi jeden z jejich prezidentů zavolal a vyhrožoval, že vyhodí naši klubovnu do povětří... Tady pomáhá jenom modlitba.

Bůh mi ukázal, že mám za těmito lidmi jít, tak jsem jim řekl, aby se shromáždili, že přijdu. Jak jsem řekl, tak jsem udělal. Při-

šel jsem tam, jako bych byl naivní a nevědomý. Položil jsem Bibli na stůl a představil se: „Přeji vám dobrý den, mohu se představit, jsem pastor církve.“ Všichni se na mě strnule dívali... Jak mají jednat s pastorem?! Znejistěli.

Začal jsem vysvětlovat, co jako Holy Riders děláme a vysvětlil jim, že naše klubovna je kontaktním místem pro lidi, kteří potřebují pomoc...

Tu prezident vybuchl: „Ale pak nejste vůbec žádný pořádný motorkářský klub!“

Na to jsem čekal a teď jsem jiným tónem kontroval! „Co je to prosím pořádný motorkářský klub? Musíme nejdříve prodávat drogy? Pašovat zbraně a nutit ženy, aby si šly stoupnout na chodník, abychom byli pořádný motorkářský klub, anebo stačí jezdit na motorce?! – Mimochodem: Existují další motokluby, které by tvrdily, že „pořádným“ motoklubem nejste zase vy!“ (Tím jsem narážel na ony 3 „velké“ kluby, před nimiž se museli hrbít a sloužit jim.) Tím jsem je zcela dostal. Neměli slov a museli se nejprve poradit... Potom nám sdělili, že si máme dělat, co chceme, a měli jsme klid.

MISIE MEZI MOTORKÁŘI

KAPITOLA 30

Dveře byly všude otevřené. Sboru se dařilo dobře, práce Holy Riders rostla, bylo nás mezitím již přibližně 50 členů po celém Německu, vznikaly nové skupiny v dobrodružných podmínkách a všechno běželo dobře. Klubovnu jsme měli pravidelně otevřenou, organizovali jsme motorkářské bohoslužby, na kterých se někdy nechávali lidé přímo pokřtít, navštěvovali jsme dál klubovny, a když byly hotové motorkářské Bible, tak jsme je rozdávali, kde to jen šlo. Ptali jsme se, jestli je můžeme nechat k rozebrání v obchodech s motorkami, mohli jsme! Měli jsme stolky s Biblemi na motorkářských párty a dostávali čím dál tím více pozvání. Mluvil jsem před 1 000 motorkáři na jednom upomínkovém shromáždění, protože v uplynulém roce zemřelo několik lidí z toho klubu, měli jsme několik bohoslužeb u příležitosti Dne otevřených dveří jednoho tetovacího salonu a nyní naváží na ono místo, kde se mě onen muž zeptal, co bych dělal, kdyby mi někdo dal ránu, vzpomínáte si. Měl hrozný strach, že mě jeho prezident zbije, a když jsme z toho oba vyšli živí a zdraví, tak mi začal stále znovu „otevírat dveře“. Volal mi stále znovu. Jednou zorganizoval stánek s Biblemi plus pódium pro bohoslužbu na jednom z největších motorkářských veletrhů v Německu, jindy jsme mohli přijít s Biblemi na Den otevřených dveří jednoho obchodu Harley.

Na tomto Dni otevřených dveří se něco stalo. Vyalili jsme Bible na stoly, ale byly tam jen nějaké pochmurné postavy a nikdo se Biblí ani nedotkl. Uvažoval jsem, co máme dělat, byli jsme pokládáni za absolutně cizí těleso. Tak jsem prostě vzal jeden stoleček s kávou a koláči a začal ty lidi obsluhovat. Někteří byli šokovaní, jiní udivení, další zahanbení... Reakce byla silná. Když jsem přišel k prezidentovi, tak se na mě podíval a řekl: „Takto jsem ještě nikdy obsloužen nebyl...“ Ptal jsem se sám sebe, co se to tu děje?! Potom mi svitlo! V jejich očích jsem byl prezident Holy Riders! U nich je prezident obsluhován! Ostatní členové musí dokonce částečně vykonávat otrockou práci, aby si vysloužili postup nahoru v hierarchii! Nemohli pochopit, že já jako prezident jdu pro pití svým členům a nejen to, ještě navíc chodím kolem a obsluhuji ostatní?! Pro nás to bylo normální! Pro ty lidi to bylo světlo v temnotě! Netušili jsme tehdy, jak moc nás pozorují a co pro ně bylo skutečně důležité!

Venku začalo hrozně pršet a přidružení členové a další úplně dole na žebříčku museli udělat špinavou práci. Měli venku velký gril a stan a v prudkém lijáku se snažili všechno rozebrat a zachránit. Nepřihlíželi jsme dlouho, vyběhli ven a pomáhali jim. Namáhali jsme se, vláčeli a strhávali, byli jsme promoklí na kůži... Když jsme se obrátili a podívali se do haly, nevěřili jsme vlastním očím! Všichni stáli ve dveřích garáže a zírali na nás, jako bychom spadli z Marsu! My z jiného motoklubu jsme pomáhali „otrokům“, zatímco ti, kteří se vydávali za „bratry“, zůstali vevnitř v suchu... Jeden z „otroků“ se na mě tehdy vážně podíval a řekl jen: „Díky“. To jsme zažili často. Jednou mi někdo řekl: „U nás v klubu všichni pořád mluví o bratrství, vy ho skutečně žijete.“

Jednoho večera, to jsem byl ještě na biblické škole, jsem chtěl vypracovat nějaké teologické zadání. Najednou jsem měl v hlavě myšlenku „Zavolej Gerdovi“. Gerd byl můj bývalý kolega vyhazovač, který byl u toho 1. zločinného MC klubu. Zavola jsem mu tedy a on mě pozval do klubovny. Byl jsem rozpolcený. Chtěl jsem vlastně psát tu kompozici, ale cítil jsem se „poslán“, tak jsem šel. Když

jsem vkročil do klubovny, hned jsem si všiml, že něco není v pořádku. Hledal jsem důvody pro tuto citelně pochmurnou atmosféru, možná se tam odehrála rvačka anebo měl někdo nehodu? Nejistil jsem však nic. Ale podivným způsobem mě všichni ignorovali. Tak jsem šel ven a přemýšlel. Když jsem se znovu vrátil dovnitř, situace se nezměnila. Nikdo se mnou nemluvil, ani Gerd „neměl čas“. Šel jsem znovu ven. Zmýlil jsem se? Měl jsem přece jasný dojem, že mě tady Bůh chce mít... Venku jsem zkoušel situaci analyzovat. Vnucovala se mi jedna myšlenka. Možná zde pracovaly temné síly, které chtěly bránit Božím dílu? Další myšlenka mi připomněla různé situace, kdy Ježíš vyháněl demony. Cítil jsem výzvu učinit to samé, ale otálel jsem. Myslel jsem si: „To přece dělají jenom charismatici“, s tím jsem nechtěl mít nic společného. Ale musel jsem uznat, že Bible říká jasně, že něco takového dělat máme (Mk 16, 17). Tak jsem démonům přikázal, aby klubovnu opustili. Nejprve váhavě, pak ale rozhodně. Řekl jsem: „Nedovoluji vám, abyste tady bránili Božím dílu. Vy půjdete ven a já teď půjdu dovnitř!“

Když jsem přišel dovnitř, byla situace jako vyměněná! Jeden člen přišel zpoza rohu přímo ke mně. Celou tu dobu stál v rohu u pultu, ale nyní přišel odhodlaně ke mně a řekl: „Od 15 hodin vím, že dnes přijdeš.“ Odpověděl jsem mu: „Jak to můžeš vědět? Já vím teprve od 19 hodin, že přijdu!“ On řekl: „Bůh mi řekl, že přijdeš.“ Užasl jsem nad touto odpovědí a energicky a kriticky jsem opáčil: „Co máš společného s Bohem?“ Řekl jen: „Neptej se a řekni mi, co mi Bůh chce říct.“ Zahloubal jsem se... Nemám tušení! Myslel jsem, že teď musí přijít světlo, osvětlení, poselství z nebe, ale v mé hlavě bylo prázdko... Tak jsem mu řekl, že má chvílku počkat. Musel jsem se nejprve modlit a sebrat myšlenky.

Tu mi Boží Duch připomněl jeden verš z Bible:

„...a Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte“
(1Pt 3, 15)

Máme být vždy připraveni zvěstovat prosté evangelium, když se nás lidé ptají! Kdo je Ježíš, proč zemřel na kříži, nutnost obrácení, odpuštění hříchů a přijetí Bohem, věčný život... Tak jsem udělal právě to. Bavili jsme se asi 2 hodiny! Od té doby jsem ho již neviděl. Byl tehdy viceprezidentem toho klubu, ale potom byl „pryč“. Nevím, co dnes dělá, ale párkrát jsem zažil takové podivuhodné věci. Potkal jsem nějaké lidi, vysvětlil jim evangelium a pak už jsem je nikdy více nespatriil.

Na této situaci jsem se však naučil, že satan může blokovat Boží dílo. V tomto případě musíme v Ježíšově autoritě přikázat temným mocnostem, aby odešly. Modlitba je něco jiného! V mnoha situacích se musíme modlit, ale v některých situacích nás Bůh žádá, abychom jednali. Potom nepomůže říci: „Bože, zasáhni!“ On chce zasáhnout! Skrze tebe! Musíme se tedy naučit tyto situace rozeznávat a rozlišovat.

Potom přišlo jedno z nejmocnějších vyslyšení modlitby, jaké jsem kdy zažil. Léta jsme se modlili, abych mohl kázat před všemi členy toho nejhoršího německého klubu. Jednoho dne mi zavolal můj „kontakt, který měl respekt“. Policie chtěla v Německu jejich klub zakázat a oni plánovali demonstraci. Přijedou členové z celého Německa a oni chtěli, abych tam pro ně měl kázání... Hlavou se mi honily všechny možné myšlenky. Neskutečné! To byla ta šance! Na druhé straně jsem nebyl hloupý a věděl, že mě chtějí jen využít, aby před médii ukázali, že vůbec nejsou tak špatní... Tak jsme se modlili.

Věc náhle nabrala obrat. Volal mi jeden ze členů klubu, který byl na klubovém žebříčku velmi vysoko a byl zodpovědný za provádění trestů! Chtěl se mnou naléhavě mluvit. Setkali jsme se a on mi dal na vědomí, že dostal za úkol vyslat na nás trestné komando. Jak vyšlo najevo, měli o nás falešné informace, ale nezdržovali se ptáním... Zeptal jsem se ho, proč mě tedy varuje?! Při odchodu řekl pouze: „Je nás 5 bratrů. 4 se stali misionáři, jeden z nás se rozhodl jinak...“

Co jsem tedy měl dělat? Nedokázal jsem tuto situaci tak docela odhadnout. Tito lidé jsou nevypočitatelní. Na jedné straně jsem došel k tomu, že na mě určitě nezaútočí na své „demonstraci“, před médii. Na druhé straně je právě tohle tou pravou scénou pro mnohé, kteří chtějí všemi prostředky dokázat svou hodnotu ostatním a stoupnout v jejich očích... Tady pomáhá jenom modlitba.

Bůh mi ukázal, že tam mám jít a kázat. Dal mi také jedno poselství, u něhož jsem byl na 100 % přesvědčený, že je pravdivé a nezbytné, byl jsem si však rovněž jistý, že za to budu pykat. Komando bylo již vysláno, ale za to kázání mě odpraví, to jsem věděl. Vždyť očekávali, že řeknu pár hezkých slov pro média. To mi nikdy neodpustí, když je budu volat k pokání jako zločinné hříšníky. Zbytek času jsme se modlili.

Onen den přišel. Skutečně jsem počítal s tím, že toto je vrchol mého života, to prostě nemohlo dopadnout dobře. Neměl jsem víru v to, že se všichni obrátí, takže jsem musel dojít k závěru, že to pro mě dopadne zle. Po cestě na mě padl strach. Když jsme přijeli na místo a viděl jsem několik stovek namakaných rockeřů, tak jsem si nejvíce ze všeho přál, aby se ze mě stala součástka v mé motorce.

Byl jsem pozván na pódium, všichni tam nedočkavě seděli, několik kamerových štábů, všechno obklíčeno policisty s obušky a ochrannými štíty a všichni se na mě dívali... Kázal jsem... Mottem bylo: svoboda umírá!

Kázal jsem, že existují také jiné „svobody“, které umírají a vedou ke smrti. Myslíte si, že jste svobodní a že můžete „konzumovat“ všechno, co chcete (drogy), ale zatím jste svázaní a závislí! Myslíte si, že jste svobodní a že nemusíte dodržovat zákony, ale žijete všichni se strachem z vězení a ztratili jste tam již léta! Mysleli jste si, že najdete svobodu v motoklubu, který je známý po celém světě a museli jste zjistit, že je tady více pravidel a zákonů než kdekoli jinde, že jste uvěznění v hierarchii a že už se z toho nedostanete! Co je to za svobodu, když člověk nemůže odejít!? (Vystoupení

z takového motoklubu se nezřídka trestá smrtí, minimálně je člověk zbit a sebere se mu motorka.) Řekl jsem ještě něco víc a potom, že pouze Ježíš skutečně osvobozuje a několik dalších věcí.

Někteří rockeri zneklidněli, další se nechali přivést k přemýšlení... Nevěděli, co mají dělat, když jsem jim vytýkal pravdu o jejich klubu a životě. Dívali se pak všichni k osobám zodpovědným za akci. To byl ten prezident, jehož jsem kdysi obsloužil kávou a koláčem... Seděl vepředu napravo, díval se pryč ode mě a zacpával si uši, hlavu v loktech. Když jsem skončil a řekl amen, tak vyskočil a začal mocně tleskat! Všichni ostatní vyskočili také a tleskali! Jaké ubohé divadlo...

Ale dostal jsem se z pódia celý!

Postavili jsme předtím stůl s motorkářskými Biblemi a někteří se tam dokonce odvážili, ale jen z jiných menších motoklubů, jež také přijely! Jeden mi řekl s respektem, že prostě nemůže pochopit, co jsem dnes řekl. Vzal si jednu motorkářskou Bibli. Když všichni odjeli do klubovny na oslavu a také policie se pomalu rozešla, zůstal už jenom velící důstojník zásahu. Úplně na závěr mi řekl: „Tomu nemůžu uvěřit... Ode dne, kdy jsem slyšel, že to tu mám celé vést, jsem nemohl spát. Mám 4 děti! Jsem křesťan! Ale nemůžu tomu uvěřit! Od té doby jsem se modlil, aby mi Bůh pomohl tím projít, a pak si tam stoupneš ty a kážeš toto poselství...!“ Měli všichni hrozný strach z toho zásahu, neboť o rok dříve se motorkářská párty stejného klubu zvrhla do hromadné rvačky, s více než 1 000 účastníky, vodními děly, několika hodinami výjimečného stavu a stovkami zraněných...

Ale já jsem ještě neměl vyhráno. Nevěděl jsem, jestli je ta věc s trestným komandem vyřešená. Mohl jsem jet domů, ale potom bych zůstal v nejistotě. Chtěl jsem vědět, jak na tom vlastně jsem, a tak jsem pak rovněž jel do klubovny, ale dovnitř jsem nedošel. Venku stál ten, který mě přikázal zbit a jen na mě nevěřícně zíral. Stačilo, aby řekl slovo a už by mě další sbalili, ale on tam jen strnule stál. Získal jsem dojem, že jsem v bezpečí. Přišel ke mně jiný ze členů, to jsem se znovu polekal, ale on mi jen podal ruku

a s vážnou tváří řekl: „Díky za ta slova.“ Tento muž zemřel o několik týdnů později za záhadných okolností... Doufám, že si ještě stihl dát své věci s Bohem do pořádku.

Mnoho takových extrémních situací mě přirozeně formovalo. Kázání není pro mě nějaká hra či kratochvíle nebo „rétorická teologická exhibice“. Když jsem po jedné takové akci znovu kázal ve sboru, stoupl jsem si za kazatelnu a pouze si pomyslel: „Takový luxus! Tady všichni sedí tiše, nikdo tě nepřerušuje...“ Když jsem jednou kázal v pivním stanu před 4 000 lidmi, tak stovky lidí hulákaly a pískaly tak silně, že jsem cítil zvukové vlny!!! Na tom místě jsem musel bojovat proti zdi ze zvukových vln! Stál jsem osamocený a opuštěný na pódiu a uvnitř jsem si připomínal, že Kristus je skutečně ve mně a že ten to již nějak ukočíruje. Potom přišla myšlenka: „Nech je pískat, tvé reproduktory jsou hlasitější než oni.“ Musel jsem se uvnitř smát. Tak jsem zavřel oči, díval se na Ježíše a odkázal jsem své kázání se zavřenýma očima v úplném klidu... Potom přišly ke stolku s Biblemi davy... A pak stojíš ve sboru, všechno je zticha, nikdo tě nepřerušuje... Je to pro mě dovolená, uvolnění, nabrání dechu, i tak krásný může život být... Také však povrchní. Někdy se sám sebe ptáš, jestli tě ti lidé vůbec poslouchají. Nebo spí? Ano! Tady ten a támhle ten skutečně spí... Po kázání řeknou všichni „Amen“ a tím to skončilo... Jako kdyby to nikoho nezajímalo, žádná reakce... Velmi neuspokojující. Někdy jsem pak znovu toužil po tom „opravdovém životě s opravdovými kázáními a opravdovými posluchači“. Mnoho lidí tam venku má takový dopal na to odporové, co některé církve udělaly a já dobře rozumím tomu, že svůj vztek směřují proti mně, když vyznávám Ježíše. Je mi to milejší než lhostejnost a chybějící zájem v mnoha církvích. Ale jsem velmi rád za to, že jsme v posledních letech mohli navštívit mnoho sborů, kde je velký hlad po Božím Slově! Není nic krásnějšího než kázat tam, kde lidé chtějí od Boha více, kde sledují a přemýšlí, mají otázky, kladou je, reagují na kázání, hloubají, modlí se, jednají. Právě v Česku a na Slovensku vidím v očích mnoha posluchačů, že se to vyplatí!

EVANGELIZAČNÍ ČLÁNEK V ČASOPISE PRO MOTORKÁŘE

KAPITOLA 31

Při jedné ze svých návštěv klubovny onoho prvního MC klubu jsem se dostal do hovoru s jedním extrémně zatvrzelým členem. Nebyl sprostý vůči mně, ale měl absolutně chorý pohled na všechno, o čem jsme mluvili. Měl jsem na srdci se za něj od nynějška modlit, což jsem také stále znovu dělal. To nemělo zůstat bez následků...

Na trhu je mnoho různých časopisů pro motorkáře. Uzával ve mně nápad nabídnout nějakému takovému časopisu evangelizační článek, ale odháněl jsem tu myšlenku pryč. Jednoho dne přišel email od neznámého odesílatele s následujícím textem: „Ahoj kamarádi motorkáři, chceme začít nový časopis pro motorkáře. Pokud máte články, příběhy či reportáže a pozvánky, ozvěte se.“ Odepsal jsem a nabídl evangelizační článek. Zpátky přišla prosba o zaslání zkušebního článku, k čemuž jsem nepotřeboval dlouho. Poslal jsem ono moderní podobenství s dvěma embryi, které je uvedeno na začátku mé knihy Křížem krážem. Netrvalo to dlouho a byl jsem pozván do redakce.

Když jsem tam přišel, tak jsem pořádně užasl! Dveře se otevřely a přátelsky mě pozdravil jeden člen z prvního MC klubu! „Co

ten tady dělá,“ pomyslel jsem si... Vyšlo najevo, že tam sídlí hlavní kancelář jejich obchodů! To jsem nevěděl. Tím mi bylo jasné: Tento časopis je projektem tohoto bezbožného, kriminálního klubu! Byl jsem přiveden do kanceláře šéfredaktora a zažil nové překvapení... Seděl tam onen muž, za něhož jsem se již modlil... Měl v ruce mé „zkušební zamyšlení“ a řekl: „Něco takového jsem ještě nikdy neslyšel. Opravdu mě vedeš k přemýšlení. To je dobré. Můžeš pro každé vydání napsat takový článek?“ Nemohl jsem tomu uvěřit... Od té doby uběhlo již několik let. Tisknou mé články bez cenzury! Již vícekrát jsem si myslel: „To je jistě poslední článek, teď si pro tebe přijdou...“ Ale nic podobného! Tisknou vše, stále znovu, dokonce mi to i vždy připomenou! Grafik jednou řekl: „Těmi články ses stal svědomím scény. Všichni ho čtou a všichni vědí, že je pravda, co říkáš, ale všichni dělají, jakoby to nečetli, protože nechtějí ukázat, že je to zajímavá.“ Nikdo na scéně o těch člancích nemluví, jinak by se prozradil, že je četl! To je šílené, ne?! Ale při každém vydání dostávám zpětnou vazbu od mnoha lidí a stále znovu si objednávají knihu Křížem krážem! Kdyby mi někdy někdo řekl, že budu psát evangelizační články pro časopis jednoho z nejhorších motoklubů na světě, tak bych se mu vysmál. Ale pro Boha není nic nemožné!

SLUŽBA V NORSKU

KAPITOLA 32

V Německu jsme dbali na to, aby všichni členové naší motorkářské misie byli členy nějakého sboru. Nemohli a nechtěli jsme být náhražkou církve. V Norsku to vypadalo jinak. Rostlo ve mně přání propojit práci mezi motorkáři silněji se sbory, tak jsme naplánovali turné po Norsku, kde jsme chtěli sbory informovat o své práci. To se muselo připravit a tak jsem jel se svou ženou na motorce do Norska. Během přípravných prací na vlastní turné jsem měl najednou na srdci jet úplně na sever Norska a sice do Alty na polárním kruhu. Neměl jsem však tušení proč! Ale jeli jsme tam. Získal jsem telefonní číslo na jednoho církevního vedoucího, zavolał mu a řekl, že se s ním chci setkat. Udělal si na nás čas a zeptal se: „Co tady chcete?“ Řekl jsem: „No, to úplně nevím, ale je důležité pro vás jako sbor, abyste věděli, že po celém Norsku rozdáváme motorkářské Bible. Příští víkend máme např. naši hlavní výroční akci a může se stát, že tam přijedou lidé z Alty a obrátí se a potom budou hledat sbor!...“ Po rozhovoru jsme jeli znovu směrem na jih na tuto hlavní akci roku... A co se nestalo? V sobotu přišel dopředu jeden manželský pár a obrátil se! Řekli: Pocházíme z Alty! Myslel jsem, že jsem se přeslechl! Hned jsme k nim přišli... Zavolał jsem potom onomu vedoucímu sboru a řekl mu: „Tak k tomu skutečně došlo! Je tady jeden manželský pár z Alty!“ Řekl polekaně: „Co máme teď dělat?!“ Tak těžké to vůbec nebylo. Byli ve sboru pokřtěni a onen sbor nás

poté pozval, abychom informovali o své práci. Bůh už provedl různé bláznivé věci...

Při přípravě turné, kdy jsme chtěli navštívit sbory, jsme měli ještě jeden problém. Kde máme při turné nocovat? Mělo to trvat několik týdnů! Uzávala ve mně myšlenka na obytný přívěs, ale neměli jsme žádné peníze. Na internetu jsme našli jednoho obchodníka a šli jsme za ním, všechno bylo příliš drahé. Moje žena si však chtěla jeden prohlédnout a já jsem ještě žertem řekl: „Touha očí!“ Ale za podívání nic nedáš a tak jsme do něj vešli. Uvnitř jsme měli oba dojem, že právě tento získáme, ale 2 400 euro plus náklady na tankovací nádoby jsme neměli. Když jsme přišli domů, modlil jsem se a získal jsem dojem, že si ho mám rezervovat na příští úterý. „V pondělí dostaneš peníze.“ Tak jsem ho rezervoval. V pondělí se měla konat schůze s různými sborovými staršími, plánování jedné velké evangelizace (z níž poté nic nebylo). Pondělí však přišlo, setkání skončilo a já si pomyslel: „Teď se přece ještě musí něco stát!“ Poté ke mně přišel vedoucí jednoho sboru, v němž jsem měl týdenní evangelizaci a dal mi šek na 2 500 euro! Zeptal jsem se ho: „Odkud víš, že čekáme na tyto peníze?“ On jen řekl: „Když mi Bůh řekne, dej mu ty peníze, tak se nemusím ptát, na co.“ Můžete mi věřit, že jsme po tomto vedení skutečně jeli do Norska plni očekávání, ale bylo to čiré zklamání. Často nepřišel nikdo, sbory se prostě o misii nezajímaly. Jeli jsme z místa na místo, ale většinou tam byl nulový zájem. Představ si, jezdíš někde týdnů a téměř nikdo nepřijde! Ale nenechali jsme se odradit. Zkrátka jsem si uvědomil, že taková je realita. Jeremjáš také kázal 40 let a nikdo se neobrátil... A přece: Představoval jsem si tuto službu jinak. Ale už skončily doby, kdy přijde „hostující řečník“ a někdo se o to zajímá. Horší však bylo, že se sbory nezajímaly o misijní práci svých vlastních členů a o nouzi lidí ve svém okolí. Norsko je na tom částečně velmi zle. Lidé jsou často bohatí a žijí v nadbytku. Sbory se na spoustě míst omezily na povrchní scházení se. Neplatí to pro všechny! Ale i tak bylo děsivé vidět, jaké úrovně dosáhlo zesvětštění.

Od té doby vidím také výzvu probudit sbory ke svatému životu a osobní službě. Díky Bohu jsem mohl potkat i mnohé probuzené sbory a sourozence, to je vždy nádherný čas! Není nic krásnějšího než probuzený sbor žijící v harmonii s Bohem! Ale ono turné bylo natolik rozčarující, že jsem si často říkal: „Díky Bohu“, že mám jistotu, i skrze to vedení ohledně obytného přívěsu, že jsme přesto na správné cestě.

CO LIDI SKUTEČNĚ ZAJÍMÁ

KAPITOLA 33

Dlouho jsme si mysleli, že lidé jsou dychtiví po našich akcích. Po našich motorkách, koncertech, nebo že je nějakým jiným způsobem musíme nadchnout pro Ježíše... Z toho jsem již dlouho vyléčen. To, co lidé chtějí vidět, je „život“! Pravý život! Stále znovu k nám přicházeli lidé a říkali nám: „My vás pozorujeme!“ Jeden mi řekl: „Říkáte si svatí jezdcí, chceme tedy vidět, že jste svatí. Když nebudete svatí, tak vás zbijeme. Kdybyste říkali, že jste hajzlové, pak byste mohli žít jako hajzlové. Ale pokud říkáte, že jste svatí a žijete jako hajzlové, pak dostanete přes držku!“ To mě vždycky pobavilo. Líbilo se mi to. Tyto „upřímné“ řeči mi byly vždy milejší, než blábolení mnohých křesťanů – a pobízelo nás to!

Každý rok jsme organizovali motorkářskou párty. To jsem se naučil v Bibli. Matouš pozval své hříšné kolegy a Ježíše! Uspořádal slavnost, aby přivedl lidi do kontaktu s Ježíšem. To jsme dělali také. Ale tam došlo na věc! Vědomě jsme tam měli určité prvky, které samy o sobě nestačí. Měli jsme hry pro motorkáře jako např. hod do dálky babetou a kutálení auta, ale v centru stálo zvěstování evangelia! Ježíš Kristus, kříž a obrácení! Akce se jmenovala „Turn or burn“ („Obrát se či shoř“ – pozn. překl.) Ocelovou kazatelnu jsme přivařili na staré auto nalakované na

černo a tak přijeli na hlavní prostranství. Vystřelil jsem do vzduchu slepý náboj, kostelní zvony jsme prostě neměli. Ale funguje to také! Lidé ztichli a poslouchali. Ale nezáleží na metodách, nemohli jsme změnit obsah poselství! Ten, kdo později jel domů, věděl přesně, že je na cestě do věčného zatracení a proč potřebuje Ježíše! Mnozí si tehdy uvědomili vážnost situace a začali život s Ježíšem.

Když jsme uklízeli, seděl u ohně ještě jeden svalnatý, dlouhoolasý motorkář a neodcházel. Celý víkend seděl pouze tam a s nikým nemluvil. Jeden z nás se ho zeptal, jestli se mu to líbilo. Na to řekl: „Celou tu dobu vás pozoruji, jak jednáte se svými dětmi, se svými ženami...“ Užasli jsme! Vždycky jsme si tehdy mysleli, že to naše koncerty, hry a akce jsou tak důležité! Museli jsme čím dál tím více pochopit, že jsme to všechno pokládali za důležitější než ti lidé, které jsme chtěli zasáhnout. Ti měli dostatek koncertů a akcí! Proto k nám přece nepřišli! To, co neměli, bylo to, co hledají! A co jim chybělo? Harmonický život s rodinou, harmonický život s Bohem! Chtěli zdravé vztahy, hledali řešení pro své problémy a upřímné lidi, kteří nejsou povrchní jako všichni ostatní, které znají, nýbrž lidi, s nimiž člověk mohl mluvit upřímně a rozumně.

Někdy lidé přicházejí na bohoslužby, ale již se nikdy nevrátí, pokud nebyli přijati přátelsky. Mnozí členové sborů na mě někdy civí takovým způsobem... To by se každý host otočil a šel pryč! Již několikrát za mnou po kázání přišli lidé a omlouvali se mi za své chování vůči mně před kázáním, „Nevěděl jsem, že jste kazatel...“ Super. Tak tedy nakládáte s těmi, o nichž si myslíte, že jsou „pouze hosty?“ Je to ubohé. Pomyslete na toho zahradníka, rybáře a pocestného. Leckdo již s Ježíšem nakládal jako s posledním odpadem, protože nevěděl, že je „kazatel“... Ale píši to s úšklebkem. Víím, že bych s několika vnějšími změnami a úpravami získal více respektu a uznání od mnohých, ale právě tomu se chci stavět na odpor. I zde vidím svůj úkol, vyzývat zdejší sbory ke změně smýšlení. Nemůžeme lidi jednoduše posuzovat

podle šatů! Církev se stala přespříliš „kulturou“ s určitou „úrovň“ a „stylem“, ale mnozí nechodí na bohoslužby proto, protože nemají oblek! Postrádám onu rozmanitost všech vrstev společnosti, jak ji popisuje Jakub:

„Bratří moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi. Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu. Přijde také chudák v ošumělých šatech. A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: „Posaď se na tomto čestném místě,“ kdežto chudému řeknete: „Ty postůj tamhle, nebo si sedni tady na zem.“ Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně? Poslyšte, moji milovaní bratří: Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují? Vy jste však ponížili chudého. Cožpak vás bohatí neutiskují? Neolácejí vás před soudy? Nemluví právě oni s pohrdáním o slavném jménu, které bylo nad vámi vysloveno? Jestliže tedy zachovávejte královský zákon, jak je napsán v Písmu: „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe,“ dobře činíte. Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje z přestoupení. Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.“ (Jk 2, 1–10)

Také zde musíme rozpoznat nové priority a hodnoty. Mnozí si myslí, že jedinou přijatelnou variantou při bohoslužbě je oblek, ale kde to stojí v Bibli?! Stalo se to kulturou, ale kdo říká, že je to Boží norma? Před mnoha lety byly obleky typickým oblečením bohatých a pyšných světa! Byly ve sborech zakázány! Obzvláště kravata: To je šipka, jež ukazuje na pohlavní úd! Perverz- ní a odpudivé! Ale dnes je to „duchovní oblečení“... Tak moc se to může změnit. Mám také doma obleky, žádný strach, chci ale na určité věci upozornit! Již jsem zažil pár lidí, kteří přišli na evangelizace do sborů z ulice a ihned po vkročení do sálu zase odešli, protože zjistili, že kvůli oblečení jsou totálně mimo, a to jim bylo nepříjemné! Ale bylo to naprosto slušné a normální ob-

lečení! To ale nemohu říci o všem oblečení, jež mi přichází před oči, když navštěvuji bohoslužbu. U mnohých se zdá, že před bohoslužbou nemají nic jiného na práci než pracovat na tom, aby na sebe upoutali pozornost všech ostatních! U mnoha žen se mi zdá, že zapoměly polovinu oblečení doma! Zvláště na místech, kde by bylo nutně potřeba! Fuj, hanba, to mohu zůstat na diskotékách, kde jsem pracoval. Jeden kolega z diskotéky, který přišel k víře, vzal s sebou do sboru svou ženu a ta odcházela se slovy: „Ženské tady na tom nejsou jinak než ty na diskotéce, podívej se, jak vypadají.“ Od té doby již nikdy znovu nepřišla. Ale mnozí si myslí, že musíme být „moderní“, abychom zasáhli moderní lidi! Ano! Nemusíme přijít v pytlí od brambor ze sklepa naší babičky, můžeme se oblékat normálně! Je to tak těžké?

BŮH NÁM DÁVÁ STATEK PRO LIDI V NOUZI

KAPITOLA 34

Stále více lidí reagovalo pozitivně na rozdané Bible a kontaktovalo nás. Pomalu v nás dozrávalo přání, že potřebujeme nějaký statek nebo něco podobného, kam bychom mohli lidi přijmout a starat se o ně. Tato věc musela být důkladně rozvážena a trvala nějaký čas. Jeden manželský pár z týmu našich spolupracovníků to měl obzvláště silně na srdci a poohlížel se po nějakém takovém statku. Jednou v sobotu jsem je navštívil a oni se za to celý předchozí týden postili, tak vážně to brali! Modlili jsme se společně, aby nás Bůh v této věci vedl.

Následujícího dne jsme měli motorkářskou bohoslužbu a tam přišel za mou ženu jeden muž a zeptal se, co tak momentálně děláme. Odpověděla, že hledáme statek. On měl statek! Zavolala mě a já tomu muži řekl: „Ty vůbec nevíš, co tam chceme dělat... Chceme tam vzít lidi, kteří mají problémy a hledají pomoc, také ty, co vyšli z vězení atd.“ Pouze zářil a řekl: „Za to se již dlouho modlíme!“ Žasli jsme.

Podívali jsme se na onen statek, místo bylo opravdu skvělé, ale dům musel být kompletně renovován. Onen manželský pár se musel rozhodnout a výzvu přijali.

NOVÝ ZAČÁTEK A BOŽÍ CÍRKEV

KAPITOLA 35

Byla to průlomová fáze našich životů. Studium bylo dokončeno, tím skončil také můj čas ve sboru a přestěhovali jsme se do blízkosti statku, ale stále více jsem pochyboval o rozvoji celého projektu Holy Riders.

Tehdy jsme si skutečně namlouvali, že jsme „speciální jednotkou“ pro Boha na speciální scéně. To také říkali mnozí pastoři, kteří mě pozvali a poté představovali svému sboru. Po nějaké době jsem si pomyslel: Proč tyto lidi nezasahujeme jako sbor? Jejich děti chodí s našimi do školek, mnozí z členů klubů spolupracují s členy našich sborů ve firmách... Proč nezasahujeme tyto lidi jako sbor, vždyť to jsou LIDÉ a nikoliv „motorkáři“. Stále více jsem rozpoznával, že živoucí a probuzená Boží církev je tou jedinou speciální jednotkou, kterou Bůh má. S následujícími zážitky jsem to musel uznat.

V jednom městě přišlo k víře 14 motorkářů s těžkou kriminální minulostí. Nastražil jsem uši! Co se tam udělalo za akce a projekty? Bylo to neskutečné...

8 starých žen (!) se modlilo k Bohu v zoufalém odevzdání, protože si uvědomily vážnost situace! Jejich sbor byl na vymření a místní světlo bylo v ohrožení, že vyhasne! Hledaly Boha v modlitbě a odevzdaly se mu. Jednoho dne řekl Bůh jedné z oněch žen,

aby upekla bábovku a odnesla ji do jednoho motoklubu... Řekla to pak ostatním ženám a modlily se za to. A tak tam ta stará žena šla s bábovkou. Motorkáři vyvalili oči a ptali se: „Proč to děláš?“ Řekla jen: „Protože vás Ježíš miluje.“ To potom dělala pravidelně. Sbor se zapáleně modlil za tyto kriminálníky a jednoho dne uzrálo rozhodnutí pozvat tyto motorkáře na evangelizaci. Sbor se scházel ve staré školní třídě se zažloutlými stěnami, bez techniky a se starými zpěvníky... Ale ten motoklub přišel! Abych to zkrátil: 14 z nich uvěřilo! Někteří z nich jsou dnes ve službě na plný úvazek jako kazatelé!

Pro mě se tehdy při poslechu tohoto příběhu celý svět zhroutil jako domeček z karet. To prostě nešlo. Všechno, všechno, VŠECHNO, co jsem si namlouval o misii a budování církve se tehdy sesypalo. Byl jsem malý a ještě menší. Bůh již dlouho pracoval na mně a mých přesvědčeních... Potřeboval Petr nějaký „evangelizační klub vojáků“, aby zasáhl Kornelia – čím chceš nahradit vedení Ducha? Nebo co ten milosrdný Samaritán? Byli jsme tak důležití! Cestovali jsme pro Pána se speciálním pověřením! Ale stále znovu jsem se ptal sám sebe: Kdo z nás by zastavil kvůli řidiči babety, kdyby měl poruchu?! Stále více jsem pochyboval o našem duchovním postoji. A tu se stal jeden „veselý“ příběh. Byli jsme se svými těžkými motorkami na „důležitém turné“. Avšak ten, jenž jel vpředu a znal cestu, zabloudil. Nevěděli jsme, kam teď jet a na okraji silnice stála celá kolona těžkých motorek. Tu přijel s rachotem nějaký děda na skútru a zeptali jsme se ho na cestu. Mohl nám ji prostě vysvětlit, ale hrůza, čti dál! Řekl: „Jedte za mnou!“ Nevěřícně jsme se na sebe podívali... Jak to bylo trapné! Celá kolona těžkých strojů se courala za dědou na skútru! Tak to šlo asi 10 minut, až zůstal stát a my věděli, kudy dál. Vzali jsme to s humorem, ale musel jsem při takových akcích vždy přemýšlet. Byl to „prst Boží“? Brali jsme se tak vážně, ale pomalu se mi to stávalo směšným.

Jeden z těch, kteří se tehdy u těch starých žen obrátili, mě později doprovázel na jednu velkou konferenci probuzení. Před

více než 1 000 lidmi, mezi nimiž byli teologové a učitelé biblických škol, řekl následující „probouzející“ slova: „Pokud jsou vaše moderní církevní budovy a moderní technická zařízení atd. vše, co máte, pak nás nikdy nezasáhnete. Ale láska těchto starých žen nás úplně přemohla...“

Čím dál tím více jsem si uvědomoval důležitost živé církve. Nikoliv důležitost nudných uspávacích bohoslužeb! Myslím tím živou, duchovní, svatou církev! Církev, jež se modlí! Církev v harmonii s Bohem! Sourozence, kteří hoří v Duchu a nikoliv takové, kteří znuděně opakují neustále to samé a od bohoslužby k bohoslužbě se jen nudí!

Jednou mi jedna žena po sborové evangelizaci řekla: „Nejsem obrácená a ani nevím, co to je, ale vím, že váš Bůh žije.“ Užasl jsem a zeptal se, jak na to přišla. Řekla: „Když přijdu do vaší církve, tak vidím cizince i Němce, staré i mladé, lidi z různých scén, technaře, milovníky hip hopu, motorkáře... Pocházíte z různých společenských vrstev atd. A nemohu pozorovat nic, co máte společného, nevidím nic, co vás spojuje – a to, co nemohu vidět, to musí být Bůh!“ Tu mi spadly z očí šupiny! Za co se to tehdy Ježíš modlil? Modlil se za jednotu v církvi, aby svět poznal, že to s Ježíšem je pravda! Boží misijní strategií byla živá církev! Božím misijním projektem je církev! Boží misionáři jsou členové církve! Takové svědectví, že by spolu měli společenství naprosto rozdílní lidé, v tomto světě neexistuje!

Ve světě lidi spojuje vždy něco „světského“. Buď hudební směr nebo značka oblečení nebo značka motorky nebo národnost... Lidské skupiny mají vždy něco světského, co je spojuje, ale nikoliv církev! Ta má společné pouze jedno: Ježíše Krista, který je mezi nimi! To byla pro mě úleva! Živá církev má svědectví, které se nedá ničím nahradit, žádnou strategií, žádným projektem! Onou strategií a projektem je živá církev, je to láska, kterou máme mezi sebou mít!

Jednou jsem byl opět na cestě do Norska a přespával jsem u jednoho muže, který pracuje v bance. Večer jsem se ho zeptal,

jak našel Ježíše a on začal vyprávět... Myslel jsem, že jsem se přelechl, neboť mi to přišlo povědomé! Řekl: „Doneslo se mi, že ve městě, kde žijí, existuje církev, kde jsou společně motorkáři a staří lidé! To vzbudilo mou zvědavost, tak jsem tam jednou zašel. První, co jsem tam spatřil, bylo to, že mají k sobě navzájem lásku! Tak jsem našel cestu k Ježíši...“

Tento příběh byl pro mě zároveň úžasný a zároveň hororem. Na jedné straně to bylo nádherné! Bylo to, co Ježíš zaslubuje, bylo to, za co se modlil, byla to Ježíšova vyslyšená modlitba.

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (J 17, 20 – 21)

Otázka: Jsem Ježíšovou vyslyšenou modlitbou dříve, než začnu Ježíše prosit za vyslyšení mých vlastních modliteb? Jednota a misijní svědectví duchovní a živé církve se mi staly důležitějšími.

Na druhé straně jsem stál před koncem. Věděl jsem, že toto musí mít důsledky. To, co jsem nikdy nechtěl, se stalo... „Super čas“ šel vstříc svému konci – má přesvědčení se změnila. Nikdy jsem netušil, že budu jednoho dne vyzývat a připravovat církev k misijní práci na evropských ulicích, ale dnes se z tohoto úkolu raduji!

Mnoho z našich členů byli tehdy „cool týpci“. Měli silné paže, krásnou motorku, tetování, ale uměli mluvit pouze o výfukových zařízeních a jiných dílech a přestavbách, ale když šlo o Ježíše, tak byli zticha! Bylo mi čím dál tím jasnější, že se tady něco od základu pokazilo.

Snažil jsem se své členy upozornit na to, že jsme na cestě špatným směrem, ale většina z nich to nemohla či nechtěla pochopit. Neviděli, že pro ně je jejich „klubová vesta“ se znakem „Svatý jezdec“ důležitější než život v posvěcení. Šlo stále znovu o zákony a nové zákony, pravidla a změny pravidel pro členství, projekty atd. a připadal jsem si jako v nějakém světském klubu.

Chtělo s námi spolupracovat mnoho lidí, ale neměli motor-ku! Mohou se zúčastnit či nikoliv? Mnozí si mysleli: „Jen se na scéně zesměšníme“, a tak to šlo od jednoho tématu k druhému.

Opravdu zděšen jsem pak byl tehdy, když jeden člověk, na něhož jsem ve skutečnosti mnoho dal, řekl, že ode mě očekává dominantní vystupování. „Jako prezident musím rozkazovat a všichni musí poslouchat. Chce prezidenta, k němuž může vzhlížet.“ Nejpozději v onen moment jsem si uvědomil, že se všechno pokazilo. Bylo mi jasné, že tady se mohu po zbytek svého života dělat důležitým. Měl jsem nedotknutelné postavení, protože jsem vše založil, ale to všechno pro mě už nic neznamenalo. Získal jsem nová přesvědčení a zjistil jsem, že Bůh si použil celou tu záležitost s Holy Riders k tomu, aby na mně pracoval, aby mě připravil na něco jiného. Jistě! Mnohého jsme dosáhli! Skrze motorkářské Bible přišlo až dodnes nespočet lidí k víře, mohli jsme mnohokrát být mocným světlem pro Ježíše, ale zjistil jsem, že to pro mě spěje ke svému konci.

Snažil jsem se proti chybnému vývoji obrátit a strhnout kormidlo a argumentoval jsem Biblí, mluvil jsem o identitě Božího království, o církvi, o úkolech misijní skupiny... Posloužilo to vše velmi málo. Mou nadějí tehdy bylo, že se můžeme jednoduše stát „misijní skupinou“ pro různé okrajové skupiny. Viděl jsem, že se stále více omezujeme. V mnoha církvích s námi chtěli spolupracovat lidé, kteří chtěli být misijně činní v místě svého bydliště a mně struktura Holy Riders připadala jako bota! Když jsme byli v „počátcích“, tak ještě motocyklová bota seděla, ale mezitím noha vyrostla a potřeboval jsem jinou botu! Tato tlačila, začala působit bolest, ale členové si ji chtěli ponechat! Mluvím zde o naší identitě a tradici. Už se prostě nehodila. Ale oni chtěli být raději „motoklubem“ a nebyli schopni se dále rozvíjet a duchovně růst. Možná jsem já nebyl schopen je k tomu jako pastýř vést. Každopádně jsem vyzkoušel všechno, ale nic to nepomohlo.

V této situaci viděli poté někteří šanci vystoupit na scénu jako noví vůdci a také ji využili, protože mě tahle školka už nebavila.

Mohl jsem vyhodit, koho bych chtěl, ale dal jsem přednost tomu jít sám. Došlo k tomu, co nikdo nepokládal za možné. Skončil jsem ze dne na den. To nikdo v Evropě nemohl pochopit. Já vlastně také ne. Ale následoval jsem hlas ve svém srdci. Když jsem byl na cestě z Německa do Norska na hlavní výroční setkání, bylo v mém srdci zřetelně toto slovo: „Jdi“.

Den ze dne bylo všechno jinak. Teprve tehdy jsem si uvědomil, jak moc jsem definoval svou identitu a hodnotu na základě své služby. Nyní jsem už nebyl ničím a už jsem neměl nic. Ale nebylo to dramatické. Musel jsem prostě prohloubit to, co už jsem věděl. Bylo mi jasné, že to půjde dál, Bůh věděl, jak.

FINNEY

KAPITOLA 36

Moje žena vždycky chtěla psa. Vyrůstala se psem, měla pouze nevlastního bratra a nevlastní sestru, kteří nevyrostali spolu s ní. 4 roky mi hučela do uší: „Tak moc bych chtěla psa...“ Ale to nešlo! Jak jsem ho měl brát s sebou? Jak to mělo fungovat při našich častých cestách? Věděl jsem, co by si církve pomyslely, kdybych tam přijel se psem! Ale žena nepovolila. Tak jsem si řekl: „No, je vlastně jedno, jestli tady kňučí manželka nebo pes, tak si holt nějakého pořídíme.“

Jako dítě jsem musel chodit pro mléko a tam byl pes, který se mi líbil. Říkali, že je to vlčák a tak jsem si tehdy řekl, že pokud si jednou pořídím psa, tak toto plemeno! Žena tedy hledala na internetu nějakého vlčáka (Československý vlčák – pozn. překl.) – a našla štěňata! Jeli jsme tam a byli jsme ihned naprosto unešení, byli tak roztomilí! Ale když jsem uviděl jejich otce, zděsil jsem se! To nebylo ono plemeno ze statku! Tady ten byl třikrát tak velký!!! Ale takového jsme chtěli, tak moc se nám líbil.

Plánovali jsme, že pojedeme ihned se psem do Norska. Služba s Holy Riders skončila před nedávnem a já si říkal, že s námi možná bude Bůh pokračovat v Norsku. Byl tam jeden sbor, který s námi chtěl spolupracovat, a tak jsme to připravovali. Potom se všechno zhatilo. V jednom týdnu se porouchalo auto i misijní autobus a nemohli jsme odjet. Opravy byly tak drahé, že už se nedalo nic dělat. Ke všemu zlému nám naši domácí dali ultimátum.

Nemohli už snést našeho mladého psa a rámus, který dělal. Co jsme měli dělat? Kam jsme měli jít?

Potom přišel nápad! Kempink! Dlouhodobé kempování! Hledali jsme na internetu a skutečně jsme našli starý kempinkový vůz v jednom kempu, který jsme mohli zaplatit. O den později jsme tam byli a rozhodovali se. Peníze ty tam, Norsko fuč...

Jak to mělo pokračovat?

HEAVEN UNDERGROUND

KAPITOLA 37

Ozval se jeden bratr z města, kde jsme dříve bydleli a kde jsem sloužil jako pastor, a měl zajímavý nápad... Chtěl sloužit těm nejnuznějším z města, chudým, starým, nemocným, alkoholikům... Mohl si levně pronajmout sklep v centru města a plánoval ptát se v supermarketech po jídle, které již má prošlé datum trvanlivosti. S tím chtěl pro tyto lidi připravovat jídlo. Zeptal se mě, jestli se chci postarat o duchovní část práce. To byla skvělá věc. Dělalí jsme to každý pátek. Celý den jsem mluvil s lidmi o Bohu a jejich životě. Večer jsme vždy měli pobožnost a vždycky přišlo více než 30 lidí!!! Má žena měla největší radost z toho, že mohla dělat radost těmto lidem. Opravdu při této práci rozkvetla. Bylo to přesně to, co jsem chtěl. Už mě nebavilo posuzovat lidi podle jejich zevnějšku a odrazovat je, když jedí, pijí nebo mají na sobě něco „špatného“. Tady jsme se mohli s Ježíšem Kristem o tyto lidi totálně postarat! Byl to velmi požehnaný čas. Mnozí přicházeli speciálně kvůli našemu psu. Teprve tehdy jsem si do větší míry uvědomil, jak vyloučená ze společnosti spousta lidí je. Mnozí nebyli téměř schopni chovat se „normálně“ společensky k lidem, ale psa milovali! Toho si mohli hladit po celé hodiny. Finney se stal pro hodně lidí „tím, kdo otevírá srdce“. O tom bych vám mohl vyprávět nespočet příběhů.

Jednou (o léta později) jsme v jednom českém městě montovali evangelizační přívěs. Nedaleko od nás byl opilec, který řval a dokonce si klekl na zem a hlasitě se „modlil“. Nebyl při smyslech, byl agresivní. Měli jsme o ty evangelizace velkou starost a já jsem se intenzivně modlil, aby Bůh zasáhl. Když jsem skončil, rozhlédl jsem se a užasl! Onen muž klečel před Finneym a tiše ho hladil. Šel jsem k němu a přátelsky se na něj podíval... Krátce poté přišli sourozenci a přinesli nám pizzu a já jsem jednu z nich donesl tomuto muži. Byl velmi vděčný! Tím to skončilo. Během evangelizací pak došlo za přívěsem ke rvačce mezi tímto a jiným mužem a já jsem mezi ně skočil a on akceptoval můj zásah, i když jsem vůbec neuměl česky, ale skrze psa a pizzu jsme se už mohli dobře seznámit.

V jiném městě šla jedna žena odmítavě kolem stánku s knihami a potom uviděla Finneyho. Byla jím tak fascinovaná, hladila ho a měla několik otázek, které jsem zodpověděl. Potom si přece jen vzala knihu Na scéně a pozvánku a... vida, přišla na všechny večerní přednášky! Bez Finneyho by byla pryč. Když jsme si ho vzali, modlili jsme se speciálně za to, aby si ho Bůh používal, abychom zasáhli lidi evangeliem, a to se stále znovu výborně dařilo.

Měli jsme s ním spoustu vzrušujících zážitků. Uprostřed jednoho Vánočního kázání se najednou objevil ve sborovém sále před kazatelnu a celým shromážděním, rozzářeně se na mě díval a vrtěl přitom ocáskem! Vylomil zadní dveře pickupu a potom škrábal na církevní dveře. Jedna žena otevřela a šup, už byl uvnitř! S Finneym jsme měli neustále nějaké zážitky. Od té doby jsem se ho snažil raději brát s sebou do církve hned, než ztropí další ostudy a překvapení.

ZÁZRAK UZDRAVENÍ

KAPITOLA 38

Stále znovu jsem v Bibli četl, že se máme modlit za nemocné. Od počátku jsem odmítal charismatické pojetí, že Bůh uzdravuje všechny tady a teď, musíme jen věřit! Ale chvála Bohu! Mohli jsme zažít vícero zázraků uzdravení, z nichž o několika bych chtěl nyní vyprávět.

V jedné církvi, kde jsem byl hostujícím řečníkem, přišel po kázání dopředu muž a vyprávěl, že mu byla diagnostikována nevléčitelná nemoc. Chtěl, abych se za něj modlil. Četl jsem, co o tom píše Jakub a zavolał pastora toho muže. Jemu se to nějak nelíbilo, ale já nevěděl, co je ve věci. Potom jsem se toho muže zeptal, jestli ho Duch Svätý upozorňuje na nějaký hřích... Podíval se krátce směrem k pastorovi a potom na podlahu... Ano, měl negativní postoj k církvi a nyní to chtěl urovnat. Tak jsme se modlili. Zatímco jsme se modlili, prožil jsem něco, co jsem nikdy předtím a rovněž nikdy potom již neprožil. Viděl jsem Ježíše na kříži a přišlo mi na mysl ono místo v Bibli „Naše nemoci nesl na kříž.“ Měl jsem najednou jistotu, že to mám onomu muži říci a udělal jsem to. Zavolał o několik týdnů později a řekl: „Kornélie, tomu neuvěříš...!“ Přerušil jsem ho a řekl: „Ale ano! Víím to.“ Lékař nenašel žádné stopy po nemoci.

Do sboru, kde jsem sloužil jako pastor, přišel jeden manželský pár. Přišli z jiného sboru, ve kterém vedoucí nevěří tomu, že Bůh ještě dnes koná zázraky. Slyšeli, že se modlíme

za nemocné a že někteří byli uzdraveni, a tak přišli k nám. Chtěli, abychom je pomazali olejem a modlili se za ně, ale já si uvědomil, že to nestačí. Tak jsem je pozval k rozhovoru, na nějž skutečně zůstali. Povídali jsme si, já jsem se ptal, oni vyprávěli, žena měla rakovinu. Když vyprávěla, došli jsme k bolavému místu! Reagovala extrémně, když se náš hovor stočil k jejich dětem. Ty byly všechny ve světě a ona si to vyčítala. Věřila na věčné peklo a cítila se za to zodpovědná a to ji přivedlo do extrémně stresující pozice. Zkoušel jsem jí pomoci, jak nejlépe jsem uměl a vysvětloval jsem jí různé věci a dal jí pár praktických tipů pro jednání s dětmi. Ženě spadl v tom nejvlastnějším smyslu slova kámen ze srdce. Po rozhovoru uviděla situaci ze zcela jiné perspektivy. Modlili jsme se pak za rakovinu. O několik týdnů později zavolala s tím, že byla uzdravená. Je známo, že některé druhy rakoviny přicházejí skrze stres. Možná ta rakovina jednoduše odpadla díky tomu, že ona žena dostala pastorační pomoc.

V kempu jsem slyšel v dále kašlat nějakou ženu, nic jsem si ale přitom nemyslel. Když jsem později šel na toaletu, zjistil jsem, že to byla žena od Svědků Jehovových, kteří tam byli pravidelně. Její muž byl zneklidněn a řekl mi, že neví, co má dělat. Byl s ní již předchozí den u lékaře a pouze se to zhoršilo, přemýšlel, jestli jí má vzít do nemocnice... Vtom mi Boží Duch připomněl místo, kde Ježíš přikázal horečce, aby zmizela a Petrova tchyň byla uzdravena. Zároveň s tím tu byla výzva, abych učinil to samé. Tak jsem tomu muži řekl, že to můžeme udělat společně. Byl trochu nejistý a chtěl vidět, kde to stojí v Bibli. Přesvědčil se, že je to i v jeho Bibli, a tak jsme se modlili. Ona žena prostě zůstala v obytném přívěsu a byla s tím srozuměna, tak jsme se modlili venku. Děkoval jsem Bohu za Ježíše Krista a mnoho dalšího a potom jsem přikázal nemoci, aby zmizela... Ve stejný den byla ta žena zdravá jako řípa. To vedlo k tomu, že začali číst mé knihy, které jsem jim dal, což svědek Jehovův ve skutečnosti nedělá! Ale probudila se v nich zvědavost!

Bůh má tolik různých způsobů, jak zacházet s nemocí, ale jedno budiž ještě řečeno: Vím o hodně lidech, kteří prošli těžkou nemocí a poté mohli říci, že je ona nemoc „uzdravila“ z mnoha jiných věcí, které jsou ještě horší, neboť by vedly do věčného zatracení!

Můj otec je také již spoustu let nemocný. Těžká cukrovka, srdce, jedno oko slepé, druhé téměř... Pro mnohé je příkladem, neboť každý může vidět, že tento muž musí mít jiné důvody věřit v Boha než svůj „blahobyť“. Proto mu pozorně naslouchají, když káže. Můj otec ví, o čem mluví, když hovoří o Božích věcech!

K tématu „Boží uzdravení“ jsem napsal speciální knihu, možná ji budeme moci přeložit také do češtiny či slovenštiny.

ZÁZRAK S KNIHOU NA SCÉNĚ

KAPITOLA 39

Měli jsme motorkářskou Bibli a ta byla skvělá pro motorkáře. Ale když Bůh změnil můj pohled na lidi, tak jsem chtěl zasáhnout „lidi“ a nikoliv pouze „motorkáře“! Lidi na všech scénách! Tak uzárl nápad vytvořit knihu svědectví, s lidmi z různých scén a dále biblickými články. Šlo o to: musel jsem uznat, že se lidé velmi zajímají o „subjektivní zkušenosti“, zatímco my v církvi často kážeme objektivní pravdy! Ježíš ale říká, že máme být svědkové, tak jsem si řekl, že mohu spojit obojí. Nejprve přinesu subjektivní zkušenosti a poté související objektivní pravdu! Svědectví a biblický článek. To silně hořelo v mém srdci a teď jsem na to měl čas. Setkal jsem se tedy s různými známými, které jsem již měl a sbíral jejich svědectví a psal články. Neměli jsme ale na knihu žádně peníze!

Jednoho dne jsem ale zřetelně pocítil, že máme být hotovi s textem a grafikou. Řekl jsem grafikovi, že si má pospíšet. Jen znudněně řekl: „Co máš tak naspěch, vždyť přece nemáš peníze.“

Když jsem přijel do kempu, vzal jsem psa a šel s ním na procházku. Na polní cestě mi najednou Boží Duch řekl: „Vezmi telefon a zavolej Martinovi.“

Tohoto muže jsem měl uloženého v mobilu, protože nám jednou daroval 5 000 euro na motorkářské Bible, ale anonymně!

Přesto jsem přišel na jeho jméno a telefonní číslo, nebyl jsem si však jistý, jestli mu mám zavolat, protože přece dal svůj dar tajně. Stále znovu jsem si říkal, že bych mu měl někdy za ty peníze poděkovat, ale ještě jsem to neudělal.

Ještě jsem si pomyslel: „Zavolám mu později z pevné linky.“ Měli jsme v obytném přívěsu takové připojení a bylo to levnější. Ale Bůh mi řekl: „Zavolej mu teď!“ Byl jsem trochu vyděšený, ale vzal jsem psa na vodítko a zavolaal jsem. Byl to ten nejbáznivější telefonický rozhovor, jaký jsem kdy měl.

Ozval se nějaký muž a já jsem řekl: „Dobrý den, volám kvůli tomu daru.“ Zeptal se mě energickým tónem: „Jakému daru?!“ Trochu jsem znejistěl. Za prvé se mohlo stát, že jsem měl špatné číslo, za další to mohlo být tak, že o tom nechtěl mluvit... Tak jsem se opatrně zeptal: „Vím, že jste daroval anonymně, možná o tom se mnou nechcete mluvit...“ Zeptal se velmi „horlivě“: „O jakém daru to mluvíš?!“ Nato jsem řekl: „Možná mám špatné číslo, copak jste nám nic nedaroval?“ Zakřičel: „Ale ano, ale o jakém daru to mluvíš?!“ Letmo jsem si pomyslel, že není úplně normální? Ale klidně jsem odpověděl: „Před několika měsíci jste nám přece daroval 5 000 euro, nebo jste to nebyl vy?“ Nato se ze sluchátka ozval naprosto uvolněný hlas: „Ááá, tak tenhle dar myslíš!“ Já jsem si pomyslel: „A jaký jiný?!“ On poté pouze řekl: „To je zajímavé, protože já tu zrovna sedím u počítače, poukázal jsem vám dar a zrovna v ten moment voláš ty! Nemohl jsem pochopit, jak to můžeš vědět! Ale ještě něco: Potřebujete právě teď peníze na literaturu?“ Byl jsem z toho úplně paf... „Cože? Právě jste nám poukázal peníze?!“ Ano, bylo to tak. Pak jsem omráčeně pronesl: „Ano, zrovna pracujeme na knize se svědectvími atd.“ On pouze řekl: „Tak to sedí!“ Byl jsem zticha. Vůbec jsem se nezeptal, kolik nám převedl. Jen jsem šel domů a řekl své ženě: „Tomu neuvěříš, co jsem právě zažil...“ Bylo to, jak se později ukázalo, 10 000 Euro. S tím jsme vydali první německé vydání knihy Na scéně. Ta se již roky rozdává na všech německých scénách, na motorkářské scéně, ve vězeních, školách,

nemocnicích, fitness centrech, hotelích, koncertech, drogové scéně, chodnicích, v církvích... Mnozí od té doby našli skrze tu knihu cestu k Ježíši.

EVANGELIZACE V ČESKU

KAPITOLA 40

Když jsem ještě byl u Holy Riders, dostal jsem pozvání na evangelizaci od jednoho sboru v Česku. Říkal jsem si: „Můžu tam jednou zajet, výjimečně.“ Ten víkend byl velmi požehnaný a několik lidí se rozhodlo pro Ježíše Krista. Jel jsem tedy zpátky domů. Potom přišlo další pozvání z jiného města a také tam jsem jel. Na akci přišla také mládež z evangelické církve a byli velmi nadšeni ze slova, které jsem mluvil, a prosili mě, abych přišel i do jejich církve. Říkal jsem si: „No počkejte, vám budu kázat o křtu!“ Ale Bůh mi to zakázal. Ukázal mi tehdy jeden biblický verš a vedl mě k tomu, abych o něm rozjímal. Tady Ježíš říká:

„Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli.“
(J 16, 12)

To byla velká moudrost! Ježíš věděl vše – nejlépe! Ale věděl, že existují věci, které prostě ještě nejsou na radě, protože lidé ještě nejsou dostatečně daleko! Existuje mnoho věcí, jež jsou správné a důležité, ale to ještě zdaleka neznamená, že o nich mám a smím mluvit!

Tak jsem tam jel a mluvil o Ježíši Kristu. Slovo padlo na dobrou půdu a pozvali mě znovu. Vyrostl z toho dobrý vztah a poté

jsem přijížděl pravidelně. Modlili jsme se poté společně, pořáda-
li semináře a já byl užaslý nad tím, s jakou radostí a odevzdáním
sloužili Ježíši! To jsem si jako baptista nikdy nepomyslel, že
v evangelické církvi jsou takoví lidé, s takovým postojem!

Jednoho dne přišel nápad, že bychom tam mohli uspořádat po-
uliční akci! Mládežníci měli nápad připravit hry pro děti, abychom
se dostali do kontaktu s lidmi. Neměl jsem na to žádnou víru, ale
oni to chtěli udělat, protože to měli na srdci, poté, co se modlili.
Tak jsem je nechal. Děti přišly a s nimi i jejich rodiče! Akce byla tak
dobrá, že nás dokonce starosta a policie prosili, abychom ji udě-
lali znovu! Tak jsme na příští rok připravili větší stanovou evange-
lizaci, s mnoha venkovními aktivitami. Stan byl plný! Přišli věřící
i nevěřící z celého okolí. Přednášky byly mocné a poté přišel signál
od Boha a mohl jsem mluvit o křtu! 15 lidí uvěřilo a 15 dalších se
chtělo nechat pokřtít! Tak jsme tam křtili v rybníce. Evangelický
farář stál na břehu a zářil jako sluníčko. Zavola jsem na něj z vody:
„Hej! Jak to, že jsi tak rozzářený? Přece víš, že musíš nyní tuhle mlá-
dež z církve vyloučit, protože jsou v očích církve „novokřtenci!“
Jen zářil dál a řekl: „Ach Kornélie, je mi 74 let a směl jsem poprvé
zažít biblický křest!“ Nemohl jsem si to srovnat a zeptal jsem se ho
na to u večere. Řekl: „Za komunismu jsme měli jiné starosti, mu-
sel jsem se starat o všechny sbory v okolí, držet sbory pohromadě,
křest nikdy nebyl důležitým tématem!“ Bylo to pro mě neskuteč-
né, neboť pro nás „baptisty“ jakoby téměř žádné jiné téma nee-
xistovalo! Byl to nádherný víkend. Jsou to takové ty silné životní
zážitky, za nimiž se člověk teskně ohlíží nazpět!

Sourozenci, kteří byli při těchto stanových akcích, mě pak
pozvali do dalších měst, a tak přicházela jedna evangelizace za
druhou. Získávali jsme při tom stále více zkušeností na ulicích
a uvědomovali si, že je to velmi dobrá práce.

Již léta jsem o tom přemýšlel. Při čtení Bible jsem vždy narazil
na tato místa, kde jsem četl, že např. Jonáš šel do města a kázal
tam, nebo Pavel, který se zdržoval v synagogách, ale i na náměs-
tích a kázal, a v neposlední řadě Ježíš, který neustále kázal na uli-

cích! Cítil jsem se k tomu vyzýván, ale neměl jsem tušení, jak to má vypadat. Nebylo to nutně o odvaze, neboť u rockerů jsme měli za sebou horší výzvy. Měl jsem ale stejné obavy jako všichni ostatní. Budou nás lidi na ulicích považovat za blázny? Jak budou reagovat? Uvězní nás policie anebo nás zbijí občané? Prohlásí nás církev za fanatiky? Některé zážitky a zkušenosti, které jsem učinil jako evangelista mezi motorkáři, mi pomohly tuto situaci vyhodnotit.

Na počátku své služby jsem byl přesvědčen o tom, že podstatná část evangelizační práce spočívá v tom vzbudit u lidí zájem. Zastával jsem ono široce rozšířené přesvědčení, že lidé venku se o Boha nezajímají. Toto přesvědčení jsem měl, protože jsme např. často zvali na evangelizace a nikdo nepřišel. Vyvodili jsme z toho, že lidé nemají zájem – a to je naprosto chybné! Pravdou je: Všichni lidé mají v srdci stejné otázky: Jaký je smysl života? Existuje Bůh? Jak může být Bůh spravedlivý? Co přijde po smrti? A mnohé další. Bůh nás stvořil tak, že si my lidé tyto otázky klademe! Každý člověk hledá tyto odpovědi, každý hledá pravdu! Každý hledá „pokoj“ a „neporušený svět“...

Lidé ve světě stojí před mnoha problémy! Za prvé se již ve škole učí, co církev spáchaly za zločiny, za další čtou každý týden v novinách o perverzních „duchovních“ zneužívajících děti, mají otázky o Bohu, ale vše, co zažívají, jim přece říká, že ho nemohou najít v církvi! Mnozí mimoto v církvi učinili pouze jednu zkušenost: Přetvařovali se pro peníze při biřmování či konfirmaci! Všichni lidé vycházejí vždy sami ze sebe, a proto si všichni myslí: „Tak jako já se přetvařovali také ostatní. Já už mezitím do církve nechodím, ale ostatní prostě ve své přetvářce pokračují dál“ – a často to souhlasí!!! K tomu se přidává strach před přáteli! Dokonce, i když někdo chce jít na zajímavě znějící přednášku, má většina lidí strach, že je uvidí přátelé! Neboť pak se obávají posměchu a pohrdání... Existuje tolik důvodů, proč lidé nechtějí přijít do církevních budov a musíme je chápat! To ale neznamená, že nemají zájem o duchovní věci! Toto jsme si mohli na jedné akci pro motorkáře více než uvědomit.

SETBA V RŮZNÝCH ČÁSTECH EVROPY

KAPITOLA 41

Byli jsme na jedné motorkářské párty, kam se sjelo 60 000 návštěvníků z celé Evropy! Neskutečně ohromné! Kam si máme postavit svůj stánek s Bibliemi? Nejprve jsme chtěli do hlavního pivního stanu, ale tam si téměř nikdo Bible nebral, protože k tomu nikdo neměl odvahu před svými přáteli! Bůh mi ukázal lepší místo. U mobilních toalet! Tam to smrdělo! Mnozí to na záchod tak úplně nestihli a ušetřím vás bližšího popisu. Ale co se nestalo?! Na tomto místě jsme rozdali tisíce motorkářských Biblí, neboť na toaletu chodí lidé sami! Přátelé zůstanou v pivním stanu a tak si můžete rychle vzít Bibli! Někteří se dokonce na záchodě zavřeli a celou noc četli s baterkou! Byli jsme touto skutečností tak nadšeni a něco mě to naučilo! Lidé mají zájem, ale „svět“ má ohromnou sílu. Např. slova skupinová dynamika či tlak okolí. Skupina má na jednotlivce velký vliv... Mnoho zkušeností mi zřetelně ukázalo, že nepotřebuji vytvářet zájem pomocí nějakého tajrlíkování. Musím pouze být tam, kde jsou lidé a nemohu na ně prostě čekat v církevní budově! Rybář také nemůže čekat na ryby u pánve, ne, musí jít tam, kde ryby jsou – kde jsou lidé? Např. na ulici! Víím, jaké je to pro někoho, kdo si to uvědomí! Je jedna věc spolupracovat na „cool projektech“. Je něco jiného dělat to, co skutečně dělal Ježíš a proroci.

Naučili jsme se precizně organizovat misijní projekty. Všechno muselo být připravené, vypočitatelné a ověřitelné. Stále znovu jsem slyšel: „Když po evangelizaci nepřijde následná práce, pak bylo všechno nadarmo.“ A to zní správně! Když ve městech evangelizujeme, potřebujeme sbory, které budou dále pečovat o hledající a nově obrácené. Ale vždycky jsem si myslel: „Když vidím tonoucího plavce, tak přece také nepřemýšlím, jestli je tady v blízkosti nemocnice, která se o něj dále postará, prostě skočím do vody a musím ho vytáhnout na pevninu, jedno, co se stane pak!“ Při čtení Bible jsem viděl, že Bůh postupuje zcela jinak, než jsme se to vždy učili. Ježíš dělal věci, které by dnes nikdo nedělal! Působil v jednom městě, a když ho následujícího dne všichni hledali, tak prostě řekl: „Pojďme i do jiných měst, abych tam kázal, neboť k tomu jsem přišel!“ Jednoduše ony probuzené, tázavé a hledající lidi opouští! Nebo to, co říká o rozséváči:

„Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žně.“ (Mk 4, 26–29)

Rozsévá zrno a pak jde na kutě, přecházejí dny, noci, čas ubíhá a on neví, co z toho bude... Musel jsem nechat Boha, aby mi položil otázku: Můžeš se jednoduše soustředit na svůj úkol a zbytek přenechat mně? Proč si pořád myslíš, že musíš dělat všechno?

Potřebujeme spolupracovat s Božím Duchem!

Jednoho dne mi zavolał jeden bývalý kolega – vyhazovač. Řekl mi: „Hej Kornélie, četl jsem tvou motorkářskou Bibli.“ Přerušil jsem ho a řekl: „Asi jen ta svědectví, ne?“ Ne, přečetl celý Nový Zákon! Řekl mi, že ničemu nerozuměl, jen tomu, že má milovat Boha a svého bližního jako sám sebe a že ho mám pokřtít!“ Myslil jsem, že jsem se přeslechl! Ale myslel to vážně! Pak jsem ho pokřtil, poté, co jsem jasně viděl, že ho uchvátil Kristus.

Tři roky ležel tento Nový Zákon u něj ve skříni, ale v existenční krizi ho začal číst! Tak to bylo! Setba byla zaseta a ubíhaly dny a noci... Ale Bůh na lidech pracuje! Nepotřebují naši show! Bůh může použít životní okolnosti, další lidi a události...

Stakovými zážitky bych mohl zaplnit zvláštní knihu. Jednoho dne mi zavolał jeden muž. Dostal Biker Bibli na motorkářském veletrhu, a když šel v noci spát, slyšel ve tmě hlas: „Vezmi a čti!“ Vyděšeně rozsvítil svou kapesní baterku a četl si Bibli a potom mi zavolał, protože je tam uvedeno moje číslo!

Jiný člověk dostal mou knihu o modlitbě a vzal si ji s sebou do Afriky. Tam ji četl a předal svůj život Ježíši. Potom mi poslal sms se slovy: „Co se to se mnou děje? Předal jsem svůj život Ježíši, jak je to v té knize popsáno, a něco do mě vstoupilo, ale více než jen nějaká moc! Co je to?“ Byl to Ježíš! Je to nádherné, jak teologicky nevzdělaní lidé bez jakéhokoliv církevního pozadí vyprávějí, co zažili s Ježíšem! To miluju. Nejdůležitější není, abychom všechno věděli a znali správné pojmy pro jednotlivé věci, nýbrž abychom zažili to, co Ježíš zaslubuje!

Když jsem byl pastorem v Norsku, přišel do sboru jeden cizí muž a přivedl s sebou 2 alkoholiky. O přestávce jsem se jej zeptal, kdo je zač, pocházel z Finska! Vyprávěl, jak před lety dostal traktát a potom jej mnohem později četl v životní krizi a potom začal číst Bibli. Teď hledal v Norsku práci a řekl si, že se musí zastavit v té církvi, jež mu dala onen traktát, a cestou s sebou vzal 2 alkoholiky. I tak to může probíhat.

Viděli jsme tedy jasně, že se Bůh o setbu stará. Tak nebylo těžké rozumět tomu, že se vyplatí i setba s knihou Křížem krážem, pokud to Bůh chce!

Jeden bratr se mě jednou zeptal, proč to Bůh dělá tak, že jsem zavolał tomu muži, který nám poukázal peníze, právě v onen moment? Odpověď je jednoduchá. Skrze toto vedení mi bylo jasné, že Bůh tuto knihu chce! Objevily se pak mnohé příležitosti, kam bych mohl ty peníze dát, ale věděl jsem přesně, že Bůh tuto knihu chce, zaměřil jsem se na to a pracoval s tím. Dnes ji máme ve

vícero jazycích, a já vím, že s tím budu pokračovat dál a investovat do toho peníze, dokud mi Bůh neukáže něco jiného.

Po německém vydání knihy Na scéně jsem měl na srdci udělat české a rumunské vydání, a tak jsem začal s překladem a grafikou.

O nějaký čas později jsme dostali zpětnou vazbu od mnohých lidí, kteří skrze tuto knihu uvěřili, od jednoho motorkáře z Bavorska, jednoho nemocného v kasselské nemocnici a prostitutky z Berlína. Říkal jsem si: „Nyní se musíš tomu bratru ozvat a vyprávět mu to.“ Jak jsem řekl, tak jsem udělal, zavolaal jsem a on mi sdělil: „Dobře, že voláš, chtěl jsem se ti také teď někdy ozvat... Potřebujete zase peníze na literaturu?“ Bylo mi to nepříjemné a řekl jsem mu: „Poslyšte, nevolám proto, abych u vás žebrol, je mi to opravdu nepříjemné, jen vás chci informovat...“ Řekl na to suše: „Já přece nedávám ty peníze tobě, nýbrž pro Boží království!“ Samozřejmě jsem se radoval, ale přesto mi to bylo nepříjemné. Tak jsme však pořídili první vydání pro Česko. Plni radosti jsme mohli rozdávat tyto knihy v západní části Česka a dostalo je mnoho sborů, škol, věznic a lidí na ulicích!

Přímo po jedné evangelizaci v Česku jsem pak jel se svou ženou a rumunskými knihami do Rumunska, kde jsem od svého vycestování v pěti letech nikdy nebyl. Od jednoho bratra v Chebu jsem získal adresu v blízkosti rumunských hranic, a vida! Přímo vedle tohoto muže v Rumunsku bydlel jeden vedoucí od rumunských baptistů! S ním jsem navázal cenný kontakt, neboť díky němu jsem mohl navštívit 6 sborů a předávat tam knihy lidem, kteří je pak předali zase svým kontaktům. Knihy byly v Rumunsku pryč raz dva! Pokud to tak Bůh povede, rád tam pojedu znovu!

Pokud chcete tuto knihu v dalších jazycích, tak se mi ozvěte.

SMĚREM NA SEVER

KAPITOLA 42

Nedlouho po této akci jsem měl na srdci jet do Norska, nevěděl jsem však, co tam mám dělat – a jak tam mám jet?! V hlavě jsem měl informaci „karavan“. Ale žádný jsem neměl a také jsem žádný karavan nechtěl! Chtěl jsem jet na své motorce! Možná to byla také jen nějaká má vlastní hloupá myšlenka, a tak jsem celou záležitost vložil do Božích rukou, tak jako vždy: „Bože, pokud skutečně chceš, abych jel karavanem, tak mi musíš nějaký obstarat, žádný nemám, to víš, a peníze také žádné nemám.“ Tím byla věc pro mě vyřízená.

Termín odcestování se přibližoval a několik týdnů předem jsem začal balit motorku, neboť jsem měl v následujícím týdnu konferenci a chtěl jsem pak jet rovnou... Vtom zazvonil telefon. Někjaký muž řekl: „Dobrý den, pane Novaku, vy mě neznáte, ale chci se vás zeptat, jestli nepotřebujete můj karavan...“ Vyděsil jsem se a byl jsem zmatený. Nepotřeboval jsem karavan! Ale samozřejmě jsem si uvědomil vážnost situace. Tak jsem se optal: „Proč chcete vědět, jestli potřebuji váš karavan?“ Odpověděl: „Před 3 měsíci jste kázal tady u nás a během vašeho kázání mi Boží Duch ukázal, že vám mám dát svůj karavan.“ (Nikommu jsem o karavanu neřekl ani slovo.) Podrážděně jsem řekl: „Vy víte již tři měsíce, že mám mít váš karavan – proč tedy voláte teprve teď?“ Odpověděl stejně tak podrážděně: „Prostě jsem svůj karavan nechtěl dát!“

Super!

On ho nechtěl dát a já ho nechtěl mít!

Tady vidíte Boží problém! Potřeboval 6 dní, aby stvořil nebe a zemi, ale potřebuje 3 měsíce, aby pohnul jedním mužem, aby daroval svůj karavan! A potřebuje ještě déle, aby bídnému Kornéliovi objasnil, že ten karavan potřebuje!

Jeli jsme do Norska karavanem. Když jsme však do Norska přijeli, nastala změna. V noci něco tichounce šelestilo, říkal jsem si, co to je? Když jsem otevřel dveře, všude bílo! Nasněžilo! V časném létě! Tak jsem zase dveře zavřel a byl jsem zahanben. Co bych tady nahoře dělal s motorkou?! Díky Bohu. On to ví vždycky lépe.

Jezdili jsme v severním Norsku z místa na místo a snažili se dostat do kontaktu se sourozenci, protože nás nic lepšího nenapadlo. Ale nemohli jsme nikoho najít, a když jsme se s někým telefonicky spojili, tak se s námi nikdo nechtěl setkat! Viděli jsme chátrající církevní budovy a pomalu, ale jistě jsme si uvědomili vážnost situace. Církevní život tady byl na vymření. Všudy stály opuštěné, staré modlitební domy.

Pršelo celé dny a byla zima, ani den nad 10 stupňů Celsia... „Díky, Ježíši, za ten karavan...“ Ale nějaká skvělá dovolená to nebyla... Zatímco jsme jezdili po krajině, přemýšlel jsem a ptal se sám sebe: „Proč to tady vlastně tak objíždíš?“ Potom mi přišlo Boží Slovo: „Udělej traktát a rozdávej ho.“ Jen jsem si pomyslel: „A kde?!“ „Na celém pobřeží tady na severu...“ Zděsil jsem se, to byla cca 1 000 km!!! Bůh mi jen řekl: „Už máš nějaký trénink.“ Co tím myslel? Přemýšlel jsem a vzpomněl jsem si! Jako mládežník jsem roznášel noviny, abych si něco přivydělal...! Řekl jsem manželce: „Víš co, mám dojem, že máme udělat traktát a rozdávat ho tu...“ Řekla pouze: „Pokud ti to Bůh řekl, pak to uděláme.“ Taková prostě ona je.

Stále to samé v takových situacích. Neměl jsem peníze, také jsem neuměl tak dobře norsky jako dnes, dokonce i dnes bych potřeboval pomoc překladatelů! Tak jsem Bohu řekl: „Pokud to opravdu chceš, pak mi musíš dát překladatele!“

O den později jsme byli dále na jihu, v Sortlandu, na bohoslužbě. Na konci ke mně přišel jeden bratr a řekl: „Mám nějak dojem, že vám mám pomoci.“ Byl jsem trochu nejistý a zeptal jsem se: „Nevím, co bys chtěl dělat anebo co umíš?“ Řekl: „Mluvíím devíti jazyky!“ Tu jsem vykřikl: „Dva stačí!“

Měli jsme překladatele, a tak jsme jeli plni energie zpátky do Německa, abychom akci připravili. Muselo se toho hodně udělat a trvalo to ještě dlouho. Nejprve jsme měli na srdci darovat náš karavan, pak jsme museli napsat traktát, pak se musel přeložit. Grafické práce trvaly také dlouho. Ale dostali jsme peníze na traktáty a ohromnou sumu na zazimovaný karavan s vytápěnou podlahou, odolný proti zimě až do mínus 40 stupňů! Co se do příběhu vůbec nehodí je skutečnost, že nám tento karavan byl v Berlíně ukraden! Byl pryč – společně s mou nejmilovanější bundou! Na tu někdy myslím ještě i dnes...

Dostal jsem pak starý, malý karavan od jednoho misionáře působícího v kempech, který ho na podzim a v zimě nepotřeboval. Naplánovali jsme, že akci provedeme na podzim, protože Norové v létě dělají všechno kromě sezení doma a čtení. Léto tady nahoře je krátké a tak dělají všechny práce, které existují! Natřít stodolu, přistavět dům, spravit loď...

Mohli jsme si pronajmout pick-up, protože nám několik sourozenců přislíbilo peníze, má sestra nám zaplatila oblečení vhodné do arktických oblastí, tím jsme tedy byli kompletně vybaveni. Celá záležitost ale měla trvat velmi dlouho, nemohl jsem předvídat, jak dlouho. Tak jsme hledali nějaký malý levný dům, abychom tam mohli bydlet a vyrážet z něj na daná místa.

Přes internet jsme se dostali do kontaktu s jedním majitelem domu, ale když jsme pak stáli přede dveřmi, tak nám jej nechtěl předat! Tak jsme tam tak stáli v severním Norsku a neměli nic! U jednoho bratra jsme mohli zaparkovat karavan. O několik dní později jsme jeli do Sortlandu, abychom se zúčastnili bohoslužby. Na cestě tam jsme projížděli jednou malou obcí a já jsem řekl manželce: „Tady by vlastně bylo ideální místo na bydlení, neboť

tady jsme uprostřed odevšad.“ O několik dní předtím jsme podali inzerát do novin a doufali, že se někdo ozve! Uprostřed bohoslužby někdo volal, nějaký muž měl dům – přesně na onom místě!

Obec byla 2 km dlouhá, obydlí se táhla podél pobřeží... Když jsme přijížděli k domu, žasli jsme stále víc, bylo to přesně to místo, kde jsem své ženě řekl, že by to bylo ideální místo k bydlení! Na metr přesně! Neboť tam stojí radar, proto to vím tak přesně! Byli jsme plni údivu a posvátné bázně a ani jsme se nemuseli na dům podívat, věděli jsme, že je to Boží místo pro nás. Ale k naší radosti to pak také bylo velmi pěkné, nikdy jsme ještě nebydleli lépe!

Akce s rozdáváním traktátů byla naprosto nenápadná. Byla to tvrdá práce. Jeli jsme od domu k domu, od obce k obci a rozdávali traktáty s jistotou, že se o to Bůh dále postará. Lidé se ozývali a děkovali. S jinými jsme měli rozhovory na ulici. Dva mi napsali email a poslali nás k čertu. U jednoho muže se ukázalo, že máme společně známé v Německu. Pochází z německé motorkářské scény a začal následovat Ježíše, který ho vedl do severního Norska, kde nyní žije! Až dodnes máme dobrý kontakt, ale žije bohužel velmi daleko od nějakého sboru... Před svým domem však postavil stan. Žije na cestě k Severnímu mysu a hodně lidí projíždí kolem. Ve stanu si lidé mohou připravit něco k pití a vzít si knihu Křížem krážem! Tak si ho Bůh používá. Nyní jsme naplánovali na příští rok stolec s knihami pro 2 velké hudební festivaly v jeho okolí. Tak vznikají kontakty, ale rozdávání traktátů byla dřina.

Byli jsme hotovi se severním pobřežím a jeli jsme znovu k našemu domu trochu jižněji, tam jsem pokračoval s osadami na Lofotských a Vesterálských ostrovech, potom jsem si při rozdávání letáků poranil nohu, pravděpodobně natržený vaz, myslel jsem, že to brzy odejde, ale neodešlo! Tak jsem poté musel trčet doma.

TĚŽKÉ ČASY

KAPITOLA 43

Měli jsme ještě spoustu traktátů, ale na pokračování nebylo ani pomyslení. Bohužel jsme jich potom museli tisíce zlikvidovat. Prosadil jsem si svou vůli a musel jsem přijmout porážku. Dostali jsme peníze pouze na polovinu traktátů a Bůh mi vlastně ukázal pouze severní pobřeží, ale já jsem chtěl bezpodmínečně udělat také Lofoty a Vesterály. Ve druhém městě jsem se zranil a už jsem se nikdy nedostal k tomu, abych rozdal i zbytek. V mojí službě neběželo všechno vždy hladce... Ale Bůh nás proto nezavrhnul a nevzdal se nás! Již věděl, jak to bude pokračovat dál.

Noha mě bolela a pomalu přicházela zima. Byli jsme skutečně vyčerpaní. K tomu se přidaly ještě všechny ty změny... Holy Riders byli pryč, tak nějak něco chybělo, všichni ti souputníci a přátelé, porady... Visel jsem tak nějak ve vzduchu. Byl jsem také hrozně zklamaný ze způsobu, jakým to skončilo, zůstalo tam ještě mnoho otazníků a byl jsem opravdu v pokušení říci ještě tomu či onomu svůj názor, ale nechal jsem to být, což pro mě ale nebylo vždy lehké.

V blízkosti našeho bydliště jsme při turné s Holy Riders získali kontakt s jedním sborem, kterému jsme stále znovu sloužili... Také tam to již nešlo dál. „Modlitební hodiny“ byly natolik nenesitelné, že má žena potřebovala celé dny, aby se z toho zotavila. Byl to sbor, který si myslel, že praktikuje „duchovní dary“, ale žili v moderní náboženské iluzi. Byli tam nemocní, kteří byli

každým hostujícím řečníkem prohlášení za uzdravené, ale nikdy uzdraveni nebyli! Ale běda tobě, když se pokusíš říct jim biblickou pravdu o tomto tématu! Jedna sestra žila celý život svou víru radostně a ve vysokém věku onemocněla. Řekli jí, že musí pouze věřit, aby se uzdravila... Ale bylo to stále horší! Začala pochybovat o své „víře“ a ptala se pak sama sebe, jestli je vůbec zachráněná?! Tak se k nemoci přidaly ještě psychické problémy! Zemřela ubohou smrtí. Nemohu pochopit, že s tím pak někdo prostě dále pokračuje! Ukazoval jsem jim, že i velký prorok Eliáš zemřel na nemoc, že Pavel musel zanechat jednoho spolupracovníka ve městě nemocného... Nic to nepomohlo. Chtěli zůstat ve svých iluzích.

V této oblasti jsem učinil velmi mnoho zkušeností, neboť můj strýc je vedoucí největší německé charismatické biblické školy, kromě toho jsem přes 20 let měl neustále co do činění s lidmi z těchto kruhů, o jejichž „uzdravování, proroctvích, mluvení v jazycích“ bych mohl napsat speciální knihu... Už jsme se na tu povrchní přetvářku prostě nemohli déle dívat, ale běda tobě, kdybys nějaký bod i jen zmínil! Po jednom kázání, v němž jsem se snažil vysvětlit, co Bible skutečně rozumí pojmem křest v Duchu, jsem dostal zákaz kázat. Tak jako tak jsme neviděli žádný smysl dále tam zůstat. Jednotliví sourozenci nám velmi děkovali za naši službu, ale tím to všechno skončilo.

Viseli jsme tedy úplně „ve vzduchu“.

KONTAKT NA ADVENTISTY

KAPITOLA 44

Intenzivně jsme se modlili. Hledali jsme Boží vůli a vedení.

U jednoho přítele v severním Norsku jsem potkal „Oleho“ (jméno bylo změněno), prvního adventistu. Byl jsem zvědavý, neboť na biblické škole jsme se učili, že adventisté jsou sekta. Nebyl moc hovorný, tak jsem se zeptal, jestli někdy mohu přijít na bohoslužbu. Nezdál se obzvlášt nadšený, ale řekl mi, kdy a kde se bohoslužba koná. Teprve později jsem pochopil, jak přemýšlí. V jeho očích jsem byl babylónský kněz.

Šel jsem tam a byl jsem překvapený. Tématem byl Duch Svátý a vedoucí sboru měl stejný pohled jako já! Také kázání bylo dobré! To mě vedlo k přemítání. To, co jsem nemohl pochopit, bylo, že většina evangelikálních církví byla v poslední době pro nás ryzím zklamáním, téměř nikdo neměl postoj apoštola Pavla (Filipským 3, 12–14), ještě více nás zklamaly charismatické sbory, tam z části vládlo čiré šílenství. Nemohl jsem pochopit, že jsem u „adventistů“ tohoto sboru zažíval tak rozumné bohoslužby! Ale nejlepší byla kniha „Desires of Ages“ (v češtině „Touha věků“ – pozn. překl.). Nádhera! Nejlepší kniha o Ježíši Kristu, kterou jsem kdy četl! Navštěvoval jsem pak tento sbor častěji, pastor mě několikrát společně se sborovým vedoucím také navštívil a měli jsme dobré rozhovory.

Také Ole mě pozval k sobě, poté, co zjistil, že mám zájem. Řekl: „Popovídejme si o různých tématech. Uvidíme, jak daleko dojdeme, než se rozejdeme.“ Myslel jsem, že to je vtip! Ale myslel to vážně.

Měl samé podivné názory a snažil jsem se mu porozumět. Podle něj všichni adventisté odpadli, ne pouze část nebo konkrétně ten či onen, nýbrž VŠICHNI. Již s takovým „zevšeobecněním“ jsem bojoval. Ptal jsem se však: „Když nějaká sekta odpadne, co to pak je?“ Má zvědavost tím jen narostla! Mluvil o Babylónu, o mnohých dalších věcech, ale Ježíš? Ovoce Ducha? To jsem u něj neviděl ani neslyšel... Místo toho jsem slyšel, že vedoucí sboru je ďábel a že kazatel je ďábel... Netrvalo dlouho a bylo mi jasné, že tak bude mluvit i o mně, protože tak mluví o všech. Přesto musím připustit, že mi jeho vážnost zpočátku velmi imponovala. Také on mě měl zpočátku rád, alespoň věřím. Ale netrvalo to dlouho.

Nesouhlasil s vedoucím sboru, nazýval ho všude „dábelským učitelem“, ačkoliv to byl jeden z nejlepších mužů, jaké jsem kdy v takové pozici a s takovým pověřením potkal. Změnil sbor a bezpodmínečně chtěl, abych šel s ním. V této malé skupině chtěl být šéfem, ale ani z toho nebylo nic. Jak se ukázalo, byl po celý svůj život, ve všech sborech, v nichž se nacházel, pouze původcem zkázy. Ať už tomu bylo jakkoliv, pochopili jsme se ženou šabat a mnoho dalších věcí a byli jsme rádi, že jsme adventisty poznali.

Jednoho dne jsem seděl u pastora doma a on se mě ptal na můj životní příběh, a když jsem mu ho vyprávěl, řekl: „Věřím, že tě sem Bůh přivedl, abys převzal mé sbory.“ Já jsem řekl jen: „Na to můžeš zapomenout!“

Po cestě domů jsem na to musel myslet, co to bylo za bláznivý nápad! ... Ale proč ne? Bůh již udělal jiné bláznivé věci! Ale neuměl jsem si to představit. Představ si, že ti někdo řekne: „Měl by ses stát pastorem jiné církve?“ Pak víš, jak jsem na tom byl. Ale Boží cesty jsou vyšší než naše myšlenky! Tak jsem Bohu řekl, že s tím musí pokračovat on, pokud to chce. Já to prosazovat nebudu.

Krátce nato přišel na návštěvu vedoucí pro severní Norsko!

Byl velmi skeptický a řekl: „Dokud se nestaneš členem, nemusíme o službě vůbec mluvit.“ Řekl jsem pouze: „To je pro mě naprosto v pořádku, vždyť to nebyl můj nápad, nýbrž nápad tvého pastora!“ Na to odvětil jen: „Pak překročil své kompetence.“ Nepřekročil, jak se ukázalo.

V průběhu rozhovoru se pak onen vedoucí přece jen zajímal čím dál tím více a tak došlo k tomu, že mě pozval na akci, kde byli přítomní 2 hlavní vedoucí. Také tam nejprve to samé. Odstup. Vysvětlili mi, že nemusíme mluvit o službě, dokud nejsem členem, a i pokud bych byl, musel bych nejprve jít studovat na Newbold. Vysvětlil jsem jim, že tomu naprosto rozumím, objasnil jsem jim však rovněž, že moje situace není tak úplně normální. Pro mě nešlo o to, abych se stal „členem“ a obsadil místo v církvi, nýbrž jsem byl již léta v plnočasové službě. Pro mě otázka zněla: „Jak to půjde dál? Co chce Bůh?“ Jasně, uznal jsem např. tu věc ohledně šabatu. Ale co to tedy znamená? Možná Bůh chce, abych šel zpátky na motorkářskou scénu nebo do Česka nebo zpátky do všech sborů, kde mám kontakt, abych jim vyprávěl o šabatu... V Norsku jsem neměl normální práci, nýbrž pouze povolení k pobytu na dobu trvání mé misijní činnosti. Pokud bych tedy změnil svůj oficiální status, musel bych zemi opustit a zařídit spoustu dalších věcí. To se muselo vysvětlit! Chtěl jsem prostě vědět, jestli oni jako církev mou službu potřebují či nikoliv. Pochopili situaci. Řekl jsem pak ještě žertem: „Na Newbold nejdu, studoval jsem 5 let teologii, ale pokud chcete, přijedu někdy do vašeho ústředí, tam mě můžete z mé teologie vyzkoušet.“ Krátce nato skutečně přišlo pozvání, nemohl jsem tomu uvěřit.

Jeli jsme tedy do jižního Norska a byl to intenzivní týden. Různí pastoremé a teologové s námi vedli rozhovory, připadal jsem si jako u KGB. Ale nebylo to špatné, nýbrž to šlo od jednoho tématu ke druhému. Na konci týdne jsem dostal „projektové místo“. Svěřili mi 3 sbory, jak řekl pastor Bengt, a stali jsme se členy.

PASTOR NA POLÁRNÍM KRUHU

KAPITOLA 45

Na zpáteční cestě na polární kruh jsme hodně přemítali. Jak to má jít dál? Stáli jsme před mnohými výzvami. Najednou jsem musel myslet na auto, v němž jsme seděli. Bylo to pronajaté auto... Jak má tohle fungovat, německé auto v Norsku, to přece naprosto nejde... Nedojeli jsme daleko. Na cestě domů jsme dostali smyk na náledí a skončili v příkopu, auto přistálo na boku a bylo úplně na odpis. Když jsme tam leželi na boku a viseli v bezpečnostních pásech, napadlo mě: „To je cesta, jak se auta zbavíte.“ Byli jsme samozřejmě rozrušení, pes běhal dokolečka, manželka byla vynervovaná, ale já jsem měl pokoj. Zastavila nějaká žena a pomohla nám ven z auta. Museli jsme vystupovat jako z ponorky, protože jsme leželi na boku. Tisíce traktátů byly rozházené po příkopech, hardtop střecha byla utržená, okenní tabule rozbité... Ale ona žena dostala jako poděkování od mé ženy traktát a jak se ukázalo, také věřila v Boha! Pánové z odtahové služby dostali ode mě také traktáty a s jedním z nich jsem pak měl ještě velmi dobrý rozhovor. Překlopili jsme auto, připnuli jsme hardtop zpátky pomocí napínacích popruhů, zakryli okna, posbírali všechny traktáty a pokračovali v cestě. Ještě to jezdilo! Dokonce několik týdnů! Ale finančně to bylo na odpis, tím jsme se vyvázali ze smlouvy. Bůh má někdy podivné cesty.

Když jsme přijeli do Norska, neměli jsme nic. Onoho přívěsu v kempu jsme se vzdali. Začínali jsme od nuly. Měli jsme pouze oblečení, které jsme měli na sobě. Netrvalo dlouho a našli jsme starý, malý dům, odkud jsem nemusel jezdit tak dlouhé vzdálenosti do sborů. Manželka plakala radostí, když jsme seděli v obývacím pokoji. Pořád jsme jen cestovali, z jednoho místa na druhé. Konečně jsme dorazili. Poprvé ve vlastním domě! To byla zcela nová zkušenost: koupit pračku, nábytek... Příroda tam je překrásná. Za námi se šlo přímo do kopců, před námi byl Atlantský oceán, 5 minut od domu dlouhá písčiná pláž, jako ve snu! Chodili jsme na krásné túry s Finneym a já se těšil na službu ve sborech. Uměl jsem si představit zůstat tam navždy, bylo to prostě nádherné. Natřel jsem dům, postavil balkón, terasu, oplotil celý pozemek, aby pes neutekl, prostě jsme dorazili domů.

Začal jsem svou službu a staral se o 3 sbory. Bylo mi jasné, že to bylo skvělé vedení. Měl jsem tak možnost lépe poznat církev adventistů.

„REALITA“ V CÍRKVI

KAPITOLA 46

Ty 3 sbory byly naprosto rozdílné. Díky Bohu, že jsem se dostal do kontaktu nejprve s jedním skutečně úžasným sborem. Ale když budu upřímný, tak v samotných těchto třech sborech byly tak rozdílné názory a pozice, že jsem si říkal, že jsem ve třech různých náboženstvích... A nešlo přitom o „okrajové teologické záležitosti“, nýbrž již u ústředních bodů evangelia byla nejednota. Názory byly tak protichůdné, že se navzájem vylučovaly! O „speciálních tématech“ jsme na počátku vůbec nemuseli mluvit, tam měl každý svůj vlastní názor. A tak to bylo také v realitě. Mnoho „sourozenců“ se tvrdošijně vzpíralo tomu, aby měli jeden s druhým co do činění.

Na své první konferenci pro pastory jsem poté zažil absolutní šok. Nějaký doktor profesor z americké adventistické univerzity měl semináře o evoluci a sexualitě. K prvnímu tématu řekl v souhrnu to, že můžeme zapomenout na stvoření, je již přece jasné, že evoluce je pravda. K tématu sexuality řekl mezi jiným: „Podívejte se na Davida a Jonatána, nechci nic říkat... Ale kdo ví? ...“ Již tento způsob mi byl odporný! Bylo to stejné ďábelské jednání, kterým had obelhal Evu! Tento doktor profesor neučil nic než „vlastní interpretace“, které šly kompletně proti Bohu, jeho morálce a Slovu. Byly to typické lži, které se mezitím začaly vyučovat o Bohu všude. Člověk najednou už nechce chápat Boží trpělivost, shovívavost a milost tak, že Bůh zůstává takový, jaký

je a čeká, že se změníme a obrátíme my, nýbrž naopak: Najednou máme věřit, že se Bůh změnil a hříšníci mohou zůstat takoví, jací jsou! Ale Pavel to v Bibli říká jasně:

„Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu? Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si strádáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud.“ (Řím 2, 3–5)

Není to Bůh, kdo se mění, nýbrž jsme to my, kteří se musíme změnit! Bůh se nikdy neodchýlí od svých přesvědčení, neboť jsou správná!

Co mě šokovalo nejvíce, byla reakce pastorů. V každém případě bych čekal, že nějaká zodpovědná osoba tohoto doktora profesora přede všemi pastory jasně napomene. Absolutní bombou bylo, že se tato akce odehrála po ranní pobožnosti ve skupinách! Tam jsme se zabývali otázkou: „Jak silně a jasně postupujeme proti falešným učením a falešným učitelům?“ Ráno se všichni shodovali! MY jsme ta jediná správná církev. MY máme správnou teologii! MY jasně a zřetelně stojíme za pravdou a proti falešnému učení... A nyní, v realitě?! Vůbec nic! Ani hláska! Nemohl jsem to pochopit! Zodpovědný vedoucí řekl po přednáškách pouze: „Díky za ty přednášky, je na tom něco, nad čím můžeme přemýšlet...“

To je přesně to, co mě skutečně děsí a roztrpčuje. Motorkáři říkali věci na rovinu! Tam neexistovaly žádné květnaté řeči, nýbrž jasná slova! A to mi ve sborech chybí! Co všechno musí ještě člověk snést? Co všechno musí ještě člověk akceptovat? Je to skutečně tak „křesťanské“, všechno spolknout a držet hubu?

Byl jsem tam nový a nechtěl jsem vyvolávat rebelii. Ale šel jsem k jednomu ze svých „nadřízených“, položil jsem letáček s ranní pobožností na stůl a řekl jsem mu: „Chci nyní vidět, jak silně a jasně postupujeme proti falešným učením a učitelům.“ Jen se na mě poděšeně podíval. Nemohl jsem to pochopit. Ale neměl to být poslední údiv, který jsem zažil.

ZDRAVÝ ČI NEMOCNÝ?

KAPITOLA 47

S manželkou jsme s radostí četli knihu „Desires of Ages“ a fascinoval nás úžasný způsob, jakým autorka představuje Ježíše Krista. Byli jsme plni očekávání ohledně této církve, jež toho ví tolik dobrého, správného a důležitého o Ježíši Kristu! Ale byli jsme v šoku!

Zdálo se, že všechno nějak postrádá rovnováhu. Mnozí mluvili horlivě a vášnivě o vegetariánském jídle a kávě... Ale sotvakdo mluvil o Ježíši! Téměř nikdo se mě neptal, jestli miluji Ježíše, nýbrž chtěli vědět, jestli piji kávu. Po nějaké době jsem se jich zeptal, jestli skutečně znají Bibli anebo pouze kuchařky?! Co se to tu dělo?! Ježíš řekl k tématu jídla: „Tudy dovnitř a tamtudy ven!“ To je moje teologie k tomuto tématu... Copak nejsou v Bibli důležitější věci? Patrně ne pro všechny.

Chodil jsem opět do posilovny, abych si udržoval záda fit. Když jsem tam míjel několik žen, jedna z nich vyskočila a řekla mi opovržlivě: „A můžete si taky dát kafe!“ Hned jsem si uvědomil, že to musí být někdo poškozovaný adventisty. „Já jsem se jí jen zeptal: „Co vám udělali?!“ Vykulila na mě oči a sykla: „Tohle nedělej, tamto nedělej... Několik bratrů se dokonce objevilo u mě doma, aby se mnou mluvili o kávě!“ Ukázalo se, že je dcerou jednoho člena sboru a věděla, kdo jsem. Tvářila se užasle a nemohla

to pochopit, když jsem ji pozval k nám domů na kávu... Klád jsem sám sobě tuto otázku: Co to udělali s těmito lidmi, kteří potřebují Ježíše?!

Kolem našeho domu vedla turistická cesta. Jeden muž tam chodil každý den do hor a zpátky. Vstal jsem obzvláště brzy, abych se s ním potkal, neboť jsem také chodil ráno s Finneym na túru. Onen muž byl přátelský, ale rezervovaný, než z něj po nějaké době vypadlo: „Co si mám s vámi adventisty počít? Moji sousedé jsou adventisté a ten muž zakazuje své manželce pít kávu! Chodí vždycky tajně k nám, aby si dala kávu!...“ Mně to šlo čím dál tím více na nervy. Copak všichni úplně přišli o rozum? Copak nikdo nevidí, co se tady natropilo?

U Holy Riders jsme měli problém. Mnozí uměli mluvit donekonečna o motorkách, ale když šlo o Ježíše, tak toho z některých příliš nevyšlo. A přesně ten problém jsem viděl i zde. Jeden pastor mi to přiznal a řekl: „Nemám odvalu mluvit s lidmi o Ježíši, schovávám se za salát.“ To je ten problém!

Mezitím jsme si začali dobře rozumět s vedoucím pro severní Norsko. Poprosil mě, abych jako vegetarián (!) přišel při hlavní konferenci na téma „Zdraví atd.“ dopředu. Řekl, že mám něco sdílet, protože si uvědomoval, že to v církvi jde nějak špatným směrem. Nebyl jsem připraven, ale prostě jsem přede všemi řekl, že se ptám sám sebe, jestli máme zvěstovat salát a recepty anebo Ježíše Krista? Už přes 100 let se tady vydává časopis o zdraví – bez duchovních článků, bez Ježíše Krista! To nemohu pochopit!

Nejhorší motoklub světa tiskne v každém vydání svého časopisu, který je jinak Sodoma Gomora, evangelizační článek o Božím království, Ježíši a obrácení, a vlastní církevní časopis se k tomu neodvází? To mi nejde do hlavy.

To ale nebylo to nejhorší. Ve sborech se staly hříchy všeho druhu „normální“. Syn jednoho sborového vedoucího mlátil v opilosti svou ženu a onen vedoucí se to snažil ututlat. Jeden bratr

v kazatelské službě si zařídil, aby do jeho domu přišly současně 3 ženy, aby si je vyzkoušel a potom po několika měsících poslal 2 zpátky domů a ponechal si jednu. Co si o tom povídala obec nebo co si o tom myslel Bůh a jaké škody to znamenalo pro sbor, o tom prostě vůbec nepřemýšlel. Syn jednoho jiného sborového vedoucího podváděl svou ženu, nechal se rozvést a přivedl si z ciziny jinou. Jeho otec, vedoucí sboru, mi pak řekl: „Vnuk řekl synovi „Tati, ty sis ale našel pěknou novou manželku.“ Byl jsem v šoku, jak ospravedlňuje toto chování, které nemá absolutně žádnou úroveň. Na jeho místě bych tloukl pěstmi do země smutkem, vztekem a hanbou! Ale nic podobného. Jiná rodina ve sboru se rozpadla, protože manželka byla nevěrná, bratři se zdráhali spolu mluvit, ale jeden říkal každý šabat „Potřebujeme opravdové obrácení“, jiný tvrdil, že první kapitolu knihy „Cesta ke Kristu“ napsal ďábel, že platit desátky je stejné jako platit odpušky... A to je pouze špička ledovce. Dalšího vás ušetřím.

Když jsem dal jasně na vědomí, že takové poměry nemohu připustit, a když jsem se pokusil udělat pořádek, rozpoutal se proti mně boj. Jeden „bratr“ volal do celého Norska a tvrdil, že jsem babylónský kněz, kterého satan nasadil u adventistů, jiný si přede mne stoupl a přikázal mi ve jménu Ježíše, aby mě Bůh teleportoval do Německa, a když to Bůh neudělal, přikázal, aby ze mě zmizeli všichni démoni, a když to nepomohlo, přiznal jedné sestře, že se od té doby modlí za to, abych skončil v příkopu. To obzvláště hrozné na těchto příbězích bylo, že sbor s těmito lidmi držel! Tito lidé v průběhu let odradili nespočet jiných lidí, ale sbor za nimi vždy stál! Vrcholek ledovce nebyl nic v porovnání s tou ohromnou hromadou ledu pod vodní hladinou. To, co mě nakonec šokovalo nejvíce, nebyla skutečnost, že v církvích existují takoví lidé, nýbrž to, že to zodpovědné osoby akceptují! Když jsme se nořili hlouběji do historie sborů, bylo nám jasné, že zde satan působí již po staletí, ale ti, co to poznali, byli příliš zbabělí, aby důsledně jednali, protože šlo částečně o členy rodiny nebo o lidi, které znali již 50 let...

Bylo pro mě terapií zažít některé sbory a sourozence v Čechách a na Slovensku. Společné evangelizace nám potvrdily, že jsme na správné cestě. Ale nejsem slepý. Vidím, že mnoho problémů, které mě Bůh nechal zahlédnout, je rozšířeno a známo po celém světě.

PROBLÉMY SE PSY – NEBO BOŽÍ VEDENÍ?

KAPITOLA 48

Na počátku bylo všechno v Norsku super. S manželkou se nám splnilo na tisíc snů. Natřeli jsme náš malý starý dřevěný domek, postavili terasu a obehnali pozemek velkým a vysokým plotem, aby se Finney mohl pořádně vyřádit – měli jsme už jen jedno přání! Fenku pro našeho Finneyho! Fenku jsem potom přivezl s sebou po cestě z Německa, ale uběhlo sotva pár týdnů, když nám zavolala nějaká žena z úřadu a zeptala se, jaké psí plemeno máme... Ukázalo se, že toto plemeno je v Norsku zakázané! Hrozně jsme se vyděsili. Hned jsem šel na úřad a zjistilo se, že se pokazilo vše, co se jen pokazit mohlo. Na internetu nestojí, že toto plemeno je zakázané, je to totiž zvláštní předpis! Také jsme, jak se očekávalo, ukázali svého psa na hranicích, ale pohraničnick řekl jen: „Jé, vy máte ale krásného psa!“ Ukázali jsme jej vícekrát u veterináře, bylo to bez problémů, a teď, když jsme přivezli ještě i fenku, přijdete na nás z úřadu?! Nemohli jsme to pochopit. Řekli nám, že máme 3 týdny na to, abychom odvezli psy ze země nebo je utratili... Podali jsme písemné odvolání. Od toho dne se nám vedlo zle. Co jsme měli dělat?

Utratit... Nepředstavitelné... Měli jsme opustit zemi? Ale Bůh přece všechno tak úžasně vedl! Doufali jsme, že se to všechno přece jen ještě v dobré obrátí a že dostaneme potvrzení o výjimce.

Ale co když je nedostaneme? V hlavě mi to vířilo. Potom jsem přemýšlel v klidu. Viděl jsem, že Abraham byl připraven obětovat svého syna a že Bůh obětoval svého syna! Uvědomil jsem si, že jsem směšný, když něco takového kážu a zároveň nejsem připraven „obětovat“ své psy. Řekl jsem Bohu: „Pokud chceš, abych se svých psů vzdal, pak musíš obstarat někoho, kdo si je vezme a pokud chceš, abych je vlastnoručně usmrtil, pak to udělám také, ale bez tvého konkrétního slova neudělám nic. Ostatně máš veškeré prostředky k tomu ty psy usmrtit nějak jinak.“ To zní možná tvrdě, ale také to tvrdé bylo. Miluju své psy a je to to poslední, co bych chtěl! Ale tady šlo o jejich život či smrt a tam jsem musel před Bohem zaujmout jasnou pozici! Doufali jsme však v potvrzení o výjimce, neboť jsme si nedovedli představit odtamtud odejít – na začátku! Přímou po té záležitosti s úřadem jsme jeli do Německa, kde manželka zůstala s Askou u své matky. Já jsem jel s Finneym dále do Česka, kde jsme měli měsíc evangelizace. Jednoho dne mi zavolala a řekla: „Aska je pryč!“

„Cože?!“ Manželka musela k lékaři a přivedla Asku do hotelu pro psy. Tam Aska přeskočila plot a zmizela...

Mně bylo jasné, že to je její rozsudek smrti. Byla mladá, zvyklá jen na venkov a teď běhala někde po Berlíně! V Norsku by ji při přecházení ulice už stokrát přejelo auto, kdybychom ji nestáhli nazpět! V Berlíně neměla šanci.

Řekl jsem Bohu: „To byl první, teď si vem toho druhého.“ Přesto to uvnitř bolelo. Večer volala manželka a celá rozrušená mi sdělila, že Asku našli – živou! Ušla 18 km (!) Berlínem a policie ji našla ve vchodu nějakého domu. Následujícího dne si pak manželka Asku vyzvedla.

O 2 dny později mi pak vyprávěla neuvěřitelný příběh. Potkala s Askou v parku nějakou ženu a ukázalo se, že ta znala policistku, která psa našla! Vyprávěla, že se marně snažili ji polapit, protože kolem sebe kousala jako divá. Potom přišel rozkaz, že ji mají zastřelit, ale ta policistka to neudělala, protože její kolegyně měla tu samou vzácnou psí rasu jako je naše Aska! Od ní do-

stala přes vysílačku tip uklidnit naši fenku uspávacím prostředkem ve žrádle...

V Berlíně žije 6 milionů obyvatel a manželka potká zrovna tu, která jí to mohla říci? Měl jsem jasno v jedné věci: Bůh mi chtěl ukázat: „Necháte si psy, ať už se stane cokoliv.“

Umím logicky myslet, a tak jsem již tušil, co přijde. Kdyby psi dostali schválení výjimky, pak by nemusel Bůh nastrojovat tyto věci... Tak jsem se již připravil na to, že souhlas nedostaneme...

Zkoušel jsem s Boží pomocí všechno, co umím, abych přiměl sbory k obrácení a probuzení a nechci říci, že to bylo nadarmo, ale bylo to tvrdé. Manželka po nějaké době již nemohla chodit na bohoslužby. Musel jsem bolestně zažít to, co zažívají stovky či tisíce dalších: Lidé milují Ježíše, ale nemohou takové poměry ve sborech psychicky unést. Možná se zde někteří probudí.

Už jsem kvůli těm problémům nemohl po mnoho nocí spát. Pak jsem se v posteli převaloval sem a tam, modlil se k Bohu, anebo jsem vstal a přemítal, modlil se... Jednoho dne přišla myšlenka: „Dům ve Švédsku.“

Co to bylo? Přemýšlel jsem... „Ale hloupost, vždyť nemáme žádné peníze!“

A přesto, kam máme jít, když během zimy máme opustit Norsko?

Přemýšlení... Začal jsem na internetu hledat domy ve Švédsku. Říkal jsem si: Možná to není nesmysl... V každém případě, ať už zůstaneme, či budeme muset opustit zemi, trávíme na cestě do Německa a zpět pořád 2 dny cesty ve Švédsku – přinejmenším! A nějaké klidné místo, kde si v budoucnu odpočineme, by také neškodilo. Býval jsem naprosto vyčerpaný. Dlouhé cesty autem v severním Norsku, akce v Česku, k tomu se přidala skutečnost, že ze Švédska se může jet všemi směry do Norska, lépe, než když člověk žije v Norsku, protože v Norsku silnice vedou podél pobřežních fjordů a ve Švédsku se může jezdit mnohem kratší trasou... Napadalo mě hodně myšlenek a musel jsem o všem přemýšlet. Začal jsem pak hledat přibližně uprostřed Švédska, den

cesty od trajektu, když jedeme z Německa a den cesty od nás, když jedeme na jih.

Něco jsem našel! Přibližně 100 let starý lesní statek! V lesní rezervaci! U jezera! Vlastně velmi levný, protože v těchto regionech již nikdo nechce bydlet. Za ty peníze bych v Norsku, Německu či Česku nedostal nic...

Když manželka dům viděla, dostala šok, pro ni to bylo neobyvatelné. Ale nikdy nezažila, že umím pracovat i manuálně, až na tu terasu a plot, který jsem postavil v Norsku. Pořád jsme cestovali a já vždy jen kázal. Pro mě to byla úžasná výzva a změna! Tak jsme dům koupili a pokračovali v Norsku.

Manželka byla psychicky v koncích, zodpovědní sboru nechtěli jednat důsledně, a tím mi bylo jasné, že odejdeme, pokud Bůh neučiní zázrak. Zázrak již učinil, naše fenka se v Berlíně ve zdraví vrátila, a tak nám bylo jasné, že si psy ponecháme. Na podzim pak přišlo vyrozumění od státu: Nedostali jsme pro psy **žádné** zvláštní povolení! Tím bylo jasné, že odcházíme – a byli jsme za to rádi. Měli jsme ještě týden na zabalení, tak jako tak jsme chtěli jet do Česka kvůli evangelizacím, na zpáteční cestě zůstala pak manželka se psy ve Švédsku. Já jsem potom musel ještě v severním Norsku uskutečnit obrovskou traktátovou kampaň.

NOVÝ ZAČÁTEK VE ŠVÉDSKU

KAPITOLA 49

Přechodová fáze z Norska do Švédska byla těžkou dobou, ale i v ní jsme zažili mnoho požehnání a především Božího vedení. Také finančně jsme byli přesně na nule. Proдали jsme dům v Norsku a měli dům ve Švédsku a oba své psy!

Ztratil jsem přirozeně své zaměstnání pastora a tím také plat. Ale vkládáme svou důvěru do Božího vedení a zaopatření. Pustili jsme se do díla, tak jako vždy.

Ve Švédsku se nám daří úžasně. Mohu si tu odpočinout od náročné služby, nacházím zde čas na psaní knih a článků, mohu tu chodit na procházky se psy, sekát dříví, sedět u krbu a přemýšlet, modlit se a připravovat se na nadcházející úkoly. Také mé ženě se tady daří ohromně. Mohla se tu dobře zotavit z hororu v severním Norsku.

Lidé přijížděli, představili se a nabízeli nám svou pomoc! Když venčíme psy, tak nás cizí lidé zvou na kávu a buchtu! Od klížeč sněhu zastaví a povídá si s námi... Mezitím již známe téměř všechny, kteří tady v lesích žijí a mnozí nám již pomohli. Manželka se tady cítí velmi dobře a to je předpokladem pro to, abych mohl vyrážet do služby. Dnes byla spolu s dalšími ženami na tradičním pečení chleba v kamenné peci. Tak jako tady se jí ještě nikdy nedařilo!

Již léta mám něco na srdci a možná z toho tady něco bude?! Věc se má totiž tak, že bychom na svém lesním pozemku mohli postavit několik chatek, dokonce celou chatovou osadu v lese u velkého jezera. Tady je pro to ideální místo!

Představuji si to tak, že sourozenci z celé Evropy by sem mohli přijet a být tu zdarma. Lidé, kteří se chtějí např. týden v klidu modlit nebo studovat Bibli nebo potřebují „oddechový čas“. Manželka by se mohla starat o provoz, i když jsem pryč, mohla by také pracovat s dětmi, aby se rodičům odlehčilo a mohli si odpočinout. Bylo by to místo pro čas oddechu, pro konání seminářů a spoustu dalších příležitostí.

Sourozenci by s sebou mohli vzít také přátele, aby prohloubili svůj vztah a měli čas si s nimi popovídat. U nás se může rybařit, sekát dříví, chodit na túry, jezdit na lyžích, na skútru, odpočinout si u krbu na dříví, zabývat se uměním, já sám rád maluji olejem, a je mnoho času na povídání s lidmi!

Mohli bychom také vybudovat modlitební dům, k modlitbě, bohoslužbám, školením...

Rád bych také v lese postavil Park of Ages (v orig. park Drama věků – pozn. překl.), jaký jsem viděl u Radima Passera. Tam by mohli lidé jít od jedné zastávky ke druhé a číst evangelium! To mě velmi inspirovalo. To by bylo skvělé doplnění k chatkám a super věc pro přivedené přátele, kteří ještě neznají Ježíše. Takový park by byl úžasný také jako mobilní park, který bychom mohli postavit v různých městech, když tam evangelizujeme! Nápadů je mnoho! Uvidíme, jak to půjde dál.

Pokud to tak Bůh povede, pak s tím začneme. Je to však stále to samé. Ještě nemáme ani povolení pro chatky, ani peníze na ně. K chatkám jsou potřeba také hygienická zařízení atd. Stojíme tedy znovu před výzvou a uvidíme, co tady Bůh bude dělat. Ale jedno je jasné: Nepotřebuji ony chatky pro sebe; pokud je to Boží plán, pak on něco učiní.

Pokud něco z těch chatek bude, tak to budeme dělat jako doposud. Knihy, které vydáváme, rozdáváme zdarma. Kdyby

se knihy prodávaly, tak by trvalo léta, než bychom se nákladu zbavili a mnozí, pro něž by knihy mohly být požehnáním, by si je nekoupili. A tak knihy daruji. Tím je může mít každý a zasáhne mnohem více lidí v kratším čase. Nikdy tím nezbohatneme, protože na knihách nevyděláváme ani cent, ale jednou jsem četl: Opravdu bohatý není ten, který má hodně, nýbrž ten, který může hodně dát! V tomto smyslu jsme bohatí. **Také návštěva chatové osady bude pro každého návštěvníka zdarma.** Tím mají všichni možnost přijet a přivést další, pokud chtějí. Mohou samozřejmě něco darovat, tak jako u knih, ale jednoduše chci, aby každý mohl ty knihy mít a aby každý mohl přijet do chatek a vzít s sebou další.

Uvidíme, jak to tady bude pokračovat dál. Prozatím tady budeme my a musíme na tom starém statku udělat hodně práce a renovací, ale ta práce mi dělá dobře.

EVANGELIZACE V ČESKU

KAPITOLA 50

Již tehdy, když jsem začínal jako pastor v severním Norsku, byla ve mně mimo jiné tato palčivá otázka: Jak to má pokračovat v Česku? Přicházelo stále více poptávek po pouličních evangelizacích, stanových evangelizacích, sborových evangelizacích, seminářích... Musel jsem si brát dovolenou, abych mohl některé evangelizace uskutečnit. Nejprve jsem si myslel, že to možná v Česku skončilo, ale opak byl pravdou. Stala se následující věc:

Bůh mi položil na srdce, abych uspořádal v Německu misijní den. Tam dostanu peníze na evangelizační přívěs. Dlouho jsem o tom přemýšlel a modlil se. Bylo vždy tak těžké převážet všechny ty knihy a techniku, rozkládat a skládat, v dešti a větru to bylo s knihami obtížné... Uskutečnil jsem ten misijní den a vyprávěl o svých plánech v Česku. Na konci přišel nějaký muž a řekl: „Zaplatím část nákladů na přívěs, pokud někdo jiný převezme tu druhou část.“ Dobrá, říkal jsem si, uvidíme. Krátce nato přišel další a řekl přibližně to samé! Poslal jsem ho přímo za tím prvním a řekl pouze: „Domluvte se spolu!“ Oba dva se dokonce znali, takže to nebyl vůbec žádný problém. Později jsem pak dostal od jiného muže peníze na vlečné vozidlo, neboť přívěs je těžký! Také to je úžasný příběh!

Před lety jsem nechal přeložit z angličtiny jednu knihu o probození a rozdával ji ve sborech v Německu. Nebyl jsem si jistý, jestli to mám skutečně dělat, neboť pro křesťany již existovalo

tolik knih, chtěl jsem raději dělat něco pro lidi nevěřící, pak mě však napadlo: „Pokud se jeden z oněch vlažných křesťanů nechá tou knihou probudit a daruje 10 000 euro, pak nic není ztraceno!“ Byla to jen myšlenka, žádné Boží zaslíbení, jehož bych se držel... Ale tu knihu jsem vydal. Nyní stál přede mnou muž a vyprávěl mi, že si skrze tuto knihu o probuzení uvědomil, že je tělesný a poznal nutnost obrácení a dnes je znovuzrozený a následuje Ježíše v životě Ducha! Řekl, že mu Bůh dal na srdce dát mi 10 000 euro na službu. Musel jsem se usmát, protože jsem si vzpomněl... Ano, něco takového se tu a tam stává. Za to jsme koupili Nissan Pathfinder, s nímž můžeme přívěs táhnout.

Měli jsme tedy přívěs i auto, a tak jsme vytiskli další knihy Křížem krážem a pak také knihu o modlitbě pro Česko. Peníze na knihy přišly od mnoha různých lidí, kteří dali spoustu malých darů. Ale také to zjevuje Boží velikost!

Bylo mi jasné, že tento způsob práce je neznámý a že mnozí si nejsou jisti, jestli je to něco dobrého či nikoliv. Velmi to rovněž závisí na tom, co ten člověk na pódiu říká! Spílá lidem nebo je provokuje, uráží, anebo co se tam děje? Bylo mi úplně jasné, že Unie (vedení CASD – pozn. překl.) neřekne jednoduše „Haleluja“, když přijedeme s přívěsem.

Zeptal jsem se pak u české Unie, jestli mají zájem o spolupráci a zájem tam byl! Tak jsme byli pozváni prvními sbory adventistů v Česku a pak také na Slovensku a jedno jsme zjistili hned: V Česku a na Slovensku jsou lidé, kteří jsou připraveni na tuto práci! Mnozí vděčně přijímají Slovo a nechají se vyzývat k proměně! Je mi ctí, že s vámi mohu stále znovu trávit čas.

To, co děláme, je zcela prosté. Stojíme na náměstí nějakého města s evangelizačním přívěsem a mluvíme do mikrofonu k lidem. Před přívěsem jsou stoly s knihami Křížem krážem a nejlepší je, když tam jsou přítomni také sourozenci z místní církve. Informujeme lidi nejprve o své nabídce. Vysvětluji, o čem je kniha, zmíním, že je zdarma a zvu na večerní akce. Na ty zveme také pomocí plakátů.

Prvním blokem jsou tedy informace. Když lidé zůstávají a vykazují zájem, mohou jít o krok dál a říci nějaké svědectví, pokud stále ještě mají zájem, mohou krátce kázat, jednoduše a s příklady z jejich života, aby si uvědomili důležitost Ježíše Krista a obrácení. Lidé pak přicházejí ke stolům a berou si knihu a pozvánky. Sourozenci mohou potom možná zodpovídat jednoduché otázky jako: „Je to opravdu zdarma? Kde je večerní přednáška?“

Tímto jednoduchým způsobem zasíváme nebeská semínka v Česku a na Slovensku a zveme lidi! Rozdali jsme tak již více než 30 000 knih, a sice lidem, kteří je chtějí číst! A při každé večerní přednášce máme mezi 5 a 50 hosty! To rovněž velmi závisí na kontaktech sboru, neboť hosté přicházejí rovněž prostřednictvím osobních pozvánek sourozenců. Tak jsme vždycky ve středu, čtvrtek a pátek na ulici a večer máme přednášky nejlépe v nějaké „neutrální budově“, jako je knihovna či kino, městský sál, neboť tam lidé snáze přijdou. O šabatu jsme pak v církevní budově a doufáme, že už to pro lidi není tak těžké tam přijít, když skrze předchozí večery mají větší důvěru, zájem a kontakty.

Když je to možné, navštěvujeme v tomto čase také školy, vězení a azylové domy či dětské domovy, psychiatrie... To, co se církev musí nutně naučit, je skutečnost, že mnohé dveře jsou otevřené! Nemusíme čekat na to, až lidé přijdou k nám, nýbrž my musíme jít k nim. To šetří moře peněz, příprav, času, stojí to pouze trochu odvahy! Odvahu a Boží vedení dostává člověk v modlitbě, a když získává správná přesvědčení a vzdává se těch, které ho jenom omezují.

Chtěl bych tady vyprávět několik krásných a „záračných“ zkušeností, které jsme zažili na českých a slovenských ulicích.

Nejistota u některých vedoucích byla veliká. O to více jsme se radovali z toho, že někteří přijali výzvu a byli připraveni tuto práci vyzkoušet. U naší první evangelizace na Slovensku zavolal tamější vedoucí zodpovědný za evangelizaci jinému vedoucímu a řekl: „Vždyť to vůbec není tak těžké! Nikdo nás nebije a nikdo nám nenadává...“ Počítalo se se vším! Ale ne s tím, jak klidně vše

proběhne. Myslím, že tomu se sourozenci podivují vždy nejvíce! Patrně nějak očekávají na ulici „chaos“, ale pravidlem je, že všechno probíhá v úplném klidu a pokoji, zcela jednoduše, zcela nenápadně.

Na jednom místě byla sestra, která se těchto akcí obzvláště obávala. Třásla se, protože si myslela, že bude muset něco říkat na pódiu! Řekl jsem jí, že nemusí, nýbrž že může prostě být při tom a nejprve se dívat. Nikdo není nucen něco dělat, ale každý může jednat podle Ježíšova motta „Pojď a uvidíš“! Přišla, podívala se a začala doplňovat stoly s knihami... Měla těžkou nehodu, kde zemřela její kamarádka. Ona přežila s těžkým zraněním, s těžkou zlomeninou lebky a od té doby zadržává v řeči.

To, co se pak stalo, ohodnotil její pastor a další lidé jako zázrak. Najednou stála na pódiu a vydávala svědectví! Mluvila plynule česky! Ptám se sám sebe, co bylo tím opravdovým zázrakem, skutečnost, že najednou mohla mluvit, anebo to, že ztratila strach? Možná spolu i obojí souvisí? Ať už je to jakkoliv, Bůh je velký! Již jsem to řekl. Kdo žije na základě svého sebevědomí a sebedůvěry, ten to nikdy nezažije. Ale tato žena získala důvěru v Boha a on ji mohl skrze vědomí Boha úžasně zapojit do tohoto díla! Chvála Bohu!

V jiném městě naslouchala jedna žena pozorně mým slovům. Po kázání přišla k pódiu a řekla s uznáním: „Něco takového jsem ještě nikdy nezažila. Zažila jsem nespočet křesťanských akcí a projektů, ale ještě nikdy jsem neslyšela, že by někdo zvěstoval na ulici Ježíše Krista...“ Ukázalo se, že je mesiánskou Židovkou! To jsou Židé, kteří věří v Ježíše jako Spasitele. Věděl jsem, že tito křesťané dodržují šabat! Řekl jsem jí: „Víš, že my také dodržujeme šabat?“ To nevěděla. To ještě nikdy neslyšela, že existují křesťané, kteří dodržují šabat! Přišla následujícího dne se svou sestrou a vida, ta již četla mou knihu Křížem krážem! Obě dvě měly radost z mé knihy o modlitbě a přišly na večerní akce a také o šabatu přišly i s manželem jedné z nich. Tady vidíte, jak důležité to je, abychom na ulici zvěstovali Ježíše!

V jiném městě jsem se při parkování přívěsu zachytil o jedno auto. Majitelka byla nejdřív rozčilená, ale přátelští sourozenci ze sboru se srdečně postarali o ni i o záležitost s policií a pojištěním. Netrvalo dlouho a téměř se zdálo, jako by byla za tu nehodu ráda. Zářila a hladila Finneyho a vzala si knihu Křížem krážem a chtěla také ještě autogram, napsal jsem tam pak přátelské „sorry“... Zářila. To se stalo pouze proto, že s ní sourozenci jednali tak přátelsky! Když odjela, krátce poté zavolala... O 200 metrů dál protrhla obě pneumatiky o obrubník a prosila nás o pomoc! Což je podivuhodné, když člověk pomyslí, že byla u policie, byla totiž policejní úřednicí! Až dodnes jsou s ní sourozenci v dobrém kontaktu. To se vůbec nedá připravit a naplánovat, co všechno se při „pouliční evangelizaci“ může přihodit, ale Bůh si může použít dokonce i nehodu k dobrému!

Ve stejném městě běželo posledních 5 minut a já jsem přemýšlel, co mám říci. Poslední slova! Na lavičce seděl muž se ženou a jedli. Modlil jsem se za moudrost a vtom přišel nápad vyprávět o zázracích, které jsem zažil. To jsem na ulicích dělal zřídka, ale nyní jsem vyprávěl jeden za druhým. Oni dojedli a pak přišli ke stolku s knihami. Muž vyprávěl, že je profesorem chemie a že je vlastně ateistou. Ale před nedávnem zažil zázrak! Narazil v noci do stromu na lesním úseku, kde za bílého dne projedou pouze 2 auta. Za normálních okolností by po něm byla veta, neboť ztrácel mnoho krve. A přece uběhlo jen pár minut a pomoc byla na místě! To mu otevřelo oči pro to, že tam „někdo musí být.“ Vzal si s díky mé knihy a přišel potom i s manželkou na přednášku a oba za ni poté děkovali!

Některí říkají, že rozdávání těchto knih jsou vyhozené peníze. Ano! To sedí! Ježíš o tom mluvil. Některé padne na kamenitou půdu, některé do trní... To je plýtvání! Také já nevěřím, že všechny naše knihy budou přečteny! Nebylo to často, ale občas se mi stalo, že jsem vyndal knihy z popelnice, poté, co jsme je rozdali. A přesto! Některé padá do dobré půdy, vypráví Ježíš, a přináší ovoce! Stonásobné! To všechno vyrovná. Také my smíme v tento

čas zažívat, že mnoho lidí reaguje na ty knihy pozitivně. Mnoho lidí ze sborů za ty knihy velmi děkuje! Někteří mladí se na základě toho, co tam čtou, rozhodli pro Ježíše! Jiní si tím uvědomili, co Ježíš dnes dělá na těch nejnemožnějších scénách! Mnozí tak chápou, že Duch Svatý nekoná své dílo pouze „v naší církvi“ a o „šabatu“, nýbrž také tam venku!

V jednom městě skočila na pódium nějaká žena, zatímco jsem mluvil! Zářila radostí a nemohla se dočkat, až mi poděkuje. Před rokem dostala knihu Křížem krážem a skrze ni našla Ježíše a pokoj v srdci! Není to nádherné?

Do jednoho křesťanského projektu pro lidi s problémy přišel muž a děkoval ze srdce za knihu Křížem krážem. Dostal ji ve vězení a našel skrze ni Ježíše!

Ve školách je vždycky velmi dobrý ohlas, když dělám prevenci proti alkoholu a drogám, rovněž u učitelů a ředitelů. Neboť tam mohu vyprávět jeden příběh za druhým ze svých skutečných zážitků z doby, kdy jsem pracoval na diskotéce – ale nejen to! Nýbrž také to, že Bůh chce požehnat a obnovit život! Všichni si rádi berou knihy Křížem krážem!

Návštěvy vězení jsou pro mě prioritou. Co všechno my jako církve neděláme, abychom dostali 5 či 6 lidí na přednášku? A tam jich někdy sedí 100 a poslouchají a chtějí si vzít knihu Křížem krážem! Prosím vás jako sbory, vyzkoušejte, jestli nemůžete dělat práci ve věznicích! Dveře jsou otevřené (pro nás)! Jeden duchovní husitského sboru byl tak rád za naši návštěvu ve vězení, kam chodí, že nás chce pozvat do osmi dalších věznic!

Tato práce však není důležitá pouze pro lidi na ulici, nýbrž si uvědomujeme, že tento způsob práce je velmi dobrý i pro sbory. Zprv je to něco, kde se mohou zapojit všichni. Mladí i staří, chudí i bohatí. Za další se v průběhu tohoto týdne něco s církvemi děje. Jak to Bůh pokaždé udělá, to nevím, ale mnozí jsou na konci tohoto týdne velmi proměnění! Rostou co do odvahy, přijímají výzvu a získávají vlastní duchovní zkušenosti na ulici. Bůh mluví k sourozencům také při večerních přednáškách, a tak jsme

o šabat u měli velmi často silný závěr, s mnoha vděčnými sourozenci. Každý týden probíhá jinak, pokaždé se stanou jiné věci, ale ve strasti i v radosti zažíváme, že Bůh buduje své království.

Na jednom místě jsme zažili skvělou věc: Před evangelizací jsme měli ještě jeden volný den a můj překladatel se zeptal místního baptistického sboru, jestli mě chtějí pozvat, a oni souhlasili. Adventisty to trochu znejistilo a nevěděli, jak si to vyložit, ale někteří z nich přišli k baptistům, aby viděli, co tam budu dělat. Už po mnoho let nebyl mezi těmi baptisty a adventisty žádný kontakt... Ten večer u baptistů byl velmi požehnaný a výsledkem bylo, že baptisté přišli na ulici, když jsme tam začali evangelizovat. Od adventistů jich na ulici nepřišlo mnoho! Ale baptisté rozdávali naše knihy a pozvánky a dokonce knihy od Ellen Whiteové! A na večery přišli také! Tak to šlo nějaký čas, pak si adventisté uvědomili, že to tak již dál nejde a přišlo jich na ulici víc... O šabat u jsem mluvil právě o šabat u a baptisté pozorně naslouchali! Jeden z nich, kazatel, mi velmi děkoval a znamením ruky mi dal na srozuměnou, že mu Bůh otevřel oči srdce! Také vícero adventistů mi řeklo, že takové slovo na téma Šabat ještě nikdy neslyšeli. Již tehdy při křtu sborové mládeže s oním rozzářeným farářem jsme si uvědomili, že tato práce není pouze „misie po hanům“, nýbrž že zde Bůh dělá mnohem více, než tušíme a plánujeme! Chvála Pánu!

Pozorujeme, že je velký rozdíl mezi sbory, které se na tyto evangelizace připravují v modlitbách a těmi, které tak nečiní. To se nedá popsat. Bůh pak vždycky koná mnoho věcí, které vůbec nebyly připraveny, je prostě nádherné moci s takovými sbory spolupracovat. V Česku a na Slovensku jsem mohl poznat tolik srdečných a modlících se sourozenců! Mnohým z nich jsme nemuseli téměř nic vysvětlovat, pro ně byla práce na ulici jednoduchou záležitostí, která jim dělala radost. Mohli jsme v Česku a na Slovensku zažít mnoho úžasných zkušeností a jsme zvědaví, jak to bude pokračovat. Stejně jako tomu bylo dříve v mém životě, je tomu i tady. Neupsal jsem se nějakému projektu, nýbrž chci

prostě pouze žít v harmonii s Bohem a jeho plány. Naplánovali jsme akce i na rok 2013, Bůh ví, jak to půjde dál.

Co mě stále znovu těší, je pozitivní proměna uvnitř církve v průběhu týdne. Není nic krásnějšího pro kazatele než zažít u lidí víru a probuzení. To, co Bůh v těchto týdnech dělá v jednotlivcích a sborech, je skutečně nádherné. Je pro mě ctí, že u toho smím být – a také se vždycky něco naučím! Kdo si uchovává tento postoj apoštola Pavla a stále znovu se natahuje po dalším, ten neodjíždí bez nových dojmů!

ROZLOUČENÍ

KAPITOLA 51

Bohužel není vždycky všechno pouze procházka růžovým sadem, a pokud si to někdo myslí, pak si musí uvědomit, že růže mají velké trny. Poslední blok evangelizací nebyl pro nás s manželkou lehký. Byly tam překrásné zážitky s mnohými sbory, ale těžké bylo, že manželka byla přes 10 týdnů sama doma a navíc během evangelizací zemřel můj věrný pes Finney na rakovinu.

Měl jsem jej na svých mnohých cestách co nejčastěji s sebou. Nejprve jako donucovací prostředek k tomu, abych se hýbal, a tak příliš nepřibrál. Na evangelizačních turné jinak hodně, až příliš mnoho, přibírám na váze. Všichni vždycky chtějí nabídnout k jídlu to nejlepší a to mě zabíjí (tohle píšu s úsměvem). Takové problémy by si mnozí přáli. Ale se psem musím každý den chodit několik km a to mi dělá dobře. Za 6 let, kdy jsem měl Finneyho, jsem nachodil víc než 6 000 km, pravděpodobně dokonce víc než 8 000! Představte si, že bych měl na bříše ještě i tyhle kalorie! To byste mě mohli Českem a Slovenskem kutálet!

Finney na tom však byl již několik týdnů špatně a chtěl stále méně chodit, v Plzni se pak zhroutil, právě v den, kdy jsme tam měli začínat na ulici. Dovezl jsem ho do nemocnice, kde byl ihned operován. Po pouliční evangelizaci jsem tam jel, abych vyzvedl psa po operaci, diagnóza – rakovina! Ihned nato večerní evangelizace, potom komplikace, znovu do nemocnice... Byl to těžký čas.

Jeho stav se pomalu zlepšoval, ale evangelizace byly za těchto okolností velmi těžké. Doktoři mu dávali ještě 4–6 měsíců, a tak jsme měli naději, že to snad ještě zvládne alespoň do té doby, než se vrátíme do Švédska. Manželka nejprve chtěla, abych všechno ukončil a přijel domů, ale to naprosto nešlo. Evangelizace byly prioritou. Muselo se pokračovat dál. Mnoho sourozenců se za chudáka Finneyho modlilo a bylo dojemné vidět, jak i děti se pro něj nasazují v modlitbě.

Prosil jsem Boha, aby se jeho stav ještě alespoň jednou zlepšil natolik, abych se s ním mohl projít na rozloučenou. V Třinci pak takový čas přišel. Finney byl tak dobře naladěný, že jsme šli do hor a mohli se rozloučit v krásné přírodě. Bolelo to, vidět ho poskakovat kolem a vědět, že to možná brzy skončí. Ale bylo krásné, že jsme vědomě měli ještě jednou čas pouze pro sebe. Byl nádherný podzim se spoustou sluníčka a kouzelnými barvami listů na stromech; takový krásný „podvečer života“ si přeji i já.

V Brně se pak zhroutil. Znovu v první den evangelizace. Sourozenci již čekali na ulici, když jsem stál u lékaře a bylo mi jasné, že to skončilo. 4 měsíce nezvládl. Musel jsem ho hned nechat utratit. Mohl jsem si oči vybrečet, když si lékař vzal injekční stříkačku. Finney se na mě mile podíval a olízl mé slzy. Bylo to, jako by říkal: „Všechno bude dobrý!“ Potom usnul... Několik chvil jsem se cítil tak špatně jako ještě nikdy v životě. Ale Bůh mi jednou něco ukázal, a to mi v této chvíli velmi pomohlo.

Představ si auto a přívěs. V autě je motor a přívěs následuje auto, pokud je k němu připojený. Tak je to s myšlenkami a pocity. Pocity vždycky následují myšlenky či víru. Tak „fungujeme“! Když pomyslím na rozbité auto, tak je mi trpko. Když myslím na svou ženu doma, tak se raduji! Přívěs vždycky následuje auto, a pocity a emoce vždy následují myšlení! Když jsem myslel na svého psa, tak znova přišly slzy. Musel jsem myslet na něco jiného. Děkoval jsem tedy Bohu a soustředil se na evangelizace, které jsou důležitější než cokoliv na světě! Tady šlo také o priority a někdy je to těžké. Ale Bůh nám pomáhá, pokud skutečně

chceme! Nesmíme připustit, aby nám naše pocity vládly a kontrolovaly nás. Představ si, že by měl být přívěs před autem, jak pak pojeděš? Skončíme v příkopě! Tak se daří mnohým, kteří připustí, aby jim jejich pocity a emoce vládly. To vede vždycky do příkopu. Musíme se naučit ovládat své myšlenky, neboť tak ovládáme také své pocity. Pavel o tom mluví ve 2Kor 10, 5 a na jiných místech.

To mi pomohlo během té 15minutové jízdy na evangelizaci. Nestydím se za své slzy, ale jsem vděčný Bohu, že mi pomohl ovládnout myšlenky. Tak jsme měli požehnaný evangelizační den a i nadále to šlo dobře.

O několik dní později jsem již musel přemýšlet o tom, jestli si máme pořídit nového psa. Pokud ano, pak to musím udělat teď, abych ho po akcích mohl vzít s sebou do Švédska. Neměl jsem však čas na hledání a také ne nutně potřebu „nového psa“, protože jsem svou ztrátu ještě nezpracoval. Ale rozum mi říkal, že přes zimu mám čas nového psa vycvičit. Tak jsem se modlil, protože jsem si nebyl jistý, co mám dělat. Řekl jsem Bohu: „Pokud pro mě máš psa, tak mi prostě ukaž, že je pro mě.“

První štěně, které jsem na internetu našel, mělo stejný den narození jako já!

Pak jsem ještě musel zjistit, jestli se ten pes nachází někde přímo na mé cestě domů, protože jsem měl již všechno přesně termínově naplánováno a neměl jsem čas na zajíždku. Vida! Štěně bylo přesně za Berlínem na cestě k trajektu! Tak jsem to zorganizoval a přivezl ho s sebou. To bylo překvapení pro manželku a fenku!!! Teď je s tím malým v domě znovu pěkně živo!

Jsem Bohu vděčný za svůj život. Před nedávnem se mě v jednom sboru zeptali, jestli bych něco udělal jinak, kdybych měl tu možnost. Ano! Nespáchal bych ony hříchy, které jsem spáchal a namísto toho bych začal dříve žít v harmonii s Bohem podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Ale děkuji Bohu za jeho milost, že s ním dnes mohu žít v harmonii podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Onou nehodou (viz. kap. 5 – pozn. překl.) jsem si všechno zkazil... A nemohl bych si stěžovat, kdybych té noci při útoku nožem přišel o život... Je to pro mě milost a privilegium, že mohu žít, a děkuji Bohu za jeho cestu s námi, která byla zřídka kdy jednoduchá, miluji však tento život v harmonii s Bohem!

Děkuji Bohu rovněž za to, že nemusím žít s iluzí, že jsem již dokonalý, nýbrž že mohu prostě žít „podle svého nejlepšího vědomí a svědomí“. S opravdovými „přesvědčeními“. Věřím, že se musím ještě mnohému naučit a že je toho ještě mnoho, co mohu s Bohem zažít. Proto stojím spolu s vámi před stejnou výzvou! Nikdo nemůže usnout na prožitých zkušenostech. Každý den má nové výzvy. Společně začínáme každý den na nule! Ale pokud chceme žít na 100 % v harmonii s Bohem a jsme věrni v malém, pak budeme na správné cestě – k Boží slávě!

Mohl bych vyprávět ještě mnohé, o nehodách a skoronehodách, ochraně, vedení, deštivých dnech během pouličních akcí, krachu, selháních... Ale myslím, že tyto věci stačí, abych se dostal ke druhé části knihy. Chci se nyní podrobněji věnovat některým bodům, týkajícím se života v harmonii s Bohem, neboť jsem stále znovu zažíval, že vyprávění mých zkušeností vede u posluchačů a čtenářů k některým otázkám, které stojí za to, aby byly zodpovězeny.

ZÁZRKY

KAPITOLA 1

V Bibli je mnoho vyprávění o událostech, kde Bůh „nadpřirozeně zasáhne“. Jsou to události, které přesahují všechny lidské schopnosti a možnosti. Jsou to příhody, u nichž svědkové takové události stojí s otevřenou pusou a žasnou! Bible je plná takových „divů“.

Méně jasná je mnohým otázka, jestli Bůh činí zázraky ještě dnes. To, že to Bůh zaslibuje, stojí však v Bibli zřetelně a zažívají to nespočetní lidé po celém světě na každý den. Ale již zde bych chtěl upozornit na jeden důležitý bod. Když jsem o tomto tématu přemýšlel, napadla mě jedna „myšlenka“:

„Ježíš se nikdy žádnému divu nedivil!“

Přemýšlej o tom! Možná tě při čtení Bible napadlo, že se nadpřirozeným Božím zásahům „divili“ vždy jen ti nevěřící a neduchovní. Anebo někde vidíš Ježíše, jak po nějakém uzdravení užasle volá: „To přece není možné! On je skutečně uzdraven!“ Existují pouze dvě biblická místa, kde stojí, že Bůh a Ježíš žasl!

„Vidí, že není nikoho, žasne, že nikdo nezasáhne. Zachrání ho jeho paže, podepře ho jeho spravedlnost.“ (Iz 59, 16)

„A podivil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.“ (Mk 6, 6)

Bůh žasl, že se nikdo nechce modlit a Ježíš se divil, že lidé nevěřili. To jsou věci, jimž se Bůh diví – ale ne „zázraku“!

Ježíš se však nikdy nedivil nadpřirozenému Božímu zásahu. To platí i pro další „duchovní“ postavy Bible. Anebo vidíš, že by se Eliáš divil tomu, že přišel oheň z nebe? Nebo že by Abraham žasl, když se mu skutečně ve vysokém věku narodil syn? Ne! Od té doby, co dostal zaslíbení o narození syna, se divil, že na sebe tento zaslíbený syn nechává tak dlouho čekat!!! Čekal na syna a ani trochu se nedivil, když ho konečně dostal!

Poté, co přišla tato myšlenka, jsem studoval, co Bible k tomuto tématu říká, a zjistil jsem, že Bůh velmi často zapojuje do svých „zázraků“ lidi, a sice tak, že znají Boží úmysl a jednají podle toho.

Osoba, již Bůh do svého zázraku zapojí, cítí výzvu, rozpoznává vážnost situace, připravuje se na ni a činí to, k čemu ji Bůh vybízí a přitom přenechává nadpřirozený Boží zásah Bohu. Ale samozřejmě není „lhostejná“. Splnění Božího příslibu očekává člověk v modlitbě. Když pak Bůh nadpřirozeně zasáhne a splní svůj slib, tak je člověk vděčný, uleví se mu, popřípadě se raduje (to často nemám, např. u té záležitosti s počítačem či karavánem), získává však silnější vědomí Boží přítomnosti, a přece se nediví jako někdo, kdo „zázrak“ nečekal nebo vůbec na zázraky nevěří. Kdo ale věří Božím zaslíbením, ten se nediví, když se uskuteční.

To můžeme vidět obzvláště jasně na tom, co zažíval Eliáš, ale také na mnohých dalších událostech v Bibli. Jsou tam téměř vždycky lidé, které Bůh zapojoval do svých skutků. Bůh je vede a oni činí svou povinnost a Bůh svoji. Žasnou pak ti ostatní, ale nikoliv ten, kdo byl zapojen do Božího díla!

Stejně tomu bude také u druhého příchodu Ježíše. Bude existovat spousta lidí, kteří to nebudou moci pochopit! Budou zírat k nebi s otevřenými ústy a nebudou si umět srovnat to, co vidí! Ale my věřící se nebudeme divit! Ježíš přece řekl, že znovu přijde, tak na to čekáme a připravujeme se a děláme svou část tohoto nadpřirozeného zásahu. Spíše se jako Abraham divíme, že ještě stále nepřichází!

Tady se musíme něco naučit: Zázrakům se diví neduchovní a nevěřící. Věřící a duchovní je „zažívají“! Bůh je začleňuje do nadpřirozených zkušeností. Bůh jim dovoluje, aby se na nich podíleli! Bůh informuje včas ty, které zapojuje do svých zázraků. Ti se pak již nediví, když nastane to, co Bůh řekl. Diví se ti, kteří nic nevěděli, anebo nevěří.

A tady přicházíme k rozhodující chybě u tématu zázraky. Mnozí lidé si myslí, že se zázrak odehrává takto:

„Něco si představím, něco si přeji anebo sestavím strategii, a potom musím věřit, že se to stane a modlit se za to. A když dovedu „přesvědčit“ Boha, pak mohu doufat v jeho požehnání.“

To je ale špatně. To Bůh je tím výchozím bodem a nikoliv mé nápady, přání a plány! Bůh má plán a pouze pokud se do něj nechám začlenit, mohu žít v požehnání a zažívat jeho nadpřirozené zásahy tak, abych se jim nedivil!

Z Bible jasně rozumíme tomu, že naše „víra“ je u „zázraků“ důležitá. Ano, víra je důležitá, ale čemu máme věřit? Svým představám?! Svým sobeckým přáním?! Ne, to řekl Jakub nad slunce jasněji:

„Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně.“ (Jk 4, 3)

Není to pouze víra, co je důležité, nýbrž otázka přece zní: „Čemu máme věřit?“ Abraham si prostě nevymyslel syna a potom věřil, že ho dostane, nýbrž výchozím bodem je Bůh! Boží plán! Boží nápad! Boží úmysl! A pak „BOŽÍ SLOVO“ a „BOŽÍ ZASLÍBENÍ“. Abraham věřil Bohu a jeho zaslíbení!

Stejně tak Eliáš. Byl to Boží plán s hladomorem, ohněm a následným deštěm, a nikoliv Eliášův. Nebyl to Eliáš, kdo přišel za Bohem a řekl: „Bože! Mám dobrý plán, jak přimět lidi k obrácení! 3 roky hladomor, potom oheň z nebe na hoře Karmel a potom déšť!“ A Bůh řekl: „Ó, to je dobře, že tě mám, neboť jsem už opravdu nevěděl, co dělat...“ Nesmysl! Bůh má vždy plán! Bůh má moc, schopnosti a možnosti, které my lidé nemáme. Nebyla

to Elijášova moc, která přivolala oheň z nebe, nýbrž Eliáš se prostě nechal začlenit do Božího plánu, nic víc a nic míň.

Pokud je Božím plánem a vůlí, aby přišel oheň z nebe, pak stačí jedna modlitba, aby se to stalo (Jakub 5). To jsem zažil nesčetněkrát. Když naproti tomu chceme protlačit své vlastní plány, pak se můžeme modlit, jak dlouho chceme, Bůh je nepožehná – také to jsem nesčetněkrát zažil! Bůh nenechá proudit své nadpřirozené požehnání a působení u projektů, jež nejsou od něj. Tady stojíme jako Ježíšovi učedníci a jako církve před ohromnou výzvou, neboť:

Mnozí dělají vše, co mohou, ale nedělají to, co mají! Mnozí dělají všechno, co je v jejich moci, ale nezažívají Ježíše, který má veškerou moc na nebi i na zemi!

Tady pomáhá jen jedno: Bůh nás chce začleňovat do svých plánů. Musí nám zjevit svou vůli a my k ní pak můžeme přivolit, vykonat své úkoly. K tomu patří také věřit a modlit se. Na to se podíváme blíže později. Nejprve však ještě jeden důležitý bod.

CO VYPOVÍDAJÍ „ZÁZRAKY“ O LIDECH, KTEŘÍ JSOU JIM PŘÍTOMNÍ?

KAPITOLA 2

Zažívám rozličné reakce, když vyprávím o nadpřirozených zážitcích ze svého života. Někteří si myslí, že k tomu, aby měl někdo takovéto zkušenosti, musí být nějakým obzvláště Duchem naplněným člověkem – ale to není pravda! Podívejme se do Bible. Ježíš zapojil učedníky do „zázraku“ při nakrmení 5 000. Ale podívej se, co potom stojí napsáno v Bibli:

„Nepochopili totiž nic ohledně těch chlebů, protože jejich srdce bylo ztvrdlé.“ (Mk 6, 52, NBK)

Učedníci byli před, během a po rozmnožení chlebů zatvrzelí! Není to zajímavé? Skutečnost, že je Bůh zapojil do díla a skutečnost, že byli součástí nadpřirozené události, neznamená, že byli obzvláště duchovní! Opak je pravdou! Ježíš je to nechal zažít, aby je vyzkoušel a změnil, ale tentokrát se to nepovedlo. Byli poté stejně tak zatvrzelí jako předtím. V první řadě šlo o otázku, do čeho vkládali svou důvěru, pak ale rovněž o to, jak učedníci při tomto díle jednali? Již tam propadli, protože svou důvěru vkládali ve své vlastní možnosti a neptali se Ježíše na jeho plány.

A při příštím testu opět propadli. Umím si představit, jak se chovali, když zjistili, že jsou součástí probíhajícího zázraku! Patrně byli pyšní a nafoukaní! Možná se při rozdělování před lidmi napařovali? Možná se holedbali svým úspěchem a diskutovali pak znovu o tom, kdo je z nich největší? Nevíme, ale hodnocení Bible je jasné – byli zatvrzelí a nic nepochopili a byli daleci toho, aby je Ježíš „skutečně“ mohl použít nebo aby z nich Bůh měl radost.

Proto pozor! Když Bůh někoho zapojí do nějakého skutku, tak to neznamená, že je tento člověk obzvláště duchovní! Neexistuje žádný důvod vzhlížet k lidem, kteří zažili něco nadpřirozeného.

Pravý opak může být pravdou! Petr při jiné události zažil splnění svého snu. Každý rybář sní o rekordně velké rybě nebo rekordně velkém množství ryb v síti, a Petr prožil splnění svého snu! Lodě byly tak plné, že se začaly potápět! Ale co to znamenalo? Že byl Petr obzvláště duchovní? Ne! Padl na kolena a vyznal: „Odejdi ode mě, neboť jsem hříšný člověk.“

Ježíš nás někdy nechává učinit nadpřirozené zkušenosti, protože náš život je v absolutně žalostném stavu, bez Božích cílů, Božích priorit, Božích hodnot a motivů. Petr musel poznat nové cíle a nové priority! Od nynějška měl být rybářem lidí!

O léta později (a o mnoho poznání bohatší) uzdravil Petr společně s Janem chromého. Lidé reagovali nesprávně, když je za to obdivovali a pokládali je za obzvláště duchovní. Mezitím se však učedníci poučili a nebyli již zatvrzelí tak jako onehdy... Podívejte se, co řekli:

„Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí?“
(Sk 3, 12)

Zdůrazňují skutečnost, že tato událost nemá nic společného s jejich vlastní mocí nebo zbožností! Namísto toho vzdali slávu Bohu!

To je ta jediná správná reakce na takovéto události. Ten, koho Bůh zapojil do zázraku, chce Bohu vzdát slávu. Ten, kdo takový zázrak vidí nebo zažívá, by skrze něj měl najít Ježíše Krista a vzdát Bohu slávu.

Nikdo, kdo prožívá něco nadpřirozeného, si nezaslouží uznání od lidí a nikdo, kdo je opravdu duchovní, nechce a nevyhledává uznání od lidí, nýbrž chce, aby lidé poznali a uznali Boha! To Ježíš působí tyto věci a ne my! Ježíš má veškerou moc na nebi i na zemi, ne my! Ale **on má** veškerou moc v nebi i na zemi! **Proto** máme jít! Ne, protože jsme inteligentní, vzdělaní a chytří! Nýbrž protože Ježíš má veškerou moc na nebi i na zemi! Již v misijním přikázání vidíme jasně, že opravdové učenictví v následování Ježíše má zaslíbení Ježíšových nadpřirozených zásahů. Jde však o to, aby byl oslaven Otec v Synu a nikoliv my, „Ježíšovi učedníci“.

Nadpřirozené události nejsou „mzdou“ či „znamením“ od Boha za dosažení nějaké duchovní úrovně. Ale na druhé straně může Bůh samozřejmě do svých skutků zapojovat více ty, kteří se na to nechají připravit tím, že prohlubují harmonii s Bohem. To znamená: čím dál tím více vstupují do harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami a motivy. Neboli jinak řečeno: ty, kteří zrají v posvěcení.

Nadpřirozené události nejsou žádným „pohárem“ od Boha, který jsme dostali, aby k nám ostatní vzhlíželi! S takovými představami se musíme naprosto rozloučit. Jak moc jsem obdivoval Elijáše, ale realita je přece jiná! Jakub píše, že Elijáš nebyl lepší nebo jiný než my, a to je pravda. Podívej se na něj, jak leží žalostně pod keřem, poté, co vzal svůj osud do vlastních rukou, protože si myslel, že musí před královnou uprchnout. A jak samospravedlivě a zahořkle odpovídá na Boží otázku: „Elijáši, co tu děláš?“ Ve skutečnosti měl říci: „Mrzí mě to, vlastně tu nemám co pohledávat! Uprchl jsem, protože jsem si nadělal do kalhot! Pane,

odpusť mi, a pokud budeš chtít, pomoz mi dál! Vrať mě do svého plánu!...“ Ale poslyš, co říká:

„Udělal jsem, udělal jsem, udělal jsem, já jsem ten jediný, já, já, já...“

Stále znovu se ho Bůh ptá a stále znovu je to ta stejná písnička... Tak s ním Bůh nemohl pokračovat. Zažil jsem spoustu lidí, kteří na tom byli stejně jako Elijáš, poté, co zažili něco „mocného“ s Bohem. Tady pouze vidíme, stejně jako u učedníků, že takový člověk ještě neumí se „zázraky“ zacházet „duchovně“.

Ne, skutečně nepotřebujeme, aby lidé učinili idol z toho, co je Bůh nechává prožít. Měli bychom namísto toho vzdát slávu Bohu.

Tíhneme k chybnému hodnocení věcí. Když např. čteme vyprávění o Elijášovi, tak se zpravidla podivujeme nad zázraky! Ty chceme zažít! Ale zázraky nejsou cílem! Bůh zjevuje svoji slávu proto, aby se lidé obrátili! To je cíl! Ale dělají to? Na krále to, jak se zdá, udělalo dojem, ale obrátil se? Jeho manželka chtěla nechat Elijáše zabít! Obracejí se lidé? Bůh se dívá na srdce jednotlivce. Ale co my? Jdeme po kázání o zázracích domů a nepřemýšlíme moc často o tom, kde musíme nově srovnat své priority či hodnoty, nýbrž přemýšlíme, jak bychom my sami mohli získat „oheň z nebe“ – to je pro nás zajímavé! Myslíme si: Pokud zažijeme takové zázraky, pak jsme došli na „vyšší úroveň“ duchovního života –

ŠPATNĚ! Na vyšší úroveň došli ti, kteří poslechnou Elijášovo poselství a přestanou „poskakovat na obě strany“! Na vyšší úroveň došli ti, kteří se se vším všudy staví na Boží stranu, aby s ním žili v harmonii!

Elijáš neříkal: „Teď jděte pěkně domů a také usilujte o oheň z nebe!“ Ne! Vyšší úroveň neznamená „ještě více zázraků“, nýbrž pravé obrácení a hlubší harmonie s Bohem. Když někdo vrátí, co ukradl, nebo napraví škodu, usmíří se, učiní něco dobrého pro druhého... Tady docházíme na „vyšší úroveň“! Nad tím můžeme skutečně žasnout!

Proto toho také tolik lidí prožívá s Bohem tak málo a tak málo z nich „slyší“ Boží hlas. Mají úplně špatná přesvědčení a očekávání. Myslí si, že prožijí zázraky, pokud se budou více snažit, očekávají Boží zázraky jako odměnu za svou námahu, chtějí zázraky jako potvrzení od Boha, aby získali reputaci a uznání... Anebo chtějí zažít zázraky proto, aby získali důkaz, že mají věřit Božím Slovu... Je zde tolik špatných motivů, přesvědčení a očekávání... A přesto nejvíce „zázraků“ zažije ten, kdo vejde do harmonie s Bohem. Jeho život se změní.

Kdo skutečně vejde do harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami a motivy, ten zažije Boha osobním způsobem. Bude pro něj stále podružnějším zažívat „velké“ věci – neboť zažívá toho NEJVĚTŠÍHO – Boha – také a právě v „malých“ věcech.

Mnozí chtějí zažít, že jim Bůh dá 10 000 euro nebo přívěs, karavan či počítač... Ale radovali by se právě tak z toho tyto věci darovat, když jim to Bůh položí na srdce? Přemýšlej. Co je „zázrak“? Je to dostat počítač nebo ho darovat? Nebo je to mnohem spíše ta skutečnost, že nás Bůh začleňuje do svého plánu, ať již dáváme či dostáváme, jednou tak a jednou onak? Může nám Bůh svěčit „peníze“ pro své království, pokud nejsme schopni je také pro jeho království použít? Jak nás má Bůh připravit a vyzkoušet?

Přemýšlej o tom. Je větším zázrakem, když Bůh říká Elijášovi, že pošle oheň z nebe, anebo když ti Bůh řekne, že se máš usmířit se svým bližním? Pravdou přece je: Vždyť je to úplně to samé! Komu Bůh v tomto bodě otevře oči, pro toho je to úplně to samé! Hlavně, že žije v harmonii s Bohem!

Kdo žije plně v harmonii s Bohem, ten nepotřebuje žádné zázraky. Pro toho také již žádné „zázraky“ neexistují. Snaží se být Bohu věrný v malém a vidí v tom svůj úkol. „Žasne“ nad tím, že dělá věci, které by před lety nedělal, protože ho Bůh mění! Stále více žasnu nad tím, co vidím na vašich náměstích! O tom se mi nikdy jako „biblickému studentovi“ ani nesnilo. Žasnu nad tím, že se mohu tolik radovat z malých věcí života, protože Bůh

naprosto změnil mou perspektivu! Nad čím žasnu ze všeho nejvíc, o tom píší o několik kapitol dále.

Mnohé z mých zkušeností nejsou to „optimální“, co jste tu četli. Často jsem nechtěl tu správnou věc, vzpíral jsem se, měl jsem jiné plány či přání... Ale když jsem se poddal a Bůh mě mohl začlenit do svých plánů, tak jsem se nedivil, když se to skutečně stalo. Nedivil jsem se, když ten muž zavolal a řekl, že je uzdravený. Nedivil jsem se, když jsme dostali peníze na převěs, nýbrž jsem ty peníze očekával. Ale samozřejmě se člověk nevyhne emocím. Jasněji si uvědomí vážnost situace, uleví se mu, protože má možná pochybnosti, jestli se nemýlil... Když ten člověk zavolal ohledně toho karavanu, tak jsem se nedivil. Ale byl jsem neochotný! Jinak tomu bylo u toho příběhu s dárcem, který nám právě poslal peníze, když jsem zavolal. Tam jsem se divil, protože jsem na to nebyl připravený! Nevěděl jsem, co se během toho hovoru stane... A opravdu jsem žasnul! A přece vidíš: Když Bůh něco řekne a pak to udělá, tak se člověk nemusí divit, nýbrž se pak nachází přímo uprostřed opravdového života. A když nás Bůh nechá nečekaně spatřit svůj „majestát“, pak smíme i žasnout!

BIBLE: „ZÁZRAK“ PRO VŠECHNY

KAPITOLA 3

Mnoho lidí pochybuje o Boží existenci a žádají zázrak, aby v něj uvěřili. „Zázrakem“ myslí něco, co přesahuje naše lidské schopnosti. Musí to tedy mít něco do činění s všemohoucností či vševědoucností. Ale Bůh to činí neustále! Dám ti takový příklad. Před několika lety jsem přijel ze služby domů. Tehdy jsme ještě bydleli v kempu. Pustil jsem si televizi, protože jsem chtěl vidět zprávy, a pěkně jsem užasl! V televizi byl člověk, který držel před kamerou pas a tvrdil, že je Ježíš Kristus... Nejprve jsem si pomyslel, že to má být nějaký nepodařený veselý spot, ale byla to seriózní reportáž! Posadil jsem se a podíval se na ni. Reportéři tam ukazovali, že na světě je již více než 1 000 lidí, kteří dokonce i s pomocí falšovaného pasu tvrdí, že jsou Ježíš Kristus, který se vrátil! Tak zkoušejí svádět lidi, zakládají sekty a jde jim o peníze, moc, sex atd. Když jsem to viděl, vzpomněl jsem si na jeden 2 000 let starý Ježíšův výrok v Bibli.

„Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat ‚já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé.“ (Mt 24, 5)

Ježíš předpověděl, že jedno ze znamení konce časů spočívá v tom, že přijdou mnozí a budou si říkat „Kristus“ (česká Bible

to překládá jako Mesiáš, ale to je to samé, neboť obojí znamená „Pomazaný a Spasitel“). Divíš se? Tady může člověk zažít div! Ježíš něco před 2 000 lety předpověděl a dnes se to před našima očima v bláznivém světě naplňuje! Uvědom si následující. Když to Ježíš říkal, tak ještě na světě nebyl žádný křesťan! Ještě neexistovala žádná církev ani misijní společnost, nic! Byl jenom on a on řekl, že přijde čas, kdy o sobě bude nespočet lidí tvrdit, že jsou Kristus. Tady jsme konfrontováni s „vševědoudností“. Ježíš předpověděl i pronásledování křesťanů, v době, kdy ještě žádní křesťané nebyli! Není to podivuhodné?!

Tento zázrak se odehrává takto. Bůh nám ve svém Slově předpovídá určité věci ohledně budoucnosti, a když tyto události nastanou, tak jsme konfrontováni se 2 věcmi: **vševědoudností** a **všemohoudností**. To jsou Boží vlastnosti. V Bibli je 31 176 biblických veršů a z nich má 6 408 prorocký obsah. Bůh předpověděl 4 světové říše v jejich pořadí a také mnoho dalšího! Když se díváme jen do dějepisných knih, tak nežasneme. Žasnout ale budeme, když budeme znát jak Bibli, tak dějepisné knihy! Neboť tam uvidíme, že důležité světové události a mnoho dalších věcí bylo předpovězeno v Bibli.

Bible je stará kniha, ale je aktuální jako denní tisk!

Biblická proroctví se naplňují před našima očima, jak jsem ukázal na tomto jednoduchém příkladu. Kdo tedy čte Bibli, ten zažívá jeden zázrak za druhým! Stále znovu vidíme, že předpovězené události se do detailu uskutečňují – až dodnes! A ohledně budoucnosti také ještě existují předpovědi, které se konkrétně naplní!

To je „zázrak“, který může zažít každý. Rozumný a logicky myslící člověk žasne, když vidí, že se biblické proroctví konkrétně naplňuje. Může poznávat, že jsou tady přítomné vševědoudnost a všemohoudnost. Ví, že se tady překračují hranice lidských schopností. Logika ho nutí k tomuto závěru: Za těmito Písmy musí stát Bůh! Kdo může předpovědět budoucnost několik tisíc

let předem a potom se postarat o to, aby se věci také staly tak, jak bylo oznámeno? Kdo má veškerou moc na nebi i na zemi? Kdo je Ježíš? Přemýšlej o tom.

Vidíme tedy, že „zázrakem“ nemusí být pouze oheň z nebe nebo uzdravení. Co by to přineslo? Něco bychom zažili, ale stáli bychom tu bez informací o Bohu, jeho vůli a plánu. Neučinil to Bůh geniálně? Kdo čte Bibli, ten zažívá jeden zázrak za druhým! Místo narození Ježíše bylo oznámeno 400 let předem, jeho smrt na kříži 700 let předem... Není to podivuhodné?! Skrže tyto zázraky Bůh potvrzuje biblické informace a to je to nejdůležitější ze všeho! Proto musíme lidem ukazovat tyto souvislosti! Žádají zázrak, ukažte jim ho! Nechejte je prožít zázrak! Ukažte jim např. tento jednoduchý Ježíšův výrok, neboť pro něj nepotřebují žádné další znalosti. Upozorněte je na to, že tady se setkávají s vševědoudností a všemohoudností.

Zázrak se v konečném důsledku odehrává v naší hlavě. Co by to pomohlo, kdyby byl před tebou uzdraven někdo na smrt nemocný a ty bys to neviděl, protože máš zavřené oči? Ježíš by mohl znovu přijít na nebeských oblacích, ale slepý by to nepostřehl! Stejně tak je to i s touto souvislostí. Člověk ji musí uvidět! Porozumět souvislostem! Potom ten zázrak vidí.

Mnozí vidí, ale jsou slepí! Jak často Ježíš říká: „Nyní se toto slovo naplňuje před vašimi zraky“! Ježíš byl Božím důkazem v Osobě! V životě Ježíše se naplňuje více než 330 konkrétních proroctví!

Jednou žádali lidé po Ježíši znamení a podívej, jakou geniální odpověď jim Ježíš dává! Ježíš jim vyprávěl příběh (Lk 16, 19–31). Do něj zasazuje špatný postoj těch lidí.

Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojí a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo se stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben.

A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a soláží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.“

Abraham řekl: „Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl, nemůže odtud k vám ani překročit od vás k nám.“

Řekl: „Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“

Ale Abraham mu odpověděl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!“

On řekl: „Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.“

Řekl mu: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ (Lk 16, 19–31).

V tomto příběhu dokonce Ježíš říká, že zmrtvýchvstání je neuvěřitelné, pokud člověk ignoruje prorocká písmena. Uvědom si to. Ježíš věděl přesně, že na kříži za nás zemře a třetího dne vstane. Také tyto věci Bůh předpověděl! Ježíš však věděl také to, že samotná tato skutečnost je pro nás, lidi, nevěrohodná. Proto Bůh všechny tyto věci předpověděl. Pokud vidíme skrze naplnění proroctví, že dílo na kříži bylo skutečně předpovězeno vševědoucím a všemocným Bohem, pak již nemáme žádný problém s tím, abychom věřili ve zmrtvýchvstání Ježíše! Všemocnému Bohu to člověk věřit může, ne? Na kříži a při zmrtvýchvstání se naplňuje více než 28 proroctví! Kdo to vidí, ten poznává, že tady koná Všemocný a Vševědoucí a tím že jsou kříž a zmrtvýchvstání hodnověrné!

A podívej se, co Ježíš řekl, když pak skutečně zemřel a vstal z mrtvých. Neudělal ze zmrtvýchvstání žádnou show, žádnou gigantickou respekt budící událost, nýbrž ukázal se svým učedníkům a řekl jim:

„Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyt jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi. Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ (Lk 24, 38–44)

Nějaký ohromující zázrak by pro nás dnes již nebyl srozumitelný, nezáleží na tom, kolik lidí by jej zažilo. Ale tento „zázrak“ může dnes zažít každý! Každý může žasnout nad tím, že je všechno právě takto oznámeno! Nádhera! Ve svých rukou držíš důkaz o Bohu, když si do nich vezmeš Bibli! Nenech na ni sedat prach!

Pavel svým posluchačům argumentoval zrovna tak. Měl „důkazy“ pro to, že Ježíš je Mesiáš!

„Ale Saul působil čím dál tím mocněji a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, přiváděl do úzkých damašské židy.“ (Sk 9, 22)

Pavel „dokazoval“ židům, že Ježíš je Mesiáš (Kristus). To je možné pouze tak, že je seznamoval se skutečností vševědoucnosti a všemohoucnosti – prorocstvími a naplněním Svatých Písem! Pavel dělal právě to, co Ježíš s učedníky. Odhaloval jim prorocké pasáže z Bible, které ukazovaly na něj, na Ježíše, a jejich naplnění. Každý rok přicházejí tisíce lidí k víře, protože to pochopí.

Říkám vám upřímně: Zaobíral jsem se tímto tématem dlouho a dopodrobna a stále více a více jsem žasnul. Nepotřebuji již žádné další zázraky. Někteří sedí v církvích a pochybují o Bohu. Sotva se odváží to říct, ale uvnitř žádají po Bohu „zázrak“, aby uvěřili. Je to možné, že tyto souvislosti vůbec neznají? Zřejmě ještě nepoznali způsob, jakým Bůh dokazuje sám sebe! Jak Bůh dokazuje svou existenci a skutečnost, že Bible je jeho Slovo!

NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK VŠECH ZÁZRAKŮ

KAPITOLA 4

Když tyto souvislosti pochopíme, pak možná pomalu, ale jistě poznáme ten nejohromnější zázrak všech dob. Nad ničím jiným nemůžeme tolik žasnout jako nad tímto! Není nic, nad čím žasnou více! Stále znovu! Žádná exploze v galaxii by mě nemohla přivést do většího úžasu než zázrak, který se stal na kříži!

Kdo nezná Písma, ten nežasne. Ten možná slyší, že Ježíš Kristus byl ukřižován a moc ho to nezajímá. Ale kdo zná svatá Písma, ten v tom vidí středobod světových dějin! Ten tu vidí rozhodující událost v historii lidstva! Ten vidí ten nejmocnější zázrak, nad nímž je možné žasnout! Bůh byl v Kristu a zemřel za mě na kříži!

Ten, který stvořil galaxie, spojil atomy, ustanovil přírodní zákony, ten, jenž naprojektoval a stvořil život v celé jeho rozmanitosti, mě miluje tak moc, že za mě umírá na kříži?! Byl jsem ztracen v hříchu, ale Bůh mě miluje tak moc, že na sebe bere trest, který si zasloužím?! Neviděl jsem žádný smysl v existenci a najednou mi bylo jasné, že je tady věčný život v Božím novém nádherném světě a že jsem k němu pozván?! Jak moc nad tím člověk musí žasnout – pokud tomu věří! Věrohodné je to proto, že můžeme jasně vidět, že se naplnila nespočetná biblická prorocství – takže Boží Slovo je pravda!

Mnozí neberou tyto „pravdy“ skutečně na vědomí, protože to „vědí“, ale nevěří. K víře patří také to „stáhnout“ a „instalovat“! Chtěl bych to porovnat se stahováním a instalací počítačového programu. Při špatném internetovém spojení to zabere určitý čas, rovněž když chce člověk stáhnout nějaký velký obrázek... Stejně je to také s těmito neskutečně velkými a mocnými pravdami! Víra zde musí být aktivní! Musí hledat Boží přítomnost! Přemýšlet, činit rozhodnutí, uvědomovat si... Ale jak nádherná je tato realita! Evangelium o Božím království je pravdivé a my smíme žít v této realitě s Bohem! Jak málo lidí přichází o šabatu na bohoslužbu s tímto vědomím?! Jak málo lidí žije s tímto vědomím v každodenním životě?! Právě tady je potřeba probuzení.

Všechny Boží „divy“ jsou bezcenné, pokud se neumíme „pochylovat“ dílu na kříži. Všechny zázraky, které Bůh činí, by nám lidem měly otevřít oči pro dílo na kříži! Pouze ten, kdo rozpoznává dílo na kříži, nachází rovněž tu jedinou cestu k Bohu, a tak ho Bůh může začleňovat do svých skutků.

Toto téma rád zvěstuji při evangelizacích, protože tady se dá ukázat, jak Bůh dokazuje sám sebe a své Slovo a můžeme od tohoto tématu přejít přímo k Ježíši.

Pokud pochopíme, že Bible je skutečně Boží Slovo, pak musíme prostřednictvím čtení Bible porozumět tomu, co je Boží cíl a plán. Kdo se dívá pouze na chaotický svět, ten Bohu nebude rozumět. Pojdme tedy k další kapitole.

CO JE BOŽÍM PLÁNEM A CÍLEM A JAKÝ JE SMYSL ŽIVOTA ANEB PROČ BŮH DOPOUŠTÍ VŠECHNO TO UTRPENÍ, JESTLIŽE JE LÁSKA?

KAPITOLA 5

Mnoho lidí si oprávněně klade kritické otázky. Před našima očima se ve světě odehrávají hrozné věci, které nás nechávají na pochybách o Boží lásce a spravedlnosti. „Jak může být Bůh spravedlivý, když toto vše dopouští?“ Nebo „Jak má člověk věřit, že je Bůh vševědoucí?! Cožpak to všechno nemohl předvídat a učinit jinak, jestliže je vševědoucí a všemohoucí?! To jsou velmi dobré otázky! V této kapitole se podíváme na 10 bodů, které nám pomohou si tyto otázky zodpovědět.

1

Bible nám podává zprávu o tom, že Bůh je skutečně spravedlivý a plný lásky, i když o tom možná pochybuješ. Bůh měl před založením světa a stvořením lidstva přání. Chtěl společně s námi

lidmi žít nádherný a naplněný život v dokonalé harmonii a spravedlnosti. Bůh chce ve své lásce to nejlepší pro celé stvoření a celý vesmír!

2

Bůh je skutečně vševědoucí. To mimo jiné znamená, že Bůh může vidět i do budoucnosti. Bůh opravdu již před stvořením nebe a země a nás lidí předvídal, že budeme zneužívat svou svobodnou vůli k činění zlého namísto dobrého. Jeden hřích povede k dalšímu.

Bůh předvídal, že se z rajského života v harmonii a spravedlnosti stane kvůli hříchu celosvětový začarovaný kruh. Když to Bůh uviděl, měl dvě možnosti.

Za prvé: Měl možnost všechno ukončit a vůbec lidi nestvořit.

Za druhé: Měl možnost stvořit lidi jako roboty, bez svědomí, intelligence, ale také bez svobodné vůle! Jako někoho, kdo prostě funguje svatým způsobem. Představ si, že by Bůh začal stahovat své výrobky zpět, jako to dělají automobilky, když např. zjistí, že jsou defektní brzdy a tím že vzniklo nebezpečí ohrožení života. Představ si, že by Bůh řekl:

„Haló, lidi, vidíte sami, že zneužitím svobodné vůle a ignorováním svědomí a mých přikázání vzniklo absolutní ohrožení pro život na Zemi. Proto vás volám zpátky, abych vás přestavěl na svaté roboty...“

Přiběhl bys jako první?! Ne. Já také ne. Víme, a Bůh to ví také, že život robota bez vůle nestojí za to žít! Takový život by už nebyl „životem“. Takže ani tato alternativa pro Boha nepřicházela v úvahu.

3

Avšak Bůh před stvořením světa předvídal ještě něco jiného, a to mu udělalo radost!

Předvídal, že se k němu budou chtít nespočetní lidé po celém světě dobrovolně a z přesvědčení obrátit!

Bůh předvídal, že nespočetní lidé pochopí, že „bezbožný“ život v hříchu vede do záhuby.

Bůh také předvídal, že nespočetní lidé pochopí, že se život může vydařit pouze v harmonii s ním a jeho dobrými příkázáními!

Bůh předvídal, že ho budou nespočetní lidé ve všech generacích, zemích a rodinách hledat s upřímným srdcem! To mu udělalo radost!

4

Bůh ale také viděl, že se toto hledání zkomplikuje, protože satan bude o Bohu rozšiřovat nesčetné lži a vybuduje masové náboženské atrapy, aby lidé již cestu zpět k pravému Bohu nenašli.

Satan byl vysoce postavený anděl, který měl rovněž svobodnou vůli. Nebyl spokojený se svým postavením a chtěl získat Boží místo, a tak se z něj stal Boží nepřítel, který nejprve pomocí lží poštvál proti Bohu některé anděly a poté lidi. Svedl je k hříchu a nyní se chce postarat o to, aby již nenašli cestu k Bohu. Bible dokonce nazývá satana „bohem tohoto světa“, protože více lidí věří v jeho náboženské atrapy než v jediného pravého Boha! Ale i když to tito lidé se svým náboženstvím myslí vážně, Bible zcela jasně říká, že ve skutečnosti slouží satanu a démonům, kteří se za těmito náboženskými atrapy a rozličnými „bohy“ ukrývají. Pavel říká:

„Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevěřilo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.“
(2Kor 4, 3–4)

Mají všechna náboženství na mysli stejného Boha?

„Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu.“
(1Kor 10, 20)

Je to ďáblová lež, že všechna náboženství mají na mysli stejného Boha nebo že všichni přijdou do nebe. Opak je pravdou. Všechna náboženství vedou pryč od jediného pravého Boha – do věčného zatracení! Satanovi je naprosto jedno, čemu věříš, jen pokud se neobrátiš k Ježíši Kristu!

Ale Bůh předvídal, že se nespočetní lidé budou k němu chtít obrátit a to ho naplnilo radostí a utvrdilo ve snaze najít řešení.

5

Byl zde však ještě jeden nesmírně velký problém: vina lidstva. Pravda je totiž taková: satan ve skutečnosti „nedělá“ nic zlého! Ano, on zlo „pouze“ činí pro nás lidi lákavým, ale jsme to my lidé, kteří ho činí! Bible říká:

„Není nikdo spravedlivý, není ani jeden.“ (Řím 3, 10)

Proto si lidé zaslouží stejný trest jako satan, ale to mnozí neuznávají. Stále znovu existují lidé, kteří činí obzvláště špatné věci a pak se ptají jiných: „Proč nesešle Bůh blesk z nebe, když je spravedlivý?“ Tím Bůh velmi trpí, že ho viníme z hříchů lidstva.

Představ si, že by Bůh přistoupil na náš návrh. Začal by Hitlerem, pokračoval Stalinem a Maem ... Bin Ládín... Breivik... Jednoho po druhém by zasáhl blesk. Představ si, že by všichni lidé stáli v řadě a Bůh by sesílal jeden blesk za druhým. Na začátku bychom možná ještě pochvalně tleskali, ale poté bychom si všimli, že se ty blesky pomalu blíží k nám! Ještě nikdy jsi nezalhal? Ještě nikdy jsi nic neukradl? Ještě nikdy jsi nevzal Boží jméno nadarmo? Nevíš, že Bůh zná skrytá zákoutí tvého srdce? Všechny tvé myšlenky o všech věcech (!), všechny tvé pravé motivy k činění nebo nečinění věcí, Bůh zná veškeré tvé nejistoty, sny a žádostivost, veškeré duševní propasti, vinu celého tvého života!

Víme jedno: Kdyby nás někdo znal skrz naskrz, pak bychom to u něj měli ztracené! A to je přesně to, co nám Bůh stále znovu říká v Bibli – že jsme ztracení! Bůh není povrchní! Nedává nám

žádné falešné naděje, nýbrž nám říká pravdu! Všichni lidé jsou ztraceni v hříchu a vině!

Blesky, které požadujeme pro ostatní, by proměnily nás samotné v prach a popel! Ale to není to, co Bůh chce! Pokud by musel všechny proměnit v prach a popel, tak by nás lidi v první řadě vůbec nepotřeboval stvořit. Ale Bůh viděl víc než to!

6

Bůh předvídal, že mnozí k němu budou chtít přijít! Ale také to, že svedeni náboženstvím, zaslepeni samospravedlností a v temnotě způsobené hříchem k němu nenajdou cestu. Proto zde pro Boha byla pouze jediná cesta, aby vyřešil všechny tyto problémy nás lidí: kříž.

Bůh věděl již před stvořením tohoto světa, že musí k nám lidem přijít sám, aby nás z toho začarovaného kruhu náboženství a hříchu zachránil!

Bůh předvídal, že v něj nesčíslní lidé uvěří, když se s námi setká v Ježíši Kristu, aby nám ukázal, jaký je ve skutečnosti Bůh!

Ve své lásce byl Bůh již před stvořením světa připraven zemřít za naše hříchy zástupně na kříži, abychom mohli vidět, že Bůh není nějaký brutální a zlý diktátor, nýbrž že je ve své lásce připraven k nejzazší oběti, abychom poznali jeho lásku a mohli se k němu obrátit!

Bůh předvídal, že toto neuchopitelně veliké zjevení Boží lásky na kříži bude světlem zářícím do celého světa a že bude nespočtelným lidem osvěcovat cestu z temnoty náboženství a hříchu k Bohu.

7

Boží velkou otázkou nyní bylo: Jak to bude pokračovat poté, co na kříži zjeví svou neskutečně velikou lásku a zástupně za nás zemře? Odvrátí se všichni lidé od hříchu k harmonickému životu s Bohem? Bude konečně pokoj na zemi? Stane se země nebem?!

Ne! Bůh viděl, že přichází opak!

Bůh předvídal, že lidé ve své zlobě a náboženském zaslepení Ježíše odmítnou a dokonce umučí a přibijí na kříž!

Bůh ale také předvídal, že mnozí lidé porozumí Boží lásce na kříži a poté se k Bohu obrátí, ale nepovede se jim lépe než Ježíšovi, kterého následují! Bůh viděl celosvětové pronásledování křesťanů a ještě něco horšího:

Bůh viděl, jak mocichtiví lidé budou dokonce zneužívat Boží Slovo k tomu, aby dosáhli svých sobeckých cílů! Císař Konstantin namaloval kříž na zbroj a vedl křížácká tažení a dodnes si mnozí myslí, že křížácká tažení pocházejí od křesťanů! Ale opak je pravdou! Z tohoto vynuceného propojení státu a církve se vyvinul mocenský církevní aparát, který mluví o Bohu a Ježíši a přitom činí a učí pravý opak toho, co říká Bible! Miliony lidí byly zavražděny církví ve jménu Boha, když ve skutečnosti věřili poselství Bible! Také Hitler měl na přezce nápis „Bůh s námi“ a jednal s požehnáním církve... Nenech se oklamat!

Bůh tyto zlořády předvídal! Lidé budou své ohavnosti páchat dokonce i ve jménu Božím! Tak „dábelsky“ se světu povede! Proto Bůh v Bibli naprosto zřetelně varuje před těmito falešnými proroky a církvemi!

8

Bůh předvídal, že se po vykonání díla kříže obrátí jen poměrně málo lidí. A ti budou ještě napadáni, pronásledováni a zabíjeni po tisících.

Bůh jasně viděl, že se nebude konat žádné nebe na zemi. Naopak, viděl, že se konec světa dá pouze odsunout, ale nikoliv zdržet – kvůli Satanovu svodu a naší neochotě činit pokání.

To Bohu nedávalo žádný smysl. Pokud by toto mělo být všechno, tak by Bůh nás lidi vůbec netvořil. Ale Bůh viděl víc!

9

Bůh již před stvořením první Země viděl také to, že stvoří druhý svět! To zní úplně bláznivě, ale stojí to v Bibli a je to jediné logické!

Bůh totiž uvažoval o této otázce: „Jak mám žít v pokoji, harmonii a spravedlnosti s těmi lidmi, kteří se ke mně obrátí?“

Bůh viděl, že to na tomto světě bude čím dál tím horší a že Země dokonce zanikne! Takže se rozhodl učinit tyto věci:

Bůh ohraničil dobu života na Zemi. Mnozí vidí ve smrti trest, ale skutečností je, že je smrt pro mnoho trpících lidí vysvobození! Představ si, že by byl nějaký člověk bestiálně mučen nebo jinak trpěl a nemohl zemřít?! Nepředstavitelné! To nemohl Bůh ve své lásce připustit. Z lásky a starostlivosti musel Bůh ohraničit dobu našeho lidského života. To ale neznamená, že by Bůh nemoci nebo další zlé příčiny smrti chtěl! Také to neznamená, že by Bůh měl radost z toho, když lidé umírají! Ne, kvůli hříchu znamená smrt pro mnoho lidí strádání! Všechno špatné v životě jsou důsledky našeho celosvětově bezbožného života. Kdyby Bůh změnil následky hříchu, dokud ještě existují lidé, kteří hřešit chtějí, tak by změnil celou naši životní realitu a to by nás znovu omezilo na roboty. Tak to nejde. Dokud existují hříšníci, musí existovat také smrt, protože hřích vede vždy do utrpení a bídy. Ale smrtí to nekončí!

10

Bůh předvídal, že poté přijde znovu, až tento svět dojde ke svému „konci“, aby do nového světa vzal s sebou ty, kteří se dobrovolně a z přesvědčení k němu obrátili – a nikoho jiného!

„Toto vám říkáme podle slova Páně: My žijí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my žijí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchováni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“
(1Te 4, 15–17)

Smrtí to nekončí! Bůh oznámil, že mrtví znovu vstanou! Kdo se v srdci obrátil k Bohu, ten s ním bude žít v Božím novém světě, ve spravedlnosti a pokoji!

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibytěk Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo zvíťezí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem. Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vražedci, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.“ (Zj 21, 1–8)

Kdo naproti tomu zemřel ve svých hříších a bez odpuštění skrze Ježíše Krista, bez ohledu na to, ve kterém náboženství, ten bude navěky ztracen a bude muset vytrpět spravedlivý trest, který si za své špatné skutky a za zanedbání dobrých skutků a odmítnutí Ježíše Krista zaslouží.

„A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách. Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.“ (Zj 20, 11–15)

Náš život, naše skutky, dokonce naše myšlenky a slova mají věčné důsledky! Uvědom si to! Ježíš říká:

„Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně – kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvává ve svatosti. Hle,

přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal.“ (Zj 22, 11–12)

Bůh již před založením světa věděl, že musí ve své lásce lidem nechat svobodnou vůli. Již před stvořením člověka bylo Bohu jasné, že ho ve své lásce nemůže k obrácení nutit. Bůh mohl varovat, ale ne nutit, jako láskyplná matka varuje své děti před špatnými věcmi v životě. Ale žádná láskyplná matka nemůže kvůli tomu své děti uvěznit doma, aby tam venku nepřišly do styku se zlem! Bůh nás nemůže nutit a věznit!

Život v Božím novém světě nemohl uspět s lidmi, kteří tam jsou ze strachu nebo z nátlaku. Život s Bohem se může vydařit pouze s lidmi, kteří s tímto láskyplným a spravedlivým Bohem chtějí žít svobodně a z přesvědčení a kteří svým životem tady na Zemi dosvědčují, že tomuto svatému Bohu patří a chtějí mít účast na Božím novém světě! Jsi jedním z nich?

Tato Zem je kvůli našemu hříchu „oklikou“ v Božím harmonickém světě. Kvůli hříchu nevedla pro Boha jiná než tato cesta a cesta na kříž! Kvůli tvému hříchu neexistuje žádná jiná cesta do Božího nového světa než cesta přes kříž! Bůh nikdy nechtěl hřích a zlo! Konáme je my, nikoliv on. Proto musíš na kříži rozpoznat Boží lásku k sobě a pochopit, že Ježíš zemřel za tebe a tvé hříchy, abys s ním mohl žít! Ježíš žije a ty máš žít s ním, tady i potom v Božím novém světě!

Život s Bohem není vždy jednoduchý. Jak již bylo řečeno, mnozí byli kvůli němu napadáni nebo dokonce zabiti, ale Pavel právem říká:

„Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena.“ (Řím 8, 18)

Pokud by vše končilo smrtí, potom by byl život na tomto světě se vším svým utrpením skutečně absolutně beze smyslu. Ale protože Bůh vidí, že sláva věčného života bude pro všechny, kteří jej dosáhnou, tak úžasně krásná, proto byl on sám připraven

za nás trpět na kříži! V Božím novém světě to bude tak nádherné, že zapomeneme na všechno tady na zemi. Bůh říká:

„Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím...“ (Iz 65, 17–18)

Božím cílem jsou lidé, kteří svým životem zde na této „oklice“ dokazují, že chtějí žít v novém věčném světě s Bohem. To je smysl života: musíš se rozhodnout, jestli chceš strávit věčnost v Božím novém světě nebo ne. V novém věčném světě u Boha nebude již smrt, utrpení, nespravedlnost, nemoc ani slzy, protože tam jsou jen lidé, kteří nechají Boha být Bohem a to svobodně a z přesvědčení. Nová země bez hříchu se stane všem, kteří tam budou, nebem blaženosti!

Bůh je plný lásky k tobě a chce, abys při tom byl také. Proto tě volá k obrácení. Bez obrácení a víry v Ježíše jdeme vstříc věčnému trestu za naše hříchy. Je ďábelskou lží, že Bůh je ve své lásce tolerantní a lhostejný. Co by bylo na Bohu tak dobrého, kdyby řekl: „Kradte, ale jen trošku, nebijte se až přespříliš, no, trochu nevěry není zas tak zlé, s tím a oním to člověk nemusí vidět tak úzkoprse... Pro jednou se nic nestane...“ Z Boha by se tím stal samotný ďábel, neboť přesně to je hlas satanův! Potom by to v nebi pokračovalo přesně tak jako tady! To se ale nestane. Bůh říká naprosto jasně, že do Božího nového světa nepřejde nikdo, kdo se upřímně neobráť.

Bůh nezmění sebe a svou morálku. Morálka je pozitivní Boží závazek tomu, co je dobré a správné.

Morálka je jádrem Boží lásky!

Bůh ví, že je zavázán tomu, co je dobré a správné, a proto nařizuje obrácení od hříchů.

„Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se

k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět...“
(Sk 17, 30)

Ježíš slíbil každému, kdo se k němu upřímně obrátí:

„Kdo ke mně přijde, toho nezvyženu ven.“ (J 6, 37)

Ježíš přijal dokonce i toho zločince na kříži, který se mu ještě krátce předtím vysmíval, než mu svitlo a obrátil se k Ježíši. Ty také se smíš obrátit k Ježíši! Ježíš zemřel za tebe a tvé hříchy!

Na kříži můžeš vidět, že Boží přikázání jsou důležitá a správná. Jsou tak důležitá, že porušení těchto přikázání má za následek trest smrti! Ale Bůh tě chce tohoto trestu ušetřit, proto trpí za tebe! Jeho cílem je, abys poznal, jak moc tě má rád a jak důležitá ta přikázání jsou!

Boží přikázání nejsou žádnou zvláštností, nýbrž mají svůj původ v Boží morálce a lásce. Bůh je zavázán tomu, co je dobré a správné, a tam mají svůj původ všechna Boží přikázání.

Bůh je všemohoucí, ale nemůže všechno! Nemůže např. lhát nebo krást, také se nemůže změnit. Proč by měl? Aby se stal tak pokrouceným a nemorálním jako my lidé? Ne, Bůh je dokonale svatý a spravedlivý. Ti, kdo se musí změnit, jsme my! Proto nás Bůh volá k obrácení. Ve své lásce za tebe zemřel na kříži, protože tvé hříchy jsou špatné! Ve své lásce umožňuje Bůh obrácení! Bible na tebe volá:

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium.“ (Mk 1, 15)

Bible nám jasně říká, kdo bude mít účast na Božím novém světě.

„Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14, 12)

LOGIKA VÍRY

KAPITOLA 6

Představ si, že bych vám řekl: „Znám Boha osobně.“ Mnozí by o tom pochybovali. Potom bych řekl: „Žádný problém! Rozumím, že o tom pochybujete a je to tak dobře, neboť všude jsou lidé, kteří tvrdí, že mají Boží Slovo a svádějí ostatní! Ale já vám dokážu, že Boha znám a říkám vám o Bohu pravdu! Pozor: Předpovím vám všechny výsledky nadcházejícího mistrovství světa ve fotbale. Od zahajovacího kola až do finále! Všechny branky, všechny konečné výsledky, všechno!“

Většina by mě považovala za blázna. Ale co se stane, pokud všechno dopadne tak, jak to řeknu?! Při prvním výsledku by ještě možná mysleli na náhodu, ale co když budou všechny výsledky souhlasit? Čtvrtfinále, semifinále...?! Říkám vám, co by udělali! Přinesli by do sázkové kanceláře všechny svoje peníze a vsadili by je na můj předpovězený výsledek finále! A nepokládali by to za riziko, nýbrž za zcela neomylný tip! Neboť všechny předchozí výsledky posilují ono přesvědčení! Dokazují jeho správnost! A stejně tak je tomu i s biblickými událostmi.

Víme, že Ježíš znovu přijde! Víme, jak „bude vypadat hra“. Všechna dosavadní proroctví se přesně tak do detailu uskutečnila, takže jednáme z přesvědčení! Tady se ukazuje, kdo něco ví! Tady se ukazuje, kdo skutečně věří! Tady se ukazuje, kdo skutečně jedná ve víře! Ten, kdo své peníze přináší do sázkové kanceláře, ten nemluví o riziku ani o „oběti“! A ten, kdo nasazuje svůj

život pro Boží věc, ten zapomněl na všechno ostatní a nemyslí na „obět“, nýbrž jedná z plného přesvědčení, že činí to jediné správné!

K ČEMU POTŘEBUJEME JEŽÍŠE?

KAPITOLA 7

Nevědomí lidé kladou takovéto otázky. Nemohou nic vědět, a proto ani věřit, pokud jim někdo nevysvětlí tyto pravdy. Ale také v křesťanských kruzích mnozí nerozumí hlavní podstatě toho, proč potřebují Ježíše. Existuje jistě nespočet důvodů, proč potřebujeme Ježíše, ale chtěl bych upozornit na ústřední body.

1. Ježíš je Stvořitel

Bible nám ukazuje, že všechno bylo stvořeno skrze Ježíše a pro Ježíše.

„On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ (Ko 1, 15–16)

Dlouho učedníci nechápali, kdo to s nimi vlastně putuje! Také „zázraky“ se mohly interpretovat chybně, a proto si mnozí lidé mysleli, že Ježíš je spolčen s ďáblem! Tady vidíme, že samotné zázraky nic nepřinášejí, pokud člověk nezná Boží Slovo. Trvalo to dlouho a muselo se mnohé stát a mnohé museli pochopit,

než i pochybující Tomáš mohl přede všemi vyznat, kdo Ježíš je: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ano! Slovo se stalo tělem – právě to Slovo, kterým „Bůh je“, jak řekl Jan. Jehova přišel na svět v Ježíši. To Pavel jasně vysvětluje v Listu Římanům, v němž používá biblické místo ze Starého Zákona, v němž je řeč o Jehovovi a potom říká, že tento Jehova je Ježíš (Řím 10, 9–13)! Na jiném místě to Pavel říká jednodušeji:

„...totiž že Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou,“ (2Kor 5, 19, NBK)

Není tu prostor pro vyučování o Trojici, ale chtěl bych vás trochu vyprovokovat! Věřím ve Čtveřici a ne ve Trojici. Žádný strach, není to nic nebezpečného. Jen mě při čtení Janova evangelia napadl jeden velmi důležitý bod! Evangelista Jan formuluje věty velmi promyšleně. Podívej se, jak spojuje Otce, Syna a Ducha Svátého. Neříká: „Bůh se stal člověkem a dnes tu jsou v Duchu Svátém...“ Nýbrž má něco, čím spojuje Boha a Ježíše. Má také něco, čím spojuje Ježíše a Ducha Svátého. Toto „něco“ je v centru jednoty! Jan říká: „Bůh je Slovo“ a potom říká „Slovo se stalo tělem“ a později „Slova, která vám mluvím, jsou Duch a jsou život.“ Vidíš, co je v centru „jednoty“? „SLOVO“!

Jan tady mluví o Boží jednotě a v centru jednoty stojí Slovo! Bůh je Slovo a Slovo se stalo tělem a Slova jsou Duch a jsou život! U Jana se tedy Boží jednota skládá ze 4 věcí. Slovo a Bůh, Slovo a Ježíš a Slovo a Duch. Slovo je v centru!

Proč je Slovo tak důležité? Je to zcela prosté! Co se stane, když Slovo odstraníš? Pak máš samé vlastní interpretace o Bohu! Nespočetná náboženství, která všechna začala a začínají u lidí, kteří neznají pravého Boha!

Co se stane, když Ježíše od Slova oddělíš? Přesně to, co vidíme všude! Politického Ježíše, sociálního Ježíše, Ježíše na kříži na zlatém řetízku, Ježíše vmanipulovaného do různých náboženství, liberálního Ježíše, zákonického Ježíše, hlavní postavu tradiční

církevní správy nebo Ježíše, který uzdravuje všechny tady a teď... Každý z Ježíše dělá, co chce, pokud nedbá na Slovo!

Co se stane, když oddělíme Ducha Svatého od Slova? Blouznění, fantazie, iluze, svody, pomatenost, šílenství, falešné učení a další nebezpečné věci! A přece má Duch Svatý dva hlavní úkoly! Má nás učit a připomínat Ježíšovo Slovo!

Vidíme tedy, jak důležité je Slovo, proto tu a tam s úsměvem vyučuji o „Čtveřici“. Je extrémně důležité, abychom my, lidé, znovu poznali, jak důležité je Boží Slovo a s modlitbou je četli a studovali! Nejde přitom pouze o „vědomosti“ a teologii, nýbrž Duch Svatý je nám chce připomínat i v každodenním životě! Tady jde o Boží Slovo uprostřed všedních dní. Jde tu o Boží vedení, ochranu, útěchu, Boží plány, stále znovu zažívám, že mi Bůh v nějaké situaci připomíná určitou událost v Bibli a potom vím, co mám dělat.

Jsmo u jádra věci: Ježíš je Stvořitel. Má svůj plán se světem, má proto rovněž své priority, své hodnoty, ví nejlépe, jak dosáhneme jeho věčného světa, a sice tak, že jsme světlem pro druhé, jež rovněž mají nalézt Ježíše! Ježíš ví nejlépe, jak může náš život být požehnáním – pro druhé a pro nás samotné. Je to jako výrobce nějakého produktu. On přece ví nejlépe, jak výrobek funguje a k čemu je vhodný a k čemu ne. Nemohu jednoduše do své motoriky nalít jakýkoliv olej, „olej na salát je dobrý dost!“ Ne! Tím se motorika zničí. Výrobce dodává vždycky manuál, v němž stojí všechno potřebné. Tak je to také s Bibli. Bůh nám dal svoje Slovo, aby se náš život vydařil! Mnoho starých a nudných příběhů se může najednou stát extrémně důležitými, když ti skrze ně Bůh něco řekne! Když ti v určité situaci jeden z těchto příběhů připomene! Potom nejde o ten starý příběh, nýbrž o tvůj život! A o život druhého! Ježíš je tedy Stvořitel a ten, který ví nejlépe, jak se tvůj život může vydařit. Poslouchej ho!

2. Ježíš nám ukazuje, jaký Bůh je

K čemu potřebujeme Ježíše? Lidstvo se od Boha oddělilo a nikdo již nevěděl, jaký Bůh doopravdy je. Satan svedl lidi k tomu, aby

si vymysleli náboženství, a každé z těchto náboženství vede jen dále od pravého Boha. Jsou to lži a představy o Bohu. Dokonce i tehdy, když se někdo chce vrátit zpátky k Bohu, stojí před nepočítanými padělkami a nevidí originál. Bůh to předvídal, a proto nám lidem stále znovu dával zjevení skrze své proroky, dal nám své Slovo, byl však připraven udělat víc než to! Před stvořením světa věděl, že v Ježíši Kristu přijde na svět, aby nám ukázal, jaký Bůh je!

Podívej se do Bible a pozorně Ježíše sleduj, neboť tady můžeš vidět, jaký je Bůh, co si o jednotlivých situacích myslí a co říká, jak jedná, jaký je jeho cíl, jaké jsou jeho priority, jaká je jeho morálka a hodnoty, jaké jsou jeho motivy, jaký je Ježíšův postoj k Bohu a lidem a další věci... Potřebujeme Ježíše, abychom viděli, jaký Bůh je!

3. Ježíš nám ukazuje, co je pravé lidství

K čemu potřebujeme Ježíše? Bez Boha již my lidé vůbec nevíme, jaký Bůh je a tím máme další problém! Nevíme již, co je to pravé lidství! Bůh nás lidi stvořil v harmonii se sebou samým. Člověk je obrazem Božím! Člověk potřebuje Boha, aby byl člověkem! V ráji nebyla žádná etická příkázání jako: „Nebudeš lhát, nebudeš krást...“ Proč ne? Je to zcela prosté. Protože tam byl sám Bůh. Člověk se mohl a měl ve všech otázkách života řídit podle Boha. Žádné dítě nedostane od rodičů do kolébky domovní řád! Žádný hostitel mi nedává písemný řád domu, když jsem někde na návštěvě, to by nebylo normální! „Normální“ a tedy „normou“ je, že se máme řídit podle Boha!

Ani Desatero není cílem! Představ si, že bych stál za stěnou z lepenky a prostrčil své prsty 10 dírami. Nikdo by si nemyslel, že to je jen 10 prstů, nýbrž všichni by rozuměli, že za tou stěnou je nějaká osoba. Tak je to s Desaterem. Bůh stojí za ním! Proto také začínají slovy: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“, a nikoliv: „Teď dostanete 10 pravidel.“ Ne, Desatero je výrazem Boží osobnosti! Jsou výrazem Boží morálky, jeho svatého bytí, jeho

dobrých úmyslů... Jsou nabídkou osobního společenství! Jsou nabídkou, abys vedl harmonický život s Bohem! Proto: Nepovažuj přikázání pouze za nějaká pravidla! Kdo si to myslí, ten si myslí: „Porušil jsem jedno malé přikázání, to určitě nebude tak zlé...“ Ale tak nepřemýšlí nikdo, kdo skutečně žije s Bohem. Také mi nemůžeš u té lepenkové stěny prostě zlomit malíček a potom si myslet: „No, vždyť to byl jen malíček...“

Bůh také nechce, abychom pouze dodržovali 10 pravidel! To-lik lidí si myslí, že vykonali svou „povinnost“, když dodržují těchto 10 pravidel! Ale to přece není všechno! Bůh chce s námi žít v harmonii! Chce nás vést a začleňovat do svých plánů! Chce nás posvěcovat a připravovat a používat nás tak, aby ještě mnozí byli zachráněni. Chce nám dát svůj pokoj, svůj klid, sílu, moudrost... Je toho mnohem, mnohem více než jen dodržovat 10 pravidel. A právě proto potřebujeme Ježíše.

Ježíš se stal člověkem, aby nám ukázal pravou úroveň lidství! Když vidíme Ježíše, pak můžeme vidět, jak má a může žít normální člověk! Dostali jsme se od této normálnosti tak daleko, že se nám zdá nemožné, že bychom takto mohli žít, ale Bible je v tomto bodě jasná!

„Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.“ (1J 2, 6)

Čtenáři Bible mají zprvu tendenci podívat se „nadpřirozeným“ věcem a myslet si: „To byl holt Ježíš, něco takového my zažít nemůžeme.“ Ale tady přehlídíme ten bod, že se Ježíš stal člověkem! Jako člověk nebyl sám o sobě zdrojem zázraků, nýbrž jako člověk nám ukazuje, že tyto věci činil v závislosti na Otci. Bible nám ukazuje, že Bůh tyto zázraky „činil skrze Ježíše“.

„Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte.“ (Sk 2,22)

Tento bod je tak důležitý proto, že v něm můžeme poznat, že nám Ježíš také něco ukazuje! To se museli tehdy naučit učedníci a to se musí učedníci naučit i dnes! Musíme se naučit žít v harmonii s Bohem tak, jak to činil Ježíš jako člověk. Potom nás může Bůh začlenit do svých plánů, jako i Ježíš byl do Božích plánů začleněn! V této harmonii může každý člověk konat znamení a zázraky, které dělal Ježíš a ještě větší, jak Ježíš řekl!

„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ (J 14, 12–14)

Život a služba učedníků a apoštolů ve Skutcích a vyprávění nespočetných lidí až do dnešní doby dokazují tuto skutečnost: Když nás Bůh může začlenit do svých plánů, pak se může oslavit svými prostředky a možnostmi, ke své slávě. Potřebujeme tedy Ježíše, abychom mohli uvidět, že my lidé můžeme a máme žít v harmonii s Bohem! Ježíš nás nezve pouze do Božího nového světa, nýbrž nás zve již tady do smysluplného života v harmonii s Bohem!

Kdo skutečně začne žít v harmonii s Bohem, tomu se otevřou oči. Bude se učit vidět mnoho věcí z nové duchovní perspektivy. Říkám vám upřímně, že se „Božím zázrakům“ již nedivím tolik jako skutečnosti, že Ježíš žil svatě! „Zázraky“ jsem zažil. Dějí se někdy očekávaně a někdy neočekávaně. Někdy nás na ně Bůh připravil, jako s tím přívěsem, který jsem rezervoval, jindy se odehraje náhle, jako když ona žena přišla na pódium a vydala své svědectví! Plynulou češtinou, beze strachu! Právě jsem si dal nohy nahoru, aby si trochu odpočinuly, když se ten zázrak stal! Mohl jsem v té chvíli také zrovna dělat kotrmelec nebo jíst... Prostě se to stalo! Zázraky nejsou pro mě obzvlášť komplikované, od té doby, co jsem svobodný od toho „chtít či muset zažít zázrak“. Mnohem víc jsem však začal žasnout nad skutečností, že Ježíš žil svatě!

Dříve jsem nežasl nad tím, že Ježíš žil svatě. Prostě jsem si myslel, že to pro něj nebyl žádný problém, protože je přece Bůh! Myslel jsem si, že žil svatě „automaticky“, a tím bylo pro mě toto téma vyřízené. Ale při čtení Bible jsem si najednou uvědomil, jak jsem se mýlil! Tam stojí, že Ježíš byl ve všem pokoušen jako my!

„Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.“ (Žd 4, 15)

Ježíš nežil svatě automaticky, nýbrž zakusil všechna pokušení! Umíš si představit, že byl Ježíš pokoušen dívat za některými ženami? Nebo že byl pokoušen něco šlohnout ze společné kasy tak jako Jidáš? Nebo že byl pokoušen jednu učedníkům vlepít za jejich tvrdošijnou vychloubačnost a drzost?! Někteří si myslí, že se tady dopouštím rouhání vůči Bohu, ale v Bibli stojí, že Ježíš byl ve všem pokoušen jako my!!!

Pokoušením Ježíš nemohl zabránit a my také nemůžeme. Za pokoušeními stojí satan, jenž si používá celý svět k tomu, aby nás přivedl do pokušení! U Ježíše tomu také nebylo jinak.

Jako člověk musel Ježíš čelit pokušením lidským způsobem.

Někteří to možná slyší poprvé? Ježíš však musel obstát vůči hříchu a satanu lidským způsobem! A jak je to možné? Ježíš musel neustále zůstat v harmonii s Bohem a jeho vůlí! Ježíšova vůle nebyla automaticky v harmonii s Bohem, nýbrž Ježíš žil dobrovolně a z přesvědčení s Bohem v harmonii! Podívej se na Ježíšův postoj! Je to právě ten postoj, který by měl mít „normální křesťan“! Každý člověk by měl mít tento postoj!

„...neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal“ (J 6, 38)

Možná si myslíš, že ty jsi z nebe sestoupil tak jako Ježíš, ale ptám se tě, proč bys měl být do nebe vpuštěn? Co si myslíš, jaký

postoj budou mít lidé v nebi? Tam budou pouze takoví, kteří chtějí žít v harmonii s Boží vůlí! Jak nás učil Ježíš se modlit? „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi...“ Už jsi někdy přemýšlel o tom, co to v nejlubším smyslu znamená? Boží vůle i na zemi! Ježíš nám to ukazuje! On žil v plné harmonii s Bohem! A nebylo to vůbec automatické. Podívej se, jak se Ježíš modlí v Getsemanské zahradě. Jako člověk musel na kříž! Ne jako Bůh, který je imunní vůči bolesti! Ježíš byl pokoušen zmizet, ukončit Boží záchrannou akci, byl pokoušen dívat se na své nadcházející bolesti, na mučení, jeho pocity ho mohly přemoci a Ježíš mohl opustit Boží vůli a tím bychom my všichni byli ztraceni! Ale podívej se, jak se Ježíš modlí a tady uvidíš klíč k životu v harmonii s Bohem!

„Ne má, nýbrž tvá vůle se staň“

Tajemství pravého křesťanského života spočívá v tom, uvádět svou vlastní vůli do harmonie s Boží vůlí a zůstávat v ní.

Ježíš se modlil třikrát! Tady vidíš, že „modlitba“, nepoddajnost vůči hříchu či život v harmonii s Bohem není žádná samozřejmost nebo automatismus. Když nás Bůh zapojuje do svých plánů, pak někdy stačí jedna modlitba, jak to říká Jakub o Eliášovi. Ale když nás satan pokouší, pak se někdy musíme modlit vícekrát, protože naše myšlenky a pocity kolísají sem a tam a jsme v nebezpečí, že opustíme Boží vůli a tím zhřešíme! V tomto případě znamená modlitba pevně obejmout Boží ruku, protože jsme v nebezpečí, že ji pustíme! Naše vůle je jako ruka, která musí být neustále v Boží ruce. Představuji si to vždy jako 2 modlící se ruce. Tak se musíme „sjednotit“ s Boží vůlí a držet se. To musel i Ježíš. Potřebujeme tedy Ježíše, abychom viděli, jak my jako lidé můžeme žít v harmonii s Bohem.

Ježíš činil víc, než že pouze dodržoval 10 pravidel! Ježíš „naplnil“ Boží přikázání láskou a životem, vášní, mocí a moudrostí! Nejen, že nelhal, ne, on říkal pravdu! Nejen, že nekradl, ne, on dával! Nejen, že o šabatou nepracoval, ne, Bůh si ho o šabatou používal k požehnání druhých! A protože Ježíš žil tak, že byl zapojen do Božího plánu, zažíval Boží nadpřirozené zásahy

k Boží slávě! Nikdo nikdy nežil v této dokonalé plnosti v harmonii s Bohem tak jako Ježíš. Do určité míry to vidíme u některých proroků či apoštolů, ale právě to nám dodává odvahy! Je to možné! Platí to také pro tebe! Jsi pro Boha důležitý. Bůh si tě chce používat ke své slávě, jedinečným způsobem – aby byl oslaven.

4. Ježíš náš zachránce

K čemu potřebujeme Ježíše? Teprve, když na Ježíši vidíme, jak svatě bychom my lidé měli žít, poznáváme, jak hluboko jsme klesli a jak hrozná je naše ztracenost. Na Ježíšově lásce k Bohu a k bližním vidíme, jak jsme sobečtí a egoističtí. Není nikdo, kdo žije v harmonii s Bohem. Není nikdo, kdo žil spravedlivě a svatě. Není nikdo, kdo je bez hříchu, ani jediný! Jsme ztraceni a za své hříchy si zasloužíme spravedlivý trest! Za těžké hříchy si zasloužíme těžké tresty! A když při čtení Bible skutečně pochopíme, jak těžký a zlý je „jeden malý“ hřích, pak jen tušíme, jaký trest nás čeká! Potřebujeme Ježíše! Neboť Ježíš pro nás udělal to, co nikdo nemohl očekávat.

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale obživen Duchem.“ (1Pt 3, 18)

Bůh již před založením světa viděl, že tato zástupná oběť musí být potřeba, abychom my lidé skutečně poznali, jak moc nás Bůh opravdu miluje, ale také, abychom nedostali to, co si zasloužíme!

Představ si, že by Bůh udělal to, co mnozí žádají, a potrestal by hříšníky bleskem z nebe. Představ si, že by Bůh nechal nastoupit všechny lidi do řady, každého na místo, které si za své hříchy zaslouží, nejlepší vlevo, nejhorší vpravo. Představ si, že by Bůh napočítal do tří a potom seslal blesk z nebe. Kam by ses díval?

Všechny pohledy by směřovaly doprava, protože tam je ten nejhorší, ale užasli bychom! Blesk uhodil vlevo! Zasáhl toho nejlepšího ze všech!

Patrně bychom byli zmatení a nechápali bychom, co se tu děje! Tak je to s lidmi, kteří vidí Ježíše na kříži a nerozumí, proč tam trpí! Ale ten nejlepší ze všech, kterého zasáhl blesk, je Ježíš! Vzal na sebe trest celého světa! Byl mučen a ukřižován, abys ty nedostal to, co si zasloužíš! Ježíš je tvůj Zachránce! Tvůj Zástupce!

Bůh tím chce dosáhnout, abychom se konečně přestali pořád dívat „doprava“. Díváme se vždycky na ty horší! Myslíme si: „Když Bůh netrestá tyto, tak to se mnou asi nebude mít žádný problém...“ A tak hřešíme dál. Jiní si myslí: „Dělám tolik dobrých skutků, chodím pravidelně na bohoslužbu, ne jako tady ten či tamta...“ A tak se zaměřujeme neustále na ty, kteří jsou „horší“ než my. Ale to musí skončit! Nemůžeme se ospravedlňovat pomocí těch, kteří jsou horší! Nesmíme se řídit podle lidí a už vůbec ne podle těch horších! Bůh chce, abychom se všichni dívali doleva! Tam udeřil blesk!

Můžeš být ospravedlněn a tím zachráněn pouze skrze Ježíše. To se stane, když pochopíš a uvěříš, kdo Ježíš je a co pro tebe udělal. To je jedna strana mince. Druhou je obrácení. To znamená, že musíš uvnitř dospět k rozhodnutí, že se chceš navrátit do harmonie s Bohem a uděláš to. Ježíš zemřel jako spravedlivý za nás nespravedlivé, abychom se navrátili zpět k Bohu! Znalost samotná nezachraňuje! Nýbrž víra, která vede do tohoto nového života v harmonii s Bohem. Kdo tuto spásnou víru má, ten chce žít s Bohem v harmonii! Toho nemusíš nutit, toho nemusíš přemlouvat, ten to chce! Zkus ho zastavit! Nejde to! Vyskočí ze svého místa v řadě hříšníků, jedno, kde stojí, jestli dále vlevo či vpravo, a běží k Ježíši! Od nynějška se chce řídit pouze podle něj!

„Kristus je můj život a smrt je pro mě zisk!“

Cesta vede do Božího nového a věčného světa! To je cíl! Ale život začíná tady!

Kristus je můj život! Tady začíná pravý život v harmonii s Bohem. K čemu tedy potřebujeme Ježíše? Nikdo nemůže zachránit sám sebe. Ani svými „dobrymi skutky“ se k Bohu nepřiblížíš ani o centimetr. Ježíš říká:

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“
(J 14, 6)

Pouze prostřednictvím Ježíše víme, jaký Bůh je. Pouze prostřednictvím Ježíše poznáváme, co je to pravé lidství. Pouze prostřednictvím Ježíše vidíme, jak můžeme žít v harmonii s Bohem! Pouze prostřednictvím Ježíše vidíme, jak hluboko jsme skutečně klesli. Pouze prostřednictvím Ježíše můžeme být zachráněni. Kdo to pochopí, ten si možná uvědomí, proč tak důsledně odmítám všechno, co Ježíše Krista vytlačuje ze středu!

5. „Dobré“ se může stát nepřítelem „nejlepšího“

Bůh si může použít spoustu věcí, aby se oslavil. Téměř prázdný hrnec vdovy v příběhu s Eliášem, chléb a ryby jednoho chlapce ... Na druhé straně se všechno „dobré“ světa může stát nepřítelem Božím, když to zabraňuje jasnému pohledu na Ježíše. Také nemoudré použití věcí, které jsou vlastně dobré, může být nebezpečné!

Často máme o satanovi jednostranný obrázek. Nevěřím, že je tolik těch, kdo si říkají křesťané, kteří skutečně věří v satana. A pokud ano, pak ho vidí pouze ve „špatných“ věcech života, ale pozor! Pokud přemýšlíme takto černobíle, zůstáváme pouze na povrchu jeho strategie! Podívej se na Ježíše na poušti, když satan Ježíše pokouší (Mt 4, L 4). Člověk se tady přece musí ptát, kdo tu je dobrý a kdo zlý?! Satan má tři dobré návrhy a Ježíš je všechny odmítá!

Nejprve satan Ježíšovi nabídl, aby z kamenů pouště učinil chleby. Nebyl to skvělý nápad? Ježíš sám byl hladový a velká část světa hladová! „Ježíši! To je skvělý návrh! Proměň tyto neužiteč-

né kameny na chléb a všichni se nasytí! To je to nejlepší pro tebe a pro zbytek světa! Všichni ti poděkují! Všichni tě za to budou uctívat! Představ si ty spousty „modliteb u stolu“ milionů hladových lidí! Ježíši, to je geniální návrh!...“ Ale Ježíš říká NE! Kdo je tady dobrý a kdo zlý?

Satan má další návrh! Je připraven dát Ježíšovi celý svět! Lidé v podstatě satanovi svět předali, protože začali poslouchat jej a ne již Boha. Protože Bůh předtím předal svět lidem, stal se tak satan „právoplatným pánem“ tohoto světa. Satan nabídl celý svět pouze Ježíšovi! My bychom si pomysleli: „To je přece skvělá věc. Ježíši! Tím můžeš vybudovat světovou mírovou říši! Jen se podívej, jaké hrůzy se již staly, a podívej se, co ještě přijde, až k Hitlerovi, Stalinovi, Kongu, teror, konec světa!!! Ježíši, tady je šance! Musíš jen oddrmlit jednu povrchní modlitbu, jak to často v církvích děláme, a tím se staneš pánem celého světa a na zemi bude mír!“ A Ježíš říká: „NE!“

Kdo je tady dobrý a kdo zlý?

Satan má třetí návrh. Ježíš se má vrhnout z vrcholku chrámu, neboť mohl vycházet z toho, že Bůh zhmotní anděly, ti Ježíše zachytí a bezpečně postaví na zem. My si možná myslíme: „To je geniální. Ježíši! Chrám je centrem tehdejšího náboženství! O tento chrám se hádají jak Židé, tak Arabové až dodnes! Ukaž znamení a všichni v tebe uvěří! Ať ti lidé něco zažijí! Mocný, výmluvný zázrak, který všechno zastíní! Objev se andělé a postaví tě zpátky na zem, přicházejícího z nebe! Tím všechny přesvědčíš! Můžeš tak založit světové náboženství a ty budeš v jeho centru! Jasně, rozumíme, že nechceš být politikem a že jsi musel odmítnout předchozí návrh, ale tohle se přece hodí! Můžeš se stát středem světového náboženství a všichni v tebe budou věřit!“ Ale Ježíš říká: „NE!“

Kdo je tady zlý a kdo dobrý?

Buď opatrný. Satan byl připraven udělat všechno, aby se nestalo to **ZE VŠEHO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ**, ale nemohl tomu zabránit! Navzdory všem trikům a svodům za nás Ježíš zemřel na kříži!

A od té doby zkouší satan vše, aby toto poselství bylo vytlačeno na okraj!

Satanovi je všechno vhod, jen abychom nezvěstovali Ježíše tak, aby se lidé rádi obrátili!

Chléb pro svět, světová mírová říše, světové náboženství, satanovi je všechno vhod, jen aby se neodehrálo to nejdůležitější! Svítá ti?

Co to prospěje, když je člověk nasycený, nejlépe tou nejlepší výživou, pomocí níž se dožije 400 let, a pak půjde, bez plešky a bez bradavic, ale také bez odpuštění hříchů, do věčného zahynutí?!

Co to někomu prospěje, když získá celý svět a učiní z něj světovou říši míru, když při zmrtvýchvstání bude muset uznat, že jde vstříc věčnému trestu?

Co to někomu prospěje, když bude celý život žít v harmonickém světovém náboženství a potom bude muset uznat, že toto náboženství nebylo v harmonii s Boží vůlí?! Zdravá výživa nás není schopná zachránit! Problémem není dobrá výživa, nýbrž to, že se mnohé v církvi dostalo z rovnováhy. Lidé nemají žádné přesvědčení a odvahu vyznávat Ježíše a schovávají se za salát, jak mi někteří přiznali. Jiní mají chybné priority a myslí si, že jednájí správně, když někoho moří kvůli „kávě“.

Člověk může mít pravdu a jednat nesprávně!

Mnozí sourozenci mají extrémně rozsáhlé biblické poznání a znají neuvěřitelně hluboké souvislosti, ale k čemu to často vede? Pavel to říká:

„Poznání vede k domýšlivosti“

Mnozí jsou namyšlení, pyšní, samospravedliví, tvrdí, a tím odrazují lidi, kteří ještě zdaleka nejsou tak daleko, aby se dokázali vyrovnat s takovými tématy, nebo s takovým chytračením! Každý

rok jistě stovky hledajících naše bohoslužby opouštějí, protože zažili něco takového. Na jednom místě, kde jsem byl pastorem, diskutovali „sourozenci“ každý šabat po celé hodiny tak drsně, že tam nakonec zůstalo pouze jádro složené z tvrdých dubových hlav. Všichni ostatní se drželi od sboru dál. K tomu se ještě s lidmi, kteří toho věděli méně nebo byli v jiných církvích, jednalo jako s kusem hadru, a pak se nemůžeme divit, když dnes nikdo nereaguje na pozvání na evangelizaci! Špatné na tom je: V mnohém mají pravdu, ale nejednají správně! Zneužívají biblické pravdy způsobem, ze kterého se může skutečně těšit pouze satan! Zažil jsem nespočet lidí, kteří byli odehnáni pryč skrze témata jako: šabat, jídlo, Ellen Whiteová, Danielova prorocství...

Tady se musíme učit od Ježíše (J 16,12).

Ve světě existuje mnoho sociálních projektů. Ale ne každý sociální projekt má jasný cíl zvěstovat evangelium Ježíše Krista a vést lidi do harmonie s Bohem. Já sám za sebe jsem proto učinil rozhodnutí. Podporuji v principu pouze ty lidi a projekty, které mají správný cíl a správné priority. Je tolik sociálních projektů, které jsou „dobré“, ale nejsou naším prvním úkolem. Petr řekl zcela jasně, že se na rozdělování jídla mají ustanovit diakoni, on sám se však chtěl věnovat kázání a modlitbě – tady je ta priorita. A Štěpán byl jedním z diakonů! Podívejte se, s jakou odvahou zvěstuje evangelium! Tomu říkám postoj spolupracovníka na „sociálním projektu“. Neschovával Ježíše za salát, který přinášel vdovám!

Mnoho nekřesťanů podporuje sociální projekty, ale nikdy by nepodpořili zvěstování evangelia. Máme vyšší cíle než světská centra sociální péče!

Jen se podívej na realitu. Kolik dobrého misijního díla bylo vybudováno zapálenými misionáři, kteří konali dobro a zvěstovali evangelium. Jedno nemusí být na úkor druhého! Byly postaveny nemocnice, školy, dětské domovy, domovy pro lidi s postižením... Na počátcích misie riskovali lidé svůj život pro Ježíše a jeho věc a nestyděli se zvěstovat evangelium a samozřejmě

konali dobro! Pomáhali, kde jen mohli, ale v centru stálo zvěstování Ježíše Krista, neboť věděli, že nikomu skutečně nepomohli, pokud ho nevedli k Ježíši. Toto přesvědčení dnes mnoho lidí nesdílí.

Co se časem stalo? To můžeme vidět po celém světě. Z mnoha těchto projektů zůstávají po čase již pouze „sociální snahy“ a evangelium je vytlačeno na okraj. Tak se to stalo u tisíců nemocnic, dětských domovů, škol... Zažívají to celosvětově známé organizace. Podívej se např. na „Červený kříž“. Odkud pochází ten název? Co bylo na počátku v centru? Co je tam dnes? Jako církve musíme pochopit, že satan nemá žádný problém s tím, aby existovaly akce „Chléb pro svět“, jen když se zamlčí evangelium!

V Německu znám některé takové projekty. Existuje např. „křesťanský Dům médií“, kde jednu z vedoucích znám velmi dobře osobně. Tak se mezi lidi dostaly tisíce křesťanských knih, Biblí apod. Ale finanční stránka se dostávala stále více do centra pozornosti. Proto byli na omezený čas najati „světští experti“, kteří měli obchod vylepšit, ale šlo to s kopce! Finančně to šlo vzhůru! Ale těmto světským expertům se zalíbily dobře vychované ženy v Domě médií, ty se však s nimi nechtěly zaplést, nechtěly si začínat něco s nekřesťany. Ti se cítili uraženi a tak byla jedna po druhé šikanovány tak, až musely odejít. Místa byla nově obsazena lidmi, kteří měli „jiný postoj“. Konec příběhu: Dnes tam pracuje velmi mnoho nekřesťanů, moje známá odešla také, protože už to nesnesla. Můžete si stále koupit Bible, ale také čím dál tím více zavádějící literatury. Ježíše a kříž tam nenajdete, nýbrž knihy typu „všechno je super, Ježíš nás má všechny rád“. Vrchol jsem zažil, když jsem vyzvedával 1 200 motorkářských Biblí na výjezd. Brána od skladu se zvedla a tam stál muž s tričkem nejhoršího motoklubu světa, na němž byly satanistické symboly! Myslel jsem, že jsem se přehlédl! Takový člověk pracuje v „křesťanském Domě médií“ a vydává mi Bible! Přišlo mi to, jako bych vyzvedával ty Bible od dábla u bran pekla, tak bláznivá ta situace byla! Tady vidíte ten proces. Satan vyjme to ústředně důležité

z křesťanských projektů a nakonec ty projekty začne naplňovat nově svým vlastním obsahem.

V Norsku jsme v jednom sboru měli skautskou činnost, na kterou jsem se velmi těšil. Ve sboru v Německu, kde jsem vyrostl, jsme měli obrovskou činnost mezi skauty s 9 různými skupinami. Stanové tábory byly vždycky požehnanými evangelizacemi a měli jsme pak pravidelně křty. V každé skupince se zvěstoval Ježíš a na táborech byly intenzivní chvíle, kdy Boží Slovo silně působilo na ony mladé lidi. Ale co se to dělo tady v Norsku? O vybavení Norů se nám mohlo jenom zdát! Měli skvělé místo, v lese, přímo u jezera, tam stála velká dřevěná budova ve tvaru teepee, kánoe a jiné vybavení... Ale téměř se nemluvalo o Ježíši! Žádné pobožnosti... Jen hry, vyrábění, stavění věže...

Přesvědčení sourozenců bylo, že se toho „nemá o Ježíši říkat příliš mnoho“, abychom tím lidi nepřetížili. Takže se brzy neříkalo již vůbec nic. Jedna budhistka přivedla ke skautům svou dceru, a tak skautská vedoucí skupině řekla: „Z respektu k ní se teď již nebudeme modlit...“

Aby se dostali do lepšího kontaktu s lidmi, chtěli získat také „nekřesťany“ jako spolupracovníky a někteří se našli! Když jsem tam pak začal jako pastor, bylo pro mě nemožné konat tam duchovní práci, neboť jsem musel neustále jednat „diplomatsky“. Nemohl jsem vést žádné dobré pobožnosti, protože tam neustále stáli oni nevěřící spolupracovníci, a tím bylo nemožné děti zasáhnout. V posledních 10 letech bylo u těchto skautů nespočet dětí, přibližně 100! Ani jediné nezůstalo ve sboru. Proč by také měly? Již po krátké době odešly za dalšími nabídkami z okolí, jako kurz potápění či tance... Nabídka sboru byla pouze jednou z mnohých nabídek „světa“. Na vině není „skautská činnost!“ Já sám jsem v Německu zažil, jak úžasně to může probíhat! Na vině nebyla ani naše práce s Holy Riders nebo „zdravotní osvěta“... Vina spočívá vždycky tam, kdy bereme Ježíše Krista ze středu a chceme aplikovat své vlastní strategie. Chyba je tam, kde používáme dobré věci nemoudře a nesprávně. Tam končí všechno ve

světskosti či fanatismu. Ale „křesťanský pláštík“ zůstává. Tento trend je i v Čechách a na Slovensku. Existují tu drahé projekty, u nichž si nikdo netroufne mluvit o Ježíši, a lidé si připadají tak strategicky chytrí. Také my jsme měli Heaven Underground, kde lidé dostávali každý pátek najíst. Ale v prvním půl roce jsme měli více než 15 obrácených lidí, kteří potom přišli do sboru, více než 30, kteří chodili pravidelně na bohoslužby, protože jsme měli v centru Ježíše a nezamlčovali lidem pravdu o Bohu! Nemusí to probíhat takto. Jako u Jeremjáše, úspěchy nemusí dorazit. Ale porážkou je již každý projekt, který nezvěstuje s plným přesvědčením Ježíše Krista. Kdo nezvěstuje z plného přesvědčení Ježíše Krista, ten si může říkat křesťan, jak chce, ale já s ním spolupracovat nebudu. To půjdu raději ke všem těm „nekřesťanským“ projektům, kteří mě zvou, abych vyprávěl ze svého života a o Ježíši. Školy, vězení, domovy... Nevěřící nás zvou všude a my křesťané nemáme odvahu ve svých institucích mluvit o Ježíši? Vyhozené peníze jsou tady tou nejmenší ztrátou.

6. V harmonii s Božími prioritami

Ježíš říká: Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

To jsem zažíval stále znovu. Když žijeme v harmonii s Božím cílem a učiníme z něj svou prioritu, pak se bude Bůh starat o ty věci, které potřebujeme, abychom mohli vykonat své úkoly. Můj příběh s počítačem, obytným přívěsem, karavanem, evangelizačním přívěsem, knihami Křížem krážem... Od té doby, co následuji Boha, držel Bůh slovo a tyto věci nám byly „přidány“. Nejsou žádnou odměnou, nejsou potvrzením vyšší duchovní úrovně, nýbrž jsou to věci, které Bůh zvolil, aby se budovalo jeho království.

Je to skutečně tak těžké stavět Boží věci na první místo? Mnoho lidí si klade otázku, jestli by v nejzazším případě byli připraveni přijít pro Boha o život? Ale přemýšlej o tom: jiní přicházejí o život kvůli svému koníčku! Potápějí se a už se ne-

vynoří, surfují a sežere je žralok, vystupují na hory a zasype je lavina, jedou na motorce a rozsekají se o strom... Každý člověk riskuje svůj život denně! Život je životu nebezpečný, dokud člověk není mrtvý!

My lidé jsme v principu všichni stejní. Bůh nás stvořil tak, že my všichni jdeme za nějakým cílem a podřizujeme mu všechno ostatní. Tento princip platí pro každého! Tak to bylo např. tehdy, když jsem se chtěl stát německým mistrem v kulturistice. To mi připadalo hodno usilování! To bylo pro mě nejcennější! Anž mi to někdo musel vštěpovat, podřídil jsem tomuto cíli všechno ostatní. Své finance, jídelní zvyklosti, trénink, odpočinek, značku oblečení, společenské kontakty... Všechno jsem podřizoval tomuto cíli, abych ho dosáhl! Každý to tak dělá. Každý má něco, co je pro něj nejcennější a tomu podřizuje všechno ostatní. Otázka zní pouze: Jaký cíl skutečně sleduješ? Co je pro tebe nejdůležitější?

V principu se tady lidstvo dělí do 2 skupin. Jedni mají za cíl realizovat sami sebe a druzí chtějí realizovat Boží vůli. První je na nejhlubší rovině sobectví, má ale miliony různých podob! Druhé je láska, o níž mluví Bible. Takový člověk chce dobrovolně a z přesvědčení činit Boží vůli!

Definuji tady lásku slovy „dobrovolně a z přesvědčení“. Neboť to, co děláme dobrovolně a z přesvědčení, to děláme s láskou! Miluji např. chození na procházku se svými psy. Při minusových teplotách ve Švédsku chodím každý den a zkus mě někdy zastavit! Nepodaří se ti to, neboť to miluji! Láska nemá v první řadě co do činění s různými pocity! Ježíš za nás zemřel z lásky, ale měl hrozná bolesti a žádné šimrání v břiše! Ten, kdo miluje, je eventuálně připraven pro své získané dobré a správné přesvědčení i trpět!

V harmonii s Bohem můžeme žít pouze tehdy, když ho milujeme – když jsme získali přesvědčení, že nejsprávnější a nejlepší pro všechny je, když vždycky činíme jeho vůli! Když máme na prvním místě Boží království a jeho spravedlnost, pak tomu

podřizujeme všechno ostatní v životě. To, co je pro Boha důležité, bude stále důležitější také pro nás. To, co je u Boha správné či špatné, to se změní i v našem životě. Bůh nás tak stvořil! Je tak jednoduché poznat skutečného křesťana!

Jsou ale jiní, kteří klamou sami sebe a ostatní. Jejich cílem není doopravdy Boží království a Boží spravedlnost, ale ve skutečnosti stojí úplně nahoře jejich vlastní seberealizace. Tomuto cíli podřizují všechno ostatní. Všechno, co „duchovního“ činí, konají pouze proto, aby sledovali svůj vlastní cíl. Chodí možná do církve, aby neohrozili své postavení v rodině či společnosti, dávají možná desátky, avšak všechno, co konají, nekonají z lásky, nýbrž pouze plní svou povinnost, aby dosáhli svého vlastního cíle. Pokračují možná v tradicích, anebo je ruší, ale proč? Na nehlubší rovině jde o ně samé, o jejich postavení, slávu, uznání – to je jejich pravý cíl – nikoliv sláva Boží.

Mnozí to nerozpoznávají, ale chtějí s Bohem udělat obchod. Myslí si: „Bože, budu spolupracovat ve sboru a dávat desátky, potom mě necháš dělat mou kariéru.“ Konají své povinnosti, aby Bůh požehnal jejich sobectví, ale Bůh takové obchody nedělá. Pravdou je, že takoví lidé pochybují o Bohu a nedůvěřují mu. Ve skutečnosti Bohu nevěří. Nevěří skutečně, že by Bůh učinil to, co je správné, kdyby se mu úplně a zcela odevzdali. Mají z Božího plánu strach! Nechtějí pustit to, na čem jejich srdce opravdu lpí! Jejich „bohoslužba“ je jako klečení onoho bohatého mladíka před Bohem. Padl Ježíšovi k nohám a ptal se, jak může získat věčný život, ale v srdci pouze chtěl, aby ho Ježíš vzal za ruku a přede všemi řekl: „Povstaň! Jsi mladý a vlivný a děláš toho pro Boha tolik, jistě máš věčný život!“ Potom by byl ten bohatý, mladý, vlivný muž s poctou od Ježíše skutečně uznávaným člověkem! Ale to Ježíš neudělal. Ježíš viděl, jaký postoj tento mladík měl. Ježíš viděl, co skutečně chtěl a jaký byl jeho opravdový cíl! Hledal pouze svou vlastní slávu a chtěl být od Ježíše povýšen, aby před druhými získal na vážnosti. Když mu ale Ježíš řekl, že má všechno, co má, dát chudým a následovat ho, tak se pravý postoj onoho

mladíka projevil. Zarmoucen odešel. Bůh nepřistupuje na naše obchody. Někomu Bůh říká: „Jdi ke svým rodičům a dej tyto věci do pořádku.“ A člověk volá: „Pane! Pošli mě do Afriky nebo kamkoliv chceš, ale ne k mým rodičům!“ Mnozí jsou ve skutečnosti na útěku, kde si namlouvají, že slouží Bohu! Prchají od toho, co po nich Bůh skutečně požaduje! Mohou získat úspěch a uznání od lidí, ale pravda je děsivá a Bůh ji zná.

Tím přicházíme k dalšímu bodu: Co je skutečně v životě křesťana rozhodující, neboli na čem Bohu nejvíce záleží?

NÁBOŽENSKÁ ILUZE A PRAVÝ ŽIVOT V NÁSLEDOVÁNÍ

KAPITOLA 8

1. Znalost duchovních pravd

Mnozí si myslí, že znalost správné teologie je tím nejdůležitějším, ale pozor! Adam věděl o Bohu všechno a byl na cestě pryč z ráje! Satan možná o Bohu ví mnohem více než my a nikdo nebude tvrdit, že je kvůli tomu dobrým křesťanem, že?

Znalost duchovních pravd je důležitá! Ale je to pouze **předpoklad** pro to, abychom jim věřili a žili je – tak, že se stále více dostáváme do harmonie s Bohem!

V ráji stály 2 stromy. Strom života a strom poznání dobrého a zlého. Všimni si! Nejen pouze poznání zlého, nýbrž také dobrého! Někdo zná Bibli nazpaměť, někdo možná zná 28 věroučných bodů církve, ale je mrtvý! Nežije! Stojí pod stromem poznání dobrého a zlého a je mrtvý jako kámen!

Pavel oznámil církvi v Efezu celou Boží vůli, ale samotná znalost nebyla tím rozhodujícím! Později musel Ježíš církvi v Efezu říci, že pohne jejich svícem, pokud se neobráť, neboť opustili první lásku!

Pisatel dopisu Židům říká jasně, že někteří slyšeli Slovo, ale nik jim to neprospělo, protože neuvěřili.

„I nám se přece dostalo zaslíbení jako těm na poušti. Ale zvěst, kterou slyšeli, jim neprospěla, když ji vírou nepřijali.“ (Žd 4, 2).

Vidíme tedy, že množství znalostí není tím rozhodujícím. Bůh se nedívá na to, jestli máme doktorát z teologie, když nás posuzuje, nýbrž na něco jiného.

2. Víra

Někteří by řekli: Rozhodující je víra!

Ano, víra je důležitá! Měli bychom věřit Bohu a biblickým výrokům! obzvláště bychom měli věřit v Ježíše! Ale podívejme se na to blíže, neboť také zde se můžeme klamat.

„Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení, která činil.“ (J 2, 23)

Tito lidé zažili pravé Ježíšovy zázraky! Věřili v jeho jméno, ale Ježíš s nimi nechtěl mít nic společného! Tak jednoduché to tedy pro nás být nemůže. Ale mnozí si to takto zjednodušují. Byl jsem na x akcích, kde byli lidé prohlášeni za uzdravené a potom se řečník zeptal: „Kdo chce být zachráněn? Musíte pouze věřit v Ježíšovo jméno!“ Žádné kázání evangelia, žádná řeč o obrácení, nic! Ale taková „víra“ nezachraňuje! Ježíš viděl i tehdy srdce a postoj lidí a měl důvod ponechat si odstup. Mnozí „věří“ v Ježíše, jak jsem to již předtím zmínil, ale vidí v Ježíši božského dobrodince, který má požehnat jejich seberealizaci. Přicházejí k Ježíši se svými představami a sny a „věří“, že Ježíš na tento obchod přistoupí. Ale Ježíš sleduje Boží cíle a nikoliv naše! Ježíš nás chce začlenit do Božích cílů a skutků a nikoliv podporovat náš život v sobectví. Také tady se tedy může člověk klamat, jako ti lidé tehdy. Co je dnes široce rozšířené: Lidé jsou členy

církve, znají 28 bodů a „pokládají je za pravdivé“ a přicházejí bohoslužbu za bohoslužbou... Ale přesto jsou na hony vzdáleni pravému křesťanskému životu! Jsou na hony vzdáleni tomu, čím je skutečná živá „víra“.

3. Služba Bohu

Někteří řeknou: Nejdůležitější je, abychom Bohu sloužili. Správně! Služba Bohu je velmi důležitá! Ale podívejte se, co Ježíš říká:

„A tak je poznáte po jejich ovoci. Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nepro-rokovali a ve tvém jménu nezymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“ (Mt 7, 20–23)

Tito lidé věří v duchovní skutečnosti a realitu, věří, že Ježíš je Pán, zapojují se i do díla a jednají rozhodně, a přesto je Ježíš vyháni pryč! Tady jsou lidé, kteří žijí v nesmírných náboženských iluzích! Ježíš je nazývá těmi, kdo se dopouští nepravosti. V jejich životě nikdy nedošlo k odvrácení od hříchů a k životu v posvěcení! Konají službu pro Boha, ale nežijí v harmonii se skutečnými Božími cíli, prioritami, hodnotami a motivy! Sledují svou seberealizaci náboženským způsobem. Navštívil jsem nespočet takových sborů a akcí, kde se tento postoj jasně projevoval. Člověk mluví o Bohu a přitom hledá vlastní slávu, peníze, moc, vliv... A co se děje za pódiiem, to se radši zatají.

Anebo to, co jsem zmínil dříve: Spolupracují na „křesťanských projektech“, v nichž možná „Kristus“ již dávno není... Dě-lají něco „pro Boha“ a jsou možná na míle vzdáleni od Boží vůle! Někdo koná službu pro Boha a chce si tím pouze držet Boha a jeho vůli od těla. Takový člověk to sám často nerozpoznává, protože tomu odmítá věřit – chce pouze jediné, udržet si svou

seberealizaci, dokonce i když k tomu potřebuje konat křesťanské povinnosti. Ale Bůh na takové „obchody“ nepřistupuje.

4. Láska k Bohu

Někteří řeknou, že nejdůležitější je Boha milovat, a to je správně! To je to nejdůležitější! Ale také zde se můžeme klamat, jak Bible jasně ukazuje.

„Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají.“ (Ez 33, 32)

Tito lidé zpívají Bohu zamilované písně, ale Bůh si zacpává uši! Možná se zpíváním zamilovaných písní dostanou až do stavu opojení, ale nechťejí Boha poslouchat! Nechťejí s ním skutečně žít v harmonii! Takové konference jsem zažil obzvláště u charismatiků, kde lidé zpívají milostné písně až do transu, potom zažijí (zdánlivá) uzdravení a potom se jim řekne, že mají „věřit“, aby byli zachráněni, ale kříž a obrácení se zamlčely! Ani zmínka o zákonu a Boží morálce! Tady máme vynikající kombinaci předchozího a nynějšího bodu. Ale je to náboženská iluze. Nemá to nic společného s tím, co Bůh skutečně chce.

Petr byl také v takové iluzi. Ježíš se ho třikrát zeptal, jestli ho miluje a on si skutečně myslel, že jej miluje (J 21). Ale Ježíš měl důvod pochybovat o jeho vyznání! Petr byl připraven Ježíši sloužit, možná se mu nadýmala hrud, když mu Ježíš svěřoval jeden úkol za druhým, ale Ježíšova otázka byla: Je Petr k té službě vůbec způsobilý? Má správný postoj? Je to skutečně láska?

Ježíš poté Petrovi řekl, že bude rovněž ukřižován, aby tím oslavil Boha, a tady Petr ukázal svůj pravý postoj! Cítil se ukřivděný. Otočil se k Janovi a zeptal se: A co bude s ním?!

Znám to dobře. „Proč já? Proč ne ti druzí?“ Je to vždycky zase ten sobecký postoj, který pochybuje o Boží dobrotě a nedůvěřuje Bohu, je možná připraven udělat to či ono, ale na

nejhlubší rovině jde o vlastní „kariéru“ a vlastní reputaci... Nejsme skutečně přesvědčeni, že Bůh ví, co dělá. Nedůvěřujeme Bohu doopravdy! Chceme nadále realizovat své vlastní plány! Jistě! Myslíme si, že děláme všechno k Boží slávě, ale nechceme to dělat tak, jak chce Bůh! Petr jasně ukázal, že svou „láskou“ klamal sám sebe, ale Ježíše oklamat nemohl! Ježíš ho musel důsledně vyzvat:

„Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!“

To byla jasná slova. Vidíme tedy, že se člověk může klamat i v „lásce“. Bůh nemá v první řadě zájem o písňe či pouhá povrchní slova, nýbrž o náš postoj! Tady se ukazuje láska!

Někteří si myslí, že tím nejdůležitějším je možná usilování o plnost Ducha!

5. Usilování o moc Ducha Svatého

Správně! To je důležité! Ježíš Ducha Svatého zaslíbil a Pavel řekl, že máme být naplněni veškerou plností Ducha! Ale také v tom může člověk klamat sám sebe.

Podívej se, co se dělo se Šimonem. V Bibli stojí, že věřil! Byl na základě své víry dokonce pokřtěn! A když viděl působení moci Ducha, chtěl to „za každou cenu“ také! Není to příkladné? Ne! Petr mu vystavil to nejhorší vysvědčení a řekl, že nemá podíl na Božích věcech! Šimonovi šlo jenom o moc a prestiž! Zde tedy vidíme: Také zde se může člověk mýlit. Tento muž měl naprosto špatné motivy a oklamal tím dokonce i některé z prvních evangelistů a apoštolů a jeho vliv byl zodpovědný za to, že tam Bůh nemohl působit tak, jak chtěl. Musel přijít Petr a v moudrosti a moci Ducha Svatého odhalit, co povrchnímu pohledu zůstávalo skryto. To je potřeba i dnes.

Zažil jsem fúry takových akcí, kde takovíto „Šimonové“ mluvili na pódiu o Duchu Svatém a sváděli další „Šimony“, kteří se natahovali po „dalším“ od Ducha Svatého a skutečně: Je těžké toto rozlišit a posoudit, neboť pravý křesťan se má natahovat

po „dalším“! Rozhodující je postoj, stav srdce, skutečné motivy! Bůh to vidí a kdo si zde nechá otevřít oči, ten to vidí u sebe i u druhých.

Zde tedy vidíme: Věci, které samy o sobě jsou velmi důležité, nás mohou ošálit, co se týče skutečného postoje! Proto se teď budeme věnovat tomu nejdůležitějšímu!

CO JE TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ V ŽIVOTĚ KŘEŠTANA A PODLE ČEHO SE POZNÁ OPRAVDOVÝ KŘEŠTAN

KAPITOLA 9

Ježíš řekl, že máme milovat Boha a svého bližního jako sami sebe. Nejvyšším přikázáním je láska. Ale co tím Bůh rozumí? Někteří chtějí svůj duchovní život stavět na pocitech a emocích, jiní chtějí lásku rozumět jako tolerantní proměně Boží morálky a Božího zákona, čímž se dostávají totálně do bludu...

Pavel píše: „*Vždyť Kristova láska nás zavazuje* (v orig. „nutí“ – pozn. překl.)...“ (2Kor 5, 14, NBK)

Jak prosím? Přece jsme zjistili, že láska znamená, že chceme žít s Bohem v harmonii dobrovolně a z přesvědčení! Nátlak se sem přece vůbec nehodí, jak tomu máme rozumět? Chci vysvětlit, co zde má Pavel na mysli.

Popovídejme si o **vděčnosti**. Co to vůbec je? Chtěl bych popsat vděčnost pomocí dvou jiných slov: „**pozitivní závazek**“. Přemýšlej o tom. Když ti někdo daruje něco skvělého, nebo ti pomůže při něčem důležitém, pak jsi vděčný. Někteří pak říkají: „Máš to u mě!“ Naše sousedka v Norsku nám dovolila používat svůj internet. Byli jsme za to velmi vděční. Když se nás jednoho

dne zeptala, jestli bychom jí mohli vzít rozbitý mobil do nejbližšího města na opravu, tak to pro nás byla čest! Byli jsme rádi, že pro ni na oplátku můžeme také něco udělat! To je vděčnost! Člověk se cítí pozitivním způsobem zavázán učinit či dát na oplátku něco dobrého. To je úplně normální! Bůh nás tak stvořil.

Důležité je jedno: **Vděčnost je vždycky v rovnovážném poměru k daru.** Pokud dostaneme malý dárek, pak jsme „málo“ vděční. Když dostaneme „velký dar“, tak je vděčnost větší. Ta žena nepožadovala příliš mnoho, abychom vzali její mobil s sebou do města, ale pokud by se zeptala, jestli jí můžeme zrenovovat dům a koupit nové auto, tak bych se k tomu necítil nutně zavázán! Jiné by to bylo, kdyby mi někdo věnoval 400 milionů euro! Kdyby se mě tato osoba poté zeptala, jestli bych mohl být nápomocen při renovaci jejího domu, tak bych se optal, jestli mám rovnou koupit také materiál a vozidlo k přepravě! Vidíme tedy: vděčnost stojí v poměru k daru. Cítíme se pozitivním způsobem zavázáni darovat či učinit na oplátku něco dobrého, když jsme vděční, a máme z toho radost!

Přesně o tom Pavel mluví! Uvědom si následující! Ježíš vzal na sebe trest, který jsem si zasloužil já. Ušetřil mě věčného zatracení, které jsem si zasloužil, a tvrdého trestu, který by na mě čekal! A nejenom to! Vykoupil mi věčný život v novém světě, v němž bude vládnout pokoj a spravedlnost! Skrze Ježíše jsou mi přístupná veškerá požehnání nebe a budu přebývat navěky v nádherném společenství s Bohem!

Když tomu uvěřím, jak vděčný musím být?

Rozumíš nyní tomu, co má Pavel na mysli, když říká: Láska Kristova nás zavazuje?

Je to přece jasné! Pokud stojí vděčnost v rovnovážném poměru k daru, pokud je pravda, že vděčnost je pozitivní závazek v nás, jak vděční a zavázáni bychom se museli vůči Bohu cítit?

Někteří „vědí“, že existuje věčné Boží království, ale jejich životní styl ukazuje, že jsou dalece vzdáleni tomu věřit! Víra v Ježíše Krista a pravdy evangelia by absolutně a totálně změnily život, a sice do takové míry, že Bible hovoří o novém narození, o novém stvoření!

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!
(2Kor 5, 17)

Chtěl bych to názorně ukázat na příkladu. Představuji si, že mám dluh 500 milionů euro. Absolutně beznadějně. Přesně taková je naše situace před Bohem. Jsme ztraceni ve vině hříchu a půjdeme navěky do zahynutí.

Představ si, že by přišel muž s kufrem plným peněz a řekl by: „Mám tady peníze, s nimiž zaplatím tvé dluhy.“ Měl bych radost?

Ne, neboť bych mu nevěřil! Možná bych byl dokonce nevrlý, protože nemohu strpět, aby mě ostatní konfrontovali s mým dluhem, který ze všeho nejraději ignoruji!

Přesně tak je to s Ježíšem. Mnozí lidé slyší, že nám chce odpustit náš dluh a vědí to, ale nevěří tomu. Samotné vědění nezmění nic.

Představme si, že tento muž otevře svůj kufr s penězi a tím mi ukáže, že to myslí vážně! Radoval bych se, až uvidím peníze nebo je dokonce přepočítám?

Ne! Neboť bych byl skeptický a hlavou by se mi honilo, co asi tenhle člověk ode mě chce? Proč to dělá? Chce si mě koupit? Chce se mnou manipulovat? ...

Přesně tak je to s Ježíšem a evangeliem. Existují lidé, kteří skutečně rozumí tomu, že Ježíš zaplatil na kříži cenu a vědí, že jim chce Ježíš darovat veškerá požehnání nebe, ale samotné vědění nic nepřináší! Mnozí stojí před křížem, jako před tím kufrem s penězi, a nedůvěřují Bohu. Uvědomují si, že je to vážné a ptají se sami sebe, co asi Bůh s jejich životem udělá, pokud dárek přijmou?

A tady jsme u rozhodujícího bodu! Zde se nachází nespočet lidí po celém světě! Znají biblické poselství, vědí, o co jde, ale nevěří tomu! Proto se v jejich životě nic nemění!

Co se stane, pokud uvěřím tomu, že to se mnou ten muž myslí dobře a že jedná z lásky ke mně? Pokud tomu uvěřím, pak ve mně propukne nezkrotná radost! Vybuchne ve mně sopka radosti! Potom budu skákat radostí po stolech, dokud se pode mnou nerozlámou! Prožíval bych radost! Jistotu toho, že je můj dluh zaplacen! Jistotu, že začínám nový život! Reálnou nadějí, že tady je základ pro to, aby se můj budoucí život vydařil! ... A byl bych vděčný!

Pokud toto platí u relativně nedůležitých 500 milionů euro, pak se tě ptám: Cožpak to neplatí také pro pravdu evangelia? Co se stane, když nějaký člověk přejde od známosti o evangeliu k víře? Pokud skutečně věří tomu, že za něj Ježíš vytrpěl trest, pokud skutečně věří, že je mu odpuštěno, pokud skutečně věří, že ho Bůh přijímá, pokud skutečně věří, že má Bůh nádherný plán pro jeho život, pokud skutečně věří, že má skrze Ježíše Krista věčný život, pokud skutečně věří, že skrze Ježíše Krista smí přijít do Božího nového a věčného světa...! Co by se stalo, kdyby lidé správně docenili hodnotu těchto skutečností a uvěřili jim? Řeknu ti, co by se stalo!

Stalo by se to, o čem mluví Pavel. „Láska Kristova nás zavazuje (žene vpřed – pozn. překl.)“

Byli bychom tak vděční, že by to již nešlo víc vystupňovat! Cítili bychom se Bohu dobrovolně a z přesvědčení zavázání a radovali bychom se, kdybychom pro něj mohli vykonat nějakou službu! Pokud by mi někdo dal 500 milionů euro a někdy potom by se mě zeptal, jestli mu mohu pomoci renovovat dům, tak bych se optal, jestli mám přivést i materiál! Pokud by zavolal z Afriky, protože se mu tam něco porouchalo, tak bych tam letěl, abych mu pomohl! Byla by to pro mě čest! Neboť vděčnost stojí v rovnovážném poměru k daru!

Ježíš pro nás vykoupil víc, než by nám mohl dát člověk, pokud by nám daroval celý svět. Kdo tomu věří, pro toho je ctí

sloužit Bohu. Činí to s výbušnou radostí! Už neexistuje žádná „oběť“!

Jak odlišný je oproti tomu život člověka, který stojí před kufrem, ale pochybuje o dobrých úmyslech dárce a dárek ještě nepřijímá. Jak odlišný je život člověka, který zná evangelium, ale ještě mu nevěří?! V tomto bodě se dnes nachází nespočet lidí ve sborech. Mnozí z nich zůstávají v tomto bodě stát a chtějí s Bohem udělat obchod. Nedůvěřují Bohu natolik, aby mu zcela a naprosto svěřili svůj život. Nechtějí opustit své sobecké cíle. Proto chtějí s Bohem udělat obchod. Nabízejí Bohu, že budou s těmito biblickými pravdami nakládat s respektem, nabízejí mu, že budou chodit pravidelně na bohoslužby a dávat desátky. Jsou připraveni přinést „oběť“, jen když budou smět dál žít svůj vlastní život! Jen když si budou smět ponechat tento jeden malý hřích! ... Navenek se zdají být uznávanými věřícími, ale ve skutečnosti jsou nevěřícími a sobeckými hříšníky, kteří se snaží zasloužit si nebe skrze „plnění povinností“. Ve své samospravedlnosti si namlouvají, že toto stačí k tomu, aby se dostali do nebe! Jaký to ubohý život!

Věřící má naproti tomu skrze víru v Ježíše Krista úplně proměněný postoj. Chce dobrovolně a z přesvědčení žít v harmonii s Bohem, protože Bohu absolutně důvěřuje a chce ho poslouchat z přesvědčení, protože pochopil, že: Ten, který můj život stvořil, také nejlépe ví, jak se může můj život vydařit! Ten, který za mě trpěl na kříži a zemřel za mě, ten to se mnou přece může myslet jen dobře! Ten, který sleduje svůj plán s tímto světem až do svého nádherného cíle, ten bude nejlépe vědět, k čemu mě může použít! ... “ Takový člověk se protlačil od pochyb k víře, od nedůvěry k důvěře, od „nepřitažlivého a mrtvého plnění povinností“ se protlačil k lásce! Miluje Boha! Chce dobrovolně a z přesvědčení více! Z vděčnosti je připraven udělat pro Boha všechno, zkus ho zastavit! Nedokážeš to, neboť láska Kristova ho žene vpřed! Tady je planutí Ducha! Tady je moc Ducha! Tady je ten postoj, o kterém Pavel mluví!

Když je nějaký člověk takto uchvácen Kristem, co potom záleží na tom, když to či ono ještě neví? Nezáleží na tom v zásadě vůbec! Neboť s takovýmto postojem bude hledat více! Nechá si toho od Boha ukázat více, jako Apollos, stejně jako jsem to zažil i já. Od té doby, co Ježíše následuji, mi zjevoval stále více.

Někteří adventisté se mě ptali, jak jsem uvěřil poté, co jsem potkal adventisty... Haló! Když jsem potkal adventisty, žil jsem již 20 let s Ježíšem! Největší Boží vedení a začlenění do jeho plánu jsem zažil již předtím, než jsem potkal adventisty! Je to jeden z vrcholů nevědomosti, že si někteří myslí, že mimo církev neexistují žádní věřící. Potkal jsem tam venku velmi mnoho lidí, kteří jsou jako Pavel a Apollos uchváteni Kristem! A abych to řekl upřímně: Jsem zděšen tím, jak málo lidí v církvi žije s tímto postojem! Kde jsou lidé s tímto mocným a silným postojem?

Mám dojem, že většina stojí před tím kufrem peněz a ještě ho správně nepřijali, ještě více jsem ale zděšen nad těmi, kteří jsou pokřtěnými členy a o Ježíši, kříži a obrácení nevědí téměř nic! Jsem zděšen tím, že u mnoha lidí je na prvním místě něco jiného než Ježíš Kristus a jeho království. Nemohu pochopit, že téměř nikdo není schopný rozlišovat mezi skutečným křesťanem a nekřesťanem. Pro většinu je hranicí členství, tak prosté to je a tečka. Ale kolik členů na seznamu má skutečně tu víru, o níž mluví Bible? Kolik z nás stojí ve skutečnosti pod stromem „poznání“ a jsou mrtví, a nikoliv pod stromem života? Znalost nezachraňuje! Služba nezachraňuje! Zpívání zamilovaných písní nezachraňuje! Tradiční plnění povinností nezachraňuje! Je to víra, pravá víra, proměňující víra, která vede do harmonie s Bohem.

Ježíš to měl těžké. Lidé jeho doby měli své názory a přicházeli s nimi k Ježíši. Když potvrdil jejich názor, pak byl jejich nejlepším přítelem. Když měl jiný názor, pak se s ním jednalo jako s nepřítelem. Právě tento postoj zažívám u spousty „sourozenců“. Chtějí slyšet můj názor na „jejich hlavní téma“ a pokud sdílím jejich pozici, pak jsem jejich přítel. Pokud je má pozice jiná, pak jsem „Babylón“. To je přece šílenství! Pokud jím maso, pak

se jedni radují a druzí mě zavrhnoují. Piji-li kávu, pak se někteří radují, většina mě strčí do neduchovní škatulky či dokonce do škatulky „Babylón“. To samé u otázek ohledně oblečení, hudby... Měli bychom se naučit všimat si jednoho důležitého bodu. Držme se toho, že Pavel jasně říká, že my v církvi můžeme bez problémů mít různý pohled na různé věci. Některé věci nejsou absolutně žádnou prioritou a nemusíme v nich nikdy dosáhnout jednoty. Např. otázky ohledně jídla, stylu oblékání atd. Jsou jiné věci, tam bychom měli v procesu učení a poznávání dojít k jednotě, např. u „šabatu“... Ale někdo je teprve na začátku! Nemůže všechno vědět a nemohl všechno pochopit! Proto je rozhodující nikoliv úroveň znalostí, nýbrž postoj!

Jak se máme a můžeme držet pouze těch věcí, ke kterým jsme již dospěli a poznali je, neboli jinými slovy: Jak máme žít podle svého nejlepšího vědomí a svědomí? Bible je zde velmi prostá a praktická! Kdo je pravý křesťan?

Má tento postoj, o němž mluví Pavel! Prorazil tedy od nevíry k víře a zmocnil se jej Ježíš Kristus. A potom se natahuje po dalším a žije podle svého nejlepšího vědomí a svědomí!

Bible neakceptuje žádná další kritéria. Když jde o otázku, jestli je někdo skutečně křesťan a patří do Božího království, pak to nemůžeme zjistit podle toho, jestli má určitou úroveň poznání (viz Apolos), nemůžeme se ani dívat na to, jestli je někdo pokřtěným členem sboru (viz Šimon), nemůžeme to spojovat ani pouze s „vyznáváním“ („věřit ve jméno Ježíše, projevy lásky“), ani se službou! A už vůbec ne s oblečením, které má někdo na sobě (Jakub) a na úplně posledním místě s tím, jestli pije kávu či nikoliv!

A pro Pavla a tím také pro mě je tím rozhodujícím tento bod: postoj. Je tam tato vděčnost Ježíši? Pak je tam také víra, neboť vděčnost může přijít jenom z opravdové víry! Kdo má tento postoj, ten se natahuje po dalším! Když je tam tento postoj, pak je možné všechno! Neboť potom Bůh může zjevovat více, vést dále, zapojovat, působit požehnání! Když tam tento postoj není, pak

je všechno pouze mrtvým náboženstvím a klamem. Tento postoj je středobodem pravého života v harmonii s Bohem.

Tady stojíme před nejdůležitějším bodem v našem osobním životě a v životě církve. Dojde k probuzení anebo se budou zástupy lidí omezovat na mrtvý náboženský život? Přejde více a více lidí k „pravé víře“ a do harmonie s Bohem a budou se natahovat po dalším, anebo se čím dál tím více lidí spokojí se znalostmi a tradičním plněním povinností? Naučíme se správně posuzovat opravdového křesťana a jednat duchovně, anebo budeme dále posuzovat lidi podle špatných kritérií a zneužívat „dobré věci“, protože je špatně uplatňujeme? Někteří jednají s vlky v rouše beránčím jako se sourozenci a s Apollem tam venku jako s babylónským ďáblem!

Praktická otázka: Oddal bych adventistu, kdyby si chtěl vzít ne-adventistu? Zde je má odpověď: Za předpokladu, že oba mají tento postoj, o němž mluví Pavel, pak ano. Ale pozor! Když se chtějí vzít dva adventisté a já nevidím tento postoj, pak bych je neoddal! Nezajímá mě v první řadě to, kdo stojí na jakém seznamu – chci vidět, jestli je někdo uchvácen Ježíšem Kristem či nikoliv! Když někdo přijde a řekne, že ho mám pokřtít, protože souhlasí s 28 body, pak je to hezké, ale není to pro mě tím rozhodujícím! Pokud nemá tento postoj, o němž mluví Pavel, pokud tam není vděčnost vůči Bohu, když tam není onen pozitivní závazek, pak ho nepokřtím. Pak si musím dát tu práci, abych ho dovedl k rozpoznání toho nesmírného Božího daru v Ježíši Kristu a jeho přijmutí!

Někteří si budou možná myslet, že je můj postoj pro církev nebezpečný, ale když o tom budete přemýšlet, pak uvidíte, že tímto postojem nechci církvi uškodit, nýbrž že by skrze to mohla být církev uzdravena! Ježíš Kristus a naše láska k němu musí stát v centru – tedy tento postoj touhy po životě v harmonii s ním.

UCHVÁCEN KRISTEM

KAPITOLA 10

Ve Filipským 3, 12–16 nacházíme extrémně důležitou část Bible.

„Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu (v orig. „natahuji se po tom“ – pozn. překl.), co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši. Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní. Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme.“

Tady Pavel píše, že nemá za to, že by již dosáhl absolutní úrovně poznání ani absolutní úrovně posvěcení! Pavel věděl, že není „dokonalý“! A přece najednou píše o dokonalosti. Co tím myslí?

Je to zcela prosté. Mluví o postoji! Podívejte se na tento postoj, neboť je pro Boha a život v harmonii s ním tím nejdůležitějším. Pavel byl uchvácen Ježíšem Kristem, což se ukazovalo v tom, že všechno ostatní považoval za „lejna“ (tak to stojí v původním textu!). Boží království a Ježíš Kristus jsou tak důležité, že všechno ostatní vedle toho absolutně ztrácí na významu.

K tomuto postoji patří víra v zástupnou obět Ježíše na kříži a morální obrácení od hříchů k životu v harmonii s Bohem – i když ještě člověk nezná hloubku a šířku, kam to povede nebo

jak hluboko to půjde – musí tam však být postoj touhy po důsledném následování Ježíše a poslušnosti jemu!

Uchvácení Ježíšem Kristem se projevovalo také a právě v tom, že se natahoval po „dalším“! V každé oblasti! Pavel věděl, že ještě musí poznat více biblických pravd a souvislostí! Věděl, že ještě musí více růst v posvěcení! Pavel věděl, že neustále potřebuje novou moudrost v setkávání s lidmi, vedení a ochranu, Boží plány a skutky, aby v nich mohl chodit, Pavel nežil s iluzí, že teologické vědění a pokračování tradic je všechno, nýbrž potřeboval denně VÍC!

Anyní pozor! Pro Pavla nebylo rozhodující ani to, aby všichni v církvi byli ve všem zajedno! To zmiňuje extra a o tom bychom jako církev měli popřemýšlet! Úroveň poznání nebyla pro Pavla kritériem, podle něhož by se rozhodoval, zda je někdo opravdovým křesťanem a zda patří do Božího království a do církve věřících, nýbrž to byl tento postoj! Pro Pavla bylo až na druhém místě, jestli sourozenci v některých věcech smýšlejí jinak než on, jen když měli tento dokonalý postoj, totiž byli uchvázeni Ježíšem Kristem a natahovali se po dalším! Neboť tak je Bůh mohl vést dál! Mohl je dále a hlouběji osvobozovat od falešných představ a vést je do pravdy a zjevovat jim nové věci. Ale bez tohoto postoje nejde vůbec nic! Máš tento postoj?

BOŽÍ VEDENÍ

KAPITOLA 11

Jedno zaslíbení v Bibli, jemuž prostě věřím, zní:

„Hospodin tě povede neustále,“ (Iz 58,11)

Od mého obrácení mi v srdci hoří otázka po Boží vůli. Od toho dne vím, že Bůh má plán pro můj život. Můj čas je v jeho rukou a on bude nejlépe vědět, do jakých skutků mě musí začlenit, aby mohl nejlépe dosáhnout svých cílů.

Dnes na křesťanské scéně existuje všechno možné i nemožné. Viděl jsem to za více než 20 let v různých církvích, protože jsem spolupracoval se stovkami církví v různých zemích. Mnozí dělají vše, co mohou, ale ne to, co mají. Mnozí činí všechno, co je v jejich silách, ale nezažívají Boží moc. Mnozí vedou svou „službu“ pouze světskými prostředky a lidskými schopnostmi, ale nezažívají Boží vedení a uchvácení tak jako např. Elijáš. Na křesťanské scéně dnes existuje více rozmanitosti a aktivit než kdy předtím a výsledky jsou většinou žalostné. Většinou je to tak, že člověk někde spolupracuje či něco napodobuje a poté doufá, že tomu Bůh požehná – ale tak to nefunguje!

Bůh má vlastní plány, do nichž nás chce zapojit!

K tomu musíme nejprve pochopit, že si nesmíme dělat žádné vlastní plány. Boží lid byl vždy v nebezpečí, ale největší nebezpečí bylo, když si dělali vlastní plány nebo hledali pomoc ve světě!

„Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje,“ (Iz 30, 1)

Přečti si také Izajáše 31, 1 a následující verše.

Bůh zcela jasně varuje předtím, abychom svou důvěru vkládali do světských kvalit, prostředků, lidských zdrojů či schopností! Bůh ale zároveň říká, že ho máme hledat, neboť on má vždy plán!

Pavel poté píše konkrétně o tom, že Bůh připravil skutky, do nichž nás chce zapojit.

„Jsmo přece jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich chodili.“ (Ef 2, 10, NBK)

Nemusíme si nic vymýšlet a napodobovat to, co ostatní napodobují u druhých! Tvůj život nebude nikdy takový, jako někoho jiného, a také to vůbec není žádoucí! Bůh chce být tvým Bohem a vést tě – otázkou je, jestli řekneš „ano“ Božím cestám, které ještě neznáš?

Všichni chceme vědět, co má Bůh v plánu, kam to směřuje! „Co jsou ty skutky, v nichž mám chodit?“ Tady musíme zaměřit svůj pohled na následující: první dílo!

„Jsmo přece jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši“

Než se pustíš do konání skutků, musíš si uvědomit, že v tobě koná své dílo Bůh!

Je pouze jedna cesta, jak být zapojen do Božího plánu: musíme chtít, aby v nás Bůh konal své dílo. První dílo je posvěcení našeho života – život v harmonii s Bohem. Když se ptáš: „Bože, jaká je tvá vůle pro můj život“, pak bychom rádi hned slyšeli konkrétní pokyny, jestli máme jít do Afriky nebo něco jiného. Ale předtím, než si nás Bůh může někde použít, musí být jasný tento bod:

„Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1Te 4, 3)

*„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“
(1Te 5, 23)*

Bůh chce uvést naše životní cíle do souladu se svými, naše myšlenky, hodnoty, priority, postoje, motivy, přístup a jednání, prostě vše! Nezáleží na tom, kam tě Bůh dále povede a do jaké situace se ještě dostaneš:

– bez posvěcení budeš vždy jednat špatně!

Budeš sledovat špatné cíle anebo budeš mít špatné priority, budeš věci špatně posuzovat, a když uděláš něco „dobrého“, budeš mít možná špatné motivy... Nic to nepřinese, pokud v tomto bodě neděláme pokroky.

Skutečnost, že se Bůh skrze posvěcení chce realizovat v nás a skrze nás, se nedá ničím nahradit. Žádným světským či duchovním vzděláním, žádnými schopnostmi a nadáním, ani veškerými penězi a nejlepšími strategiemi na světě! Musíme být v první řadě jeho dílo – pouze na této cestě nás Bůh může zapojit do skutků, které předem připravil – a pouze na této cestě budeme my sami na správné cestě do Božího nového světa a jen na této cestě vznikne duchovní ovoce.

Dlouho jsem si myslel, že konám skutky pro Boha, musel jsem však uvídnout, že Bůh si používal všechny „skutky“ a okolnosti k tomu, aby nejprve pracoval na mně! Myslel jsem si: Pracuji pro Boha, ale on pracoval na mně! Všechno, co se neodehrává na této cestě posvěcení, může vypadat křesťansky, může vypadat mocně a úspěšně, ale Ježíšova slova jsou jasná:

„A tak je poznáte po jejich ovoci. Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“

Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nepro-rokovali a ve tvém jménu nezymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mt 7, 20–23)

Vezmi to vážně! Ježíš tady mluví o lidech, kteří „věří“ a jsou uznávaní dalšími „věřícími“ – ale je to víra, jež nezachraňuje. Lidé tu žijí s moderní křesťanskou religiozitou. Není problém, že věří na působení duchovních darů a nazývají Ježíše Pánem, ale nežijí v harmonii s Boží svatou vůlí! Ježíš je nazývá činiteli nepravosti, patrně patří k těm oklamaným, kteří si myslí, že to člověk pod milostí již nemusí s hříchem brát tak vážně a že Bůh je ve své lásce tolerantní, ale Boží výrok je jasný a zřetelný:

„Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista.“ (Jn 1, 4)

Někteří z nich jsou uznávanými teology, ale to na tom nic nemění. Mohou být uvedeni na seznamu členů, ale jsou rovněž zapsáni k odsouzení. Na křesťanské scéně dnes působí mnoho lidí, kteří nejdou naplno do posvěcení, nýbrž používají svou „službu“ jako pláštík pro svůj světský život. Proto Pavel říká:

„Kristus ve vás, ta naděje slávy!“ nebo

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

Uvědomuješ si, že Boží vůlí je, že se Kristus chce realizovat v tobě, ve tvé bytosti, charakteru a celém životě? Já jsem si to při studiu Bible uvědomoval čím dál tím více. Ptal jsem se, proč se Ježíš bezprostředně po zmrtvýchvstání zjevuje svým následovníkům jako zahradník, pocestný a rybář?! Přemítal jsem a modlil se, zvedal jeden „dílek puzzle“ za druhým a najednou jsem ten obraz spatřil! Tady je cíl evangelia! Ježíš chce přebývat v nás, chce být při nás, chce se v nás a skrze nás realizovat, chce nás vést a začleňovat do svých skutků... Proto Pavel říká:

„*Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.*“ (Ga 2, 20)

Znamená život v Duchu, že musíme vypnout svou vůli a nechat se vést Duchem Svatým? Od toho jsem se „díky Bohu“ odvrátil. Ale ptal jsem se, jak ve mně může Kristus realizovat své svaté bytí? Také zde jsem si uvědomil, že to musí jít ruku v ruce. Musím svolit k Ježíšově vůli.

V této době mi Bůh dal zjevení. Byl jsem ve své kanceláři a pohled mi padl na jednu knihu na polici. Vyndal jsem ji, listoval a přečetl pouze jednu větu: „Biblické slovo „tělo“ můžeme často přeložit pomocí pojmu „sebe“.

Najednou se mi rozsvítilo! Před mým vnitřním zrakem se náhle objevily protiklady slov, zformuloval jsem je a začal o tom okamžitě přemýšlet. Tady je seznam:

Chci brát Boha za slovo.	Moje já tíhne k relativizujícím vlastním interpretacím Božího slova.
Chci svůj život řídit podle Božích spravedlivých měřítek a jeho nařízení.	Moje já je sebespravedlivé a samo pro sebe rozhoduje o tom, co je dobré nebo špatné.
Svá provinění chci ihned uvidět, přiznat a napravit.	Moje já naproti tomu tíhne k sebeobhajování a k sebespravedlňování .
Chci vyhovět nároku Boží svatosti a nechat sám sebe skrz naskrz posvěcovat až k dokonalosti.	Moje já je soběstačné a chce zůstat takové, jaké je.
Chci nesobecky sloužit Bohu i lidem.	Moje já to skrze sobectví znemožňuje.
Chci milovat Boha i své bližní jako sám sebe.	Moje já touží pouze po sobecké sebelásce .
Chci žít v Božím pokoji, který převyšuje každé lidské pomyšlení.	Moje já si přeje sebeuspokojení .
Chci Boha vyvyšovat a chválit.	Moje já chce chválit a vyvyšovat sebe sama .
Celým svým životem chci představovat Krista.	Moje já chce prezentovat sama sebe .

Chci najít svou identitu v Bohu a v Kristu.	Moje já zná jen objevování sama sebe .
Chci rozpoznávat svou stabilní a reálnou hodnotu jako drazé vykoupenou Boží podobou.	Moje já ničí život i službu problémy se sebehodnocením , které se projevují pocity méněcennosti, domýšlivostí nebo velikášstvím.
Chci žít se zdravým vědomím Boha, abych z něho čerpal svatost k životu a schopnost ke službě.	Mé já si je vědomé pouze sebe sama a omezuje mne jen na mne samotného.
Chci svůj život a službu utvářet na základě důvěry v Boha a tím uplatňovat Jeho schopnosti a dary.	Moje já umí, myslí a jedná jen na základě důvěry v sebe sama , a omezuje mě jen na své možnosti, schopnosti a nedostatečnosti.
Přijde-li na to, chci pro Boha trpět.	Moje já považuje život a službu kvůli sebelásce za něco „ubohého“.
Chci ve všem s vděčností rozpoznávat Boží milost.	Moje já přijímá vše bez vděčnosti jako samozřejmost .
Chci žít duchapřítomně v zapírání sama sebe.	Moje já to bere tak, že život ve víře a posvěcení se děje samo od sebe .
Chci se svobodně a z vlastního přesvědčení odevzdat pod Boží vládu.	Moje já chce zůstat svým vlastním pánem .
Chci plně uchopit spásu a prožívat spasení, uzdravení a posvěcení.	Moje já spěje pomalu, ale jistě k sebezničení .
Nový život z Krista chci žít věčně.	Moje já chce mou sebevraždu .

Ted jsem porozuměl, co má Ježíš na mysli!

„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ (L 9, 23) „Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.“ (L 14, 27)

Slovo „anti“ znamená „proti“. Najednou jsem uviděl, jak „antikřesťanský“ můj život v těle je! „Starý člověk“, jak to nazývá Bible, je vždycky „proti“ životu v Duchu!

Je málo těch, kteří volají „Haleluja“, když řeknu: „Dnes chci mluvit o sebezapírání.“ Je málo těch, kteří v tom rozpoznávají onu

nádherně osvobozující skutečnost! O sebezapírání existuje také mnoho falešných představ. V Rumunsku si lidé stoupali do zimy nebo se jinak trestali či bili, protože si mysleli, že to je „sebezapírání“, přitom je to „vlastní interpretace vedoucí k sebezničení“.

Pravé sebezapírání není trest, nýbrž cesta, jak Bůh vytrhává naši osobnost a tím celý náš život ze začarovaného kruhu. Sebezapírání nás neredukuje na nějakou ubohou existenci, nýbrž nás uzdravuje, aby z nás byly duchovně silné a zralé osobnosti! O samotném tomto bodě bych mohl vyučovat celý týden – a dělám to rád! Na biblických školách a ve sborech se na mě vždycky lidé vyděšeně dívají, když jim konkrétními příklady ukazuji, jak se skutečně projevuje „prezentace sebe sama“, „samospravedlnost“ či „vyvyšování sebe sama“. Na tolika místech žijeme s „vlastními interpretacemi“, tolik lidí je samospravedlivých, soběstačných, svázáno sebelítostivými myšlenkami nebo omezeno sami na sebe skrze důvěru v sebe sama... A mnozí si myslí, že toto je pravý křesťanský život!

Začal jsem se tedy dívat na celý svůj život podle tohoto seznamu, procházel jsem jej a s modlitbou nechával Boha, aby mi ukazoval, kde žiji v těle. Stále znovu mi Boží Duch ukazoval některé věci, které jsou v těle, a potom alternativu Ducha. Bylo to děsivé! Nemohl jsem to pochopit, když jsem se tak díval na svůj život, ale děkoval jsem Bohu za jeho milost a věrnost a radoval se z toho, že se Kristus v budoucnu bude moci ve mně realizovat více! Od té doby mi Boží Duch stále znovu ten seznam připomíná a to mi pomáhá jednat jinak, než jsem to dělal dříve. Ale nic si nenamlouvám: Sebezapření není žádný automatismus, nýbrž musíme činit rozhodnutí. Ježíš říká, že se toto sebezapírání odehrává denně! Uvědomil jsem si mezitím, že Bůh odsoudil mé staré jednání a starý život k smrti, protože byl zcela v hříchu. Musel jsem tento rozsudek uzнат a dát Kristu místo, jaké chce v mém životě mít. Měl jsem v hlavě nesčíslné lži. Ty musela nahradit pravda. Sebezapírání je jediná cesta, jak se Kristus může realizovat v nás a skrze nás!

„Tělo“ se hlásí stále znovu a potom musíme duchapřítomně reagovat a poslechnout Božího Ducha.

Tím mi Bůh rovněž otevřel oči, abych viděl jasněji. Najednou bylo markantní, jak „tělesný“ jsem byl já sám, ale také mnozí další na křesťanské scéně.

Příklad: Je zde sobecký muž, který začíná službu, již si sám zvolil, aby prezentoval sám sebe a aby dosáhl povýšení sebe sama. S veškerým sebevědomím a sebedůvěrou káže proto, aby získal uznání, vliv, moc a peníze... Jako onen bohatý mladík, který přišel za Ježíšem.

„Ego“ se pozná tak lehce! Bez sebezapírání nemůže být nikdo Ježíšovým učedníkem, to Ježíš řekl nad slunce jasněji. Také zde jsem si uvědomil: Život pravého křesťana je více než jen znalost různých věcí. Ježíš řekl, že bez sebezapření není možné pravé učednictví. Bůh nás chce připravit pro svaté nebe a Duch Svatý na tom v nás pracuje.

„Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný.“
(Řím 6, 22)

Bůh chce vidět ovoce posvěcení. Obrácení je počátek posvěcování, jinak to žádné obrácení nebylo.

Dílo dokonané na kříži musí být uskutečněno v nás, aby nás Bůh mohl začlenit do svých plánů!

Při pravém obrácení jsme pokřtěni Duchem Svatým a znovuzrozeni, a první dílo tak začalo! Skrze Ježíšovu krev jsme před Bohem posvěceni! Pouze skrze dílo Ježíše Krista na kříži máme „**svaté postavení**“ před Bohem. Ale Bůh chce posvětit také náš „**postoj**“ a celý náš „**stav**“. Máme sklon k tomu, že poté, co jsme vírou přijali svaté postavení Božího dítěte, okamžitě chceme něco pro Boha dělat, což také není chyba (!), ale naše „služba“

nesmí jít na úkor posvěcení! Naše služba a duchovní úkoly nemohou nahradit posvěcení! Je to obráceně! Pouze skrze posvěcení přicházíme do duchovního rozpoložení, které umožňuje, abychom „stačili“ na duchovní požadavky ve službě. Naším celoživotním úkolem je v první řadě posvěcení – neboť každý člověk, jehož skrze svou službu zasáhneme, musí dojít právě sem: do svatého života s Bohem! Cílem svatého života není, abychom zažili „velké zázraky“, nýbrž všechny zázraky vedou k jedinému cíli: abychom žili více a hlouběji v harmonii s Bohem!

Co je pravý zázrak?! Že se hora pohne z místa na místo, anebo že zatvrzelý hříšník činí pokání a dává svůj život do pořádku?! Skutečně cenné zázraky se odehrávají tam, kde se člověk dostává do čím dál tím hlubší harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami a motivy. Nezaměňujte Boží cíl s prostředky, které nasazuje, aby svého cíle dosáhl!

To se dnes zaměňuje! Kdo bude dnes vyvyšován za to, že žije svatý a tím příkladný život?! Ale pokud by někdo zažil to, co Petr zažil při rybolovu, tak bychom ho za to „zbožňovali“, ačkoliv Petr byl na míle dalek toho, aby se k němu vzhlíželo.

Děsivou skutečností je, že křesťanská scéna již neprodukuje mnoho svatých, nýbrž nanejvýš aktivisty! Vždyť je to jasné! Jak máme připoutat mladé lidi k církvi?! Musíme je zaměstnat! Musíme organizovat! Procházky, výlety, koncerty, sportovní aktivity... Na to všechno by zapomněli, kdyby skutečně přišli k Bohu a zažili by, že je Bůh zapojuje do svého plánu. Pokud to dětem a mladým nepřineseme, pak je všechno ostatní nadarmo.

Chtěl bych toto zdůraznit hned na začátku, abychom to měli na zřeteli. Nyní se budeme zabývat tím, jakými způsoby Bůh nás lidi vede.

Bůh vede skrze „oslí situace“

Možná jsi Boží dítě a jsi na cestě posvěcení do Božího nového světa, ale ptáš se, jak se můžeš dostat k tomu, aby tě Bůh v životě vedl **konkrétně**? Nejprve si uvědom toto: Nemusíš se

„tam“ teprve dostat, nýbrž už tam jsi. Pokud jsi dosud vědomě Boží vedení nevnímal a nezakoušel, pak to není zpočátku ničím neobvyklým, neboť Boží vedení začíná dříve než si toho jsme vědomi – to si musíme uvědomit! Začíná již v lůně matky (Jeremjáš).

Bible je plná takových příkladů, že lidé byli vedeni, aniž by to věděli: Saul byl např. bezvýznamný mladý muž žijící v každodenní rutině na statku. Jednoho dne utekly oslice! „Super.“ Co to má znamenat? „Hledat“, a kde? „Nemám tušení!“ Nemohl Bůh Saulovi dát nějaký menší tip? Alespoň „sever“ nebo „jih“? Nic! Tak hledal nebohý Saul po celé dny v pouštní krajině oslice! A umím si představit, že mu hlavou běželo něco o tom, co s tím dobyt-kem udělá, až jej polapí... Ve dne chodit, potit se, hledat, potlačovat frustraci, v noci mrznout... Tak to šlo po celé dny! Žádný konkrétní hlas z nebe! Žádné sny, vize! Bylo tedy Bohu jedno, že tady má Saul problém? Jsou pro Boha oslice příliš „špinavé“, aby se s nimi zabýval? Ne! Naopak! Bůh tyto oslice „šlohl“! Bůh tyto oslice vyslal na cestu! **Oslice byly pro Saula Božím ukazatelem k prorokovi, který ho měl pomazat za krále!** Saul o tom neměl ani tušení. Saul se potil a sám pro sebe v poušti hudoval a před vnitřním zrakem měl pouze oslice. Ale přečti si, co se ve stejné době odehrálo o několik kilometrů dál, co Bůh tomu prorokovi řekl!

„Zítřka touto dobou pošlu k tobě muže z benjamínské země. Pomažeš ho za vévodu nad mým izraelským lidem...“ (1S 9, 16)

Saul byl Bohem k prorokovi „poslán“, aby byl pomazán za krále! Toho si Saul nebyl vůbec vědom! Prostřednictvím čeho byl poslán? Hlasem z nebe? Ne, nýbrž skrze: Bohem ukradené oslice! Bůh musel Saula „vést“ z domova k prorokovi. A on to učinil pomocí oslic, které byly pryč! Co tím chci říci? *Nejprve bych tvůj pohled chtěl zaostřit pro to, co Bůh skutečně dělá, zatímco ty si možná myslíš, že ve tvém životě nedělá nic a všechno je beze smyslu!*

Přijímej své „oslí situace“ jako takové, kterými tě Bůh vede!

**Okolnosti, které jsou neodvratné,
patří k Božím ukazatelům!**

Takových příkladů je v Bibli mnoho. Bůh řekl Elijášovi, že přikázal jedné vdově, aby se o něj postarala, ale ta vdova o ničem nevěděla! Jak zažila ten „příkaz“? Také skrze okolnosti, do nichž se dostala. Elijáš mohl pochybovat o tom, že k němu Bůh skutečně promluvil, neboť ta vdova o ničem nevěděla! Ale Elijáš věděl něco, co se musíme naučit: Když Bůh posílá, vede a „přikazuje“, pak si k tomu může použít všechno!

Nebo si vezmi Josefa. Na konci, když před ním, vicefaraómem, stojí jeho bratři, tak říká, že ho do Egypta poslal Bůh! Ale jak Josef zažíval „vedení“ do této pozice?! Nepřijel pro něj žádný nóbl bourák s řidičem a bodyguardy, aby ho odvezl do paláce, nýbrž mu ublížili jeho bratři, hodili ho do studny, prodali jako otroka, jako nevinný byl strčen do vězení... Ale Josef v tom mohl vidět Boží „vyslání“! Když Bůh vysílá, pak tam není vždy hlas z nebe ani církevní „slavnost vyslání“ s učenými teology, krásnou hudbou a skvělým oblečením! Právě v příbězích Starého Zákona je tolik zajímavých aspektů pro náš život, nemohu se toho nabažít, nacházím stále něco nového!

Otevři ve své situaci oči a rozpozněj, že Bůh již koná! Několik roků na konkrétní pověření z nebe a přitom se již nacházíme přímo uprostřed! Ježíš řekl

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28, 18–20)

Můj otec, Adolf Novak, jednou řekl na misijní konferenci s přátelským úsměvem na tváři:

„My křesťané ve skutečnosti nepotřebujeme žádné konkrétné vyslání, nýbrž kopanec do zadku!“

Boží velvyslanci

To jsem si zapamatoval. Myslel tím, že jsme vysláni již 2 000 let a nemusíme čekat na něco zvláštního. Vnímej svou situaci jako takovou, v níž Bůh již pracuje a v níž máš jednat duchovně! Saul by se jistě vydal na cestu s **jiným postojem**, kdyby věděl, že ho Bůh pomůže za krále! Nyní si uvědom, že Bůh z tebe učinil mnohem více, když tě pomazal za své dítě, když jsi uvěřil! Nejsi králem nějakého pozemského království, nýbrž dítětem živého a svatého Boha! A pokud jím skutečně jsi, pak máš tu nejlepší zprávu na světě, uvědomuješ si to? Každé setkání může být rozhodující! Každý rozhovor může rozhodnout o nebi či věčném zatracení! Ve své situaci jsi posláným Božím velvyslancem (2Kor 5,20)!

Americký velvyslanec žije v Česku, je však americkým občanem. Ale co zde dělá? Zastupuje svou zemi a svého prezidenta! Přesně tak je to s námi! Jsme nebeskými občany, jak říká Pavel (Fp 3, 20). Ale nejsme ještě v nebi, a proč ne?! Protože Bůh ještě nedosáhl svého cíle, proto tady máme úkol jako velvyslanci. Reprezentujeme Boží království a Ježíše Krista zde na Zemi přede všemi lidmi (2Kor 5, 20).

Pokud jde o Boží vedení: Pro Boha je v první řadě důležité, jaký postoj máš či osvědčuješ v nějaké situaci. Tvůj duchovní postoj je předpokladem pro tvé duchovní jednání! **Bůh pracuje celý náš život na našem postoji a přístupu, abychom již nebyli ovlivňováni a sváděni světskými okolnostmi, nýbrž abychom se nechali Bohem vést k tomu, abychom ty okolnosti duchovně ovlivňovali!** Tak skrze nás proudí Boží Duch a proměňuje okolnosti! Při jedné pouliční evangelizaci v Litomyšli jsme měli nehodu s přívěsem. Mohli jsme se rozčítit, pochybovat o Bohu, protože nežehná naši důležité misi, ale to všechno je špatně! Sourozenci reagovali naprosto správně! Nenechal jsem se vyvést z klidu a prostě jsem začal stavět a sourozenci přátelsky pomohli oné ženě a z celé situace se stala nádherně požehnaná věc! Tak sourozenci navázali dobrý kontakt s tou ženou, do jejíhož auta jsem najel a ona si s radostí vzala knihu Křížem krážem! Stejně tak naše nehoda na náledí.

Řidiči odtahové služby zažívají při takových nehodách vždycky pouze vynervované a vystresované lidi. Nemohli pochopit, že jsem byl veselý a radostný, vyprávěl jsem jim pak o své víře a oni si rádi vzali traktát. V každé situaci jsi vyslanec Boží, a pokud se v ní jako takový chováš, pak se může Bůh v každé situaci oslavit.

Věřící může vždy říci:

„Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Řím 8, 28)

Víš to jistě? Skutečně miluješ Boha, anebo na něj myslíš jenom občas? Co je to „dobré“, o němž se zde mluví? Dobré neznamená v první řadě můj blahobyt anebo mé zdraví! Nebo že se okamžitě dostanu do lepších poměrů, nýbrž že se Bůh tady a teď oslavuje! Že si satan tady a teď nemusí odnést žádné vítězství, co se týče mých myšlenek, slov či skutků! Že se zvěstuje Boží království! Že se buduje Boží království! Všechno slouží tomuto velkému, úžasnému Božím cíli! Všechny tyto pravdy jsou zásadně důležité pro to, abychom byli vedeni Bohem.

Boží vedení nevede vždy v první řadě ven z těžkostí!

Kdo to pochopí, ten může sedět s Pavlem v base a chválit Boha! Může jít s Danielem a andělem do jámy lvové anebo s Josefem do vězení. Neboť každá zdánlivá mizérie může posvětit náš charakter, může nám přinést další zkušenosti, které nám ještě mohou být k užitku a může do situace přinést Boží velkolepost – k Boží slávě.

Jakým způsobem jedná Bůh s Josefem, aby jej postavil do čela egyptského lidu, aby se stal požehnáním pro všechny?

Cesta nahoru vedla dolů s kopce!

Každý z těchto zážitků měl v sobě potenciál učinit z mladého, talentovaného a namyšleného muže, jakým Josef byl, zahořk-

lého a nenávistného člověka, který nechce nic jiného než pomstu! Ale podívej se, jak to viděl Josef, když před ním jednoho dne stáli jeho bratři!

„Avšak netrapte se teď a nezvyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života.“ (Gn 45, 5)

Josef věděl, že byl prostřednictvím své situace vyslán! Když to šlo stále níže, tak se toho držel:

„Ale Hospodin byl s ním, rozprostřel nad ním své milosrdenství a zjednal mu přízeň u velitele pevnosti“ (Gn 39, 21)

Přízeň není žádné mystické působení. Přízeň Josef nezískal ani skrze pochybování, reptání či hašteření. Nýbrž Bůh zjednal Josefovi přízeň, protože se pevně držel Boha a v každé situaci jednal příkladně! Zdržel se hříchu a každou situaci využil k tomu, aby druhým činil dobro! I zde vidíš: Josef byl poslán prostřednictvím nezměnitelných okolností – Bůh s ním ale proto nebyl o nic méně!

Bez víry v Boha se „zdánlivá mizérie“ stane mizérií skutečnou!

Víra začíná v malém. Jednou jsem v dešti stál s motorkou na kraji silnice a motorka nechtěla jet dál. Tady se člověk může naučit nadávat, ale také se modlit! Děkoval jsem Bohu, že si může tuto situaci použít k dobrému a udržel jsem si pokoj a víru. Když přijela odtahová služba, byl jsem již v myšlenkách připraven vydat jim své svědectví, což se odehrálo úplně přirozeně. Ten muž se mě totiž zeptal: „Hej, jak to, že tak záříte? Jste první motorkář, který na mě čeká v dešti a nekleje!“ Tím mi skvěle nahrál, abych mu vydal svědectví o Ježíši Kristu! Jindy jsem stál na pohotovosti v nemocnici a doktor mi říkal: „Vaše ruka je rozdrčená, tu už nespravíme tak, jak byla.“ Já jsem mu s úsměvem řekl: „Nepatřím

k lidem, kteří podávají žalobu, když se operace nepodaří. Věřím v Boha a ten ví, co dělá.“ Lékař na mě zíral... Přemýšlej o tom, do kolika situací jsi již byl Bohem „vyslán“ a ty jsi je promarnil. Já jsem jich promarnil přinejmenším stejně mnoho. Ale to již nechci. Všichni máme dost „oslích situací“ a je načase, abychom je rozpoznali a využili jako část Božího vyslání.

Když jen pomyslím na ty „oslí situace“ v Norsku... Koupený dům, přivezený druhý pes a pak přijde úřad!!! K tomu mrzutosti se sbory!!! Potom ještě fenka uteče... Ale Bůh to všechno použil k tomu, aby nás vedl dál. Musím myslet i na svého otce... Bible v autě a zastaví ho policie... Ale také to, co pokládáš za problém, může již být řešením jiných problémů! Jednej duchovně a Bůh se může oslavit!

K „oslím situacím“ patří „**princip svíčky**“. Boží Duch se mě jednou zeptal: „Kde svítí svíčka jasněji, v tmavé či světlé místnosti?“ Přemýšlel jsem a říkal jsem si „v tmavé“, ale to už jsem věděl, že je to špatně! Boží Duch mi ukázal, že svíčka hoří v obou místnostech stejně jasně! Ale v temnotě je lépe vidět! Tu jsem pochopil, co tím Bůh myslí! Máme ve svých „tmavých“ situacích zářit jako světla! Ve svých okolnostech, za všech okolností, čím větší tma, tím jasněji se může projevit Boží světlo! Kdybychom jen věřili tomu, jak důležité pro Boha je, že jednáš duchovně! Neboť většinou naše světlo s přibývajícím „temnotou“ zhasíná! Tomu napomáhají falešná učení, která se nám snaží namluvit, že život s Bohem vždycky vede přímo do lepších okolností!

Když mluvíme o vedení Božím Duchem, pak si hned na začátku uvědom toto! Boží vedení nás nevede vždycky tak, abychom se vyhnuli těžkostem, nýbrž každý spolupracovník a vedoucí na Božím díle je non-stop konfrontován s různými výzvami!

Sami máme problémy, máme pomáhat ostatním s jejich problémy, uvědom si to a nepokoušej se vždycky ihned dostat do lepších okolností! Nauč se nechat se Bohem používat ve všech okolnos-

tech a za všech okolností. Buď „vedoucím“, který do situace vnáší Boží pozhánání. Skrze tvé bytí, myšlení, mluvení i jednání chce Bůh učinit své Slovo živým a efektivním a nechat své světlo zářit!

Jednej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a po celý svůj život si udržuj postoj, který chce rozšiřovat vědomosti a brousit svědomí!

Boží „vedení“ bude v první řadě „vést“ Ducha Svatého v nás a skrze nás, abychom v situacích, v nichž se nacházíme, jednali duchovně a ve víře. Boží vedení nás vede do situací, v nichž máme jednat duchovně! Stane se, že jsi mezi lidmi, kteří se všichni smějí oplzlému vtipu. Jak zareaguješ? Všichni někoho pomlouvají, jak se zachováš? Zaměř se na ty situace, začni se v nich osvědčovat! Uč se být věrný v malém! Získej duchovní postoj, tak abys všechno, co děláš, dělal ze srdce pro Ježíše! S tímto postojem se člověk kvalifikuje, aniž by to měl v úmyslu, k „větším“ úkolům.

Úkoly a zodpovědnost se mohou zvětšit, ale žádný úkol nemůže být větší než tento duchovní postoj, abychom všechno, co činíme, činili pro Ježíše.

Pro velké úkoly je potřeba velkého charakteru – platí?

Ale pro malé úkoly je potřeba ještě většího charakteru!

Vždycky najdeš spolupracovníky k velkým a skvělým projektům, ale kolik jich najdeš pro špinavou práci v zákulisí? Tady jde o otázku duchovní motivace! Tolik lidí nějakou službu dělá jen proto, aby je bylo vidět, aby získali chválu, dělali se důležitými... Můžeme oklamat ostatní, ale nikoliv Boha. Proto Pavel říká:

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.“ (Ko 3, 23–24)

V nebi získáš větší odměnu za to, že jsi někomu dal sklenici vody – a udělals to pro Ježíše – než že kážeš na konferenci před

5 000 lidmi a udělal to s motivací prezentovat sám sebe, získat chválu, udělat kariéru či vydělat peníze!

Největší, co v nás Bůh chce vytvořit, je náš duchovní postoj, naše duchovní motivy, úmysly, priority a hodnoty! **Náš život musí mít v centru Krista, jinak máme automaticky špatné hodnoty, priority a motivy.** Často klameme sami sebe a druhé, ve skutečnosti sloužíme sobě a své seberealizaci, namísto toho, abychom nesobecky sloužili Bohu.

Pro velké úkoly je potřeba velkého charakteru, pro malé úkoly ještě většího!

Ježíš řekl:

„Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ (Mt 25, 21) „Jestliže jste nespravovali věrně ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství?“ (L 16, 11)

Pokud se nenaučíš být věrný v malém a nenaučíš se jednat duchovně ve svých oslích situacích, k jakým „velkým službám“ tě pak Bůh má vést? Když nechceš zůstat pod Božím vlivem a vedením v malém, tak aby v tobě a skrze tebe mohl proudit Boží Duch, jak tě pak má Bůh vést dále? Při čem tě pak má používat? Jak ti má Bůh svěřit poselství o usmíření, když se nechceš např. omluvit svým rodičům?!

Křesťanská scéna na mnoha místech spočívá ve vyumělkované show; pravý, důsledný, duchovní život často přichází příliš zkrátka.

Boží vedení skrze Slovo a Ducha

Mnozí chtějí být vedeni přímo a bezprostředně „hlasem Ducha“. Ale podceňují skutečnost, že hlavní úkoly Božího Ducha jsou následující:

„...Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (J 14, 26)

Duch Svatý nás má za prvé: **učit**, a za druhé: **připomínat**, a sice všechno, co stojí v Božím Slově! Boží Duch se nedá oddělit od Božího Slova! Jsou jedno:

„Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“ (J 6, 63)

Slova jsou Duch! Rozpoznáváš spolupůsobení Ducha a Slova? Duch působí skrze Boží Slovo! Co to má společného s vedením skrze Ducha? Ježíš řekl:

„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy,“ (J 16, 13)

Duchovní vedení nezačíná většinou tím, že mě povede například z Německa do Afriky na misii, nýbrž tím, že mě Duch Svatý na základě Božího Slova vyvede ze všech mých lží, jimž jsem věřil po celý život, a uvede do celé pravdy!

Musíme si uvědomit, že jsme vyrostli s tisíci lžemi o Bohu a světě. Ve všech životních oblastech jsme nakaženi lžemi! „Nejsem nic, nic neumím, můj život je beze smyslu, nebo jsem nejlepší, největší, Bůh používá jen mě! Jsem dost dobrý, nebo nejsem příliš špatný, tento malý hřích neuškodí, Bůh si používá jiné, ne mě, znamení a zázraky se již nedějí, k Bohu se může člověk dostat i pomocí jiných náboženství, Bůh již dnes naše hříchy nepokládá za tak důležité...“ Mohli bychom zde vyjmenovat miliony lží, jež jsou v nás, a k tomu nespočet falešných pohledů na Boha a na svět.

Za každou lží se skrývá satan (J 8, 44) a blokuje tak náš život a službu. Boží Duch nás chce z těchto lží vyvést, a to pravdou Slova! Když do detailu věříš Božímu Slovu, pak tě Duch krok za krokem povede do pravdy! Musíme tedy změnit myšlení, myslet

nově, pochopit různé věci, rozpoznat souvislosti, a tyto body mají vždy něco společného s našimi 4 oblastmi: Božími cíli, Božími priority, Božími hodnotami a Božími motivy. V tomto procesu se

za prvé: obnovuje myšlení (Řím 12, 1–2);

za druhé: zaměřujeme na správné cíle (Mt 6, 33);

za třetí: ustanovují správné priority (Mt 6, 33);

za čtvrté: přijímají Boží hodnoty (jichž je Bible na každé straně plná);

za páté: rozvíjejí duchovní motivy (Ko 3, 23);

za šesté: brousí otupené svědomí (Sk 24, 16);

za sedmé: uvolňuje moc, která se nedá ničím nahradit
(Sk 1, 8; 2Tm 3, 5);

za osmé: učíme se využívat současné okolnosti duchovním
způsobem (Gn 39, 21);

za deváté: žijeme stále vědoměji v Boží přítomnosti
(Mt 28, 20);

za desáté: jsme stále neústupnější vůči satanovým útokům
(1Pt 5, 8);

za jedenácté: jsme připraveni a způsobilejší k dílu služby
(Ef 4, 11–12);

za dvanácté: učíme se jasněji porozumět Boží řeči (Sk 10).

Vstupujeme čím dál tím hlouběji do života Ducha, kde známe Boha stále více, zažíváme jej osobněji a následujeme jej dobrovolně a z přesvědčení! Boží vedení je stále přirozenější! Musíme na všech rovinách vstoupit do toho, abychom Boha milovali, důvěřovali mu a poslouchali ho.

„My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Sk 5, 32)

Bůh dává Ducha Svatého těm, kteří ho chtějí poslouchat. To se vztahuje jak na znovuzrození, tak na další vedení. A proč se

Duch Svatý jmenuje „svatý“? Protože je v úplné harmonii s Bohem a právě toho chce dosáhnout i v nás! Kdo to nechce, ten ho také nedostane a nezažije Boží vedení! Mnozí chtějí zažít, že k nim Bůh konkrétně mluví a vede je z A do B, dává jim konkrétní pokyny, jestli mají studovat a co, koho si mají vzít, jestli si mají koupit auto nebo ne... Ale nechtějí Boha doopravdy poslouchat! Bůh nás chce obnovit uvnitř! Bůh ví nejlépe, jak se tvůj život může vydařit, Bůh k nám chce mluvit tak, abychom byli přesvědčeni o jeho vůli. Dítě Boží se vyznačuje tím, že jej vede Duch Svatý.

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. ... Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ (Řím 8, 14.16)

Tady jasně stojí, že děti Boží jsou vedeni Duchem Božím a že je to přesvědčivé! Tady již není místo pro žádné „možná“ nebo „odkud mám vědět, že to byl skutečně Bůh, jenž mluvil?“ Boží Slovo ti říká, že Bůh s tebou chce jednat přesvědčivě, že tě chce vést! Je to skutečně podivné. *Dokonce i mezi křesťany, když člověk řekne, že ho vedl Duch, tak se na něj buď budou dívat úkosem nebo bude pokládán za někoho mimořádného, záleží na tom, v jakých kruzích se pohybuje.* Proč to není úplně normální? Tady stojí černé na bílém, že Boží děti zažívají Božího Ducha přesvědčivým způsobem – to platí pro obrácení a rovněž pro další život!

Musíš vědět toto: Boží Duch přebývá v našem lidském duchu. Boží Duch nenahrazuje tvůj rozum, Boží Duch nepůsobí také v první řadě prostřednictvím tvých emocí, Boží Duch ani nevypíná tvou vůli a nezačíná tě „ovládat na dálku“. Nýbrž Boží Duch přebývá ve tvém duchu! Bůh je Duch – a my máme ducha!

*„Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu,
že jsme Boží děti.“ (Řím 8, 16)*

„Lidský duch je světlo od Hospodina;“ (Př 20, 27)

Boží Duch přebývá ve znovuzrozeném lidském duchu a lidský duch je světlo od Hospodina. Když Boží Duch mluví, pak se nám „přesvědčivě rozsvítí“. To platí pro správné porozumění při četbě Bible, stejně jako pro konkrétní směřování. Lidský duch je spjat s naší osobností. K tomu patří i naše inteligence, emoce a vůle. Duch Boží nezačíná prostě dálkově ovládat tvou vůli! Nýbrž Boží Duch působí skrze našeho ducha, takže si uvědomujeme Boží vůli. Myšlení obnovené Božím Slovem a zostřené svědomí vnímá Boží vůli zcela jasně. Každý den má nespočet situací a výzev, v nichž má vždy Bůh nějaký názor, Bohu není nic lhostejné! Jednoduché je to v následující situaci: „Mám krást či nikoliv?“ Když tady Boha poslechneme, tak nás Bůh ochrání od toho, abychom spadli do tohoto hříchu s jeho důsledky a mnohého dalšího. Tady se odehrává Boží vedení! Pomysli na můj zážitek, kdy jsem najednou přemýšlel o filmech. Právě tady pracuje Duch Svatý na „osvícení“. Nástrojem Ducha je Slovo Boží. Otázkou pak je, jak na to reagujeme. Můžeme to odmítnout, protože to přece dělají všichni, ale pak běháme za světem a nenecháváme se vést Duchem Svatým.

Satan neustále přichází s návrhy, jak máme jednat či reagovat, jak si máme uspořádat své priority a hodnoty apod. To se může dít skrze světské vlivy, ale také skrze bezprostřední myšlenky (Ef 2, 1–3). Jeho cílem je vždy, abychom se odcizili Boží podstatě a životu a setrvali v neposlušnosti Bohu. Proto se musíme obracet na Boha a ptát se jej, co máme dělat!

Musíme jasně rozpoznávat Boží *vedení* jako takové, které působí proti „*svádění*“ ze strany satana!

Mnozí jednoduše vycházejí z toho, že všechno, co se jim honí hlavou, je ok a normální, ale tak to není. A jen málo z nich má tu odvahu o těchto věcech promluvit. Tolik lidí např. žije se sexuálními fantaziemi a nevědí, co s tím. Vícekrát se mi stalo, že mladí lidé z křesťanských rodin si se mnou chtěli promluvit, protože

mají homosexuální fantazie a nevědí, co s tím. Nechtějí být homosexuály, chtějí být normální, ale jsou tam ony myšlenky! Ale netroufají si o tom s někým mluvit. Tak si to nechávají pro sebe a jsou v nebezpečí, že se někdy těmto myšlenkám podvolí – a nemusíme začínat teprve u tématu „homosexuality“. V zásadě se děje to samé, když satan nějakého člověka svede k pornografii či cizoložství. Musíme o tomto tématu hovořit více: Jak v nás satan pracuje? Jaké má strategie? To jsou důležité věci! Bible jasně a zřetelně mluví o tom, že satan má přístup do našich myšlenek a chce nás zavést na zcestí. Boží Duch chce pravý opak. Tady vzniká boj a my se musíme naučit rozhodovat, modlit, vstupovat do harmonie s Boží vůlí a zůstávat v ní.

Jedno zde však řeknu zcela jasně: Kdo nevěří v satanovu existenci a nechce uznat, že satan má přístup do našich myšlenek, ten se nikdy nenaučí činit rozdíl mezi svými vlastními myšlenkami, vnuknutími od satana a Božím hlasem.

Boží Duch nás vede a my jej můžeme přesvědčivě vnímat. Ale Boží Duch nás nenutí! Hlas Ducha zřetelně mluví skrze svědomí: „Jdi a usmíř se s tímto člověkem.“ Nebo: „Dej tuto věc do pořádku.“ Tady funguje svědomí jako megafon, skrze nějž k nám Bůh mluví. To se nám může přičít! Náš starý člověk nechce! Boží Duch tě nenutí, nýbrž Bůh vždy chce, abys jednal svobodně a z přesvědčení. Bůh vždy chce, abys jeho vůli konal dobrovolně a z přesvědčení. Bůh tě přesvědčuje o své vůli, ale souhlasit musíš ty. Podívej se na Ježíše, ten vždy žil v této pravdě. Před svým utrpením a smrtí řekl: „*Ne má vůle, nýbrž tvá vůle se stať.*“ Ježíšova vůle nebyla *automaticky* v souladu s Bohem, ale byla v souladu s Bohem *svobodně a z přesvědčeného odevzdání!* Svátý Ježíšův život nebyl žádným automatickým samochodem, nýbrž Ježíš vždy musel přivolit k Božím úmyslům a cestám, dobrovolně a z přesvědčení, od jedné situace ke druhé. Podívej se na Ježíšův postoj:

„neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal;“ (J 6, 38)

Máš tento postoj? Pouze toto je „křesťanský postoj“. Můžeš říci: „Nenarodil jsem se znovu, abych byl nadále svévolný a neochotný vůči Bohu, nýbrž jsem se znovu narodil proto, abych činil Boží vůli?!“

Kdo postrádá tento postoj, ten žije v náboženské iluzi a bude rovněž postrádat pravé vedení skrze Ducha!

Když Ježíš řekl Petrovi, že také zemře na kříži (J 21), tak Petr neřekl ihned: „Ne má, nýbrž tvá vůle se staň“, nýbrž byl neochotný a cítil se ukřivděný. Otočil se na Jana a mrzutě se zeptal: „A co bude s ním?“ Taková byla stále znovu i má reakce, a to ne až při tak obtížné výzvě, byl jsem neochotný již při absolutně nedůležitých věcech!

Ale tak to dál nejde. Netýká se nás vždy to, co Bůh zamýšlí s druhými. Co nám pomůže, že jiní žijí v paláci, když nás Bůh vede do kempu? Tak to prostě je. Tečka. Nemáme následovat ostatní, nýbrž Ježíše. Nepřipust, aby „situace tvého sboru“ byla měřítkem pro tvůj život! Ježíš vyzývá k osobnímu následování. Proto řekl Ježíš Petrovi: „Co je ti po tom? ... Ty mě však následuj!“ Vzpomínám si přesně, jak ukřivděn jsem se cítil, když jsem si uvědomil onu výzvu, že mám darovat svou motorku. Zdálo se mi to tak nespravedlivé! Moji sourozenci ze sboru měli všichni práci, dům, ženu, dítě, auto, motorku... A já jsem neměl vůbec nic, jen tu motorku! A tu mám také darovat?!... Dnes pouze vidím, jak zaslepený pitomec jsem byl a směji se tomu tehdejšímu Kornéliovi. Petr možná potřeboval několik dní, aby svolil k Boží vůli pro svůj život a smrt, ale udělal to a byl poté naplněn Duchem Svatým a ještě mnoho let zažíval nesmírnou Boží slávu, tisíce obrácených, znamení a zázraky, Boží vedení skrze Ducha, tak aby později, když přišel jeho čas, šel sám na kříž s takovou smělostí a mocí, jež nemají obdoby.

Než půjdeme o krok dál, chci tě ještě jednou povzbudit, aby ses nechal zcela vědomě **vést** Božím Duchem do veškeré pravdy. Rozpoznej situace, kde tě satan svádí a drž se vědomě a rozhod-

ně Božího vedení a buď v souladu s Boží vůlí. Rozhodující tady bude Boží Slovo a tvá reakce na ně. Nauč se být věrný v malém, jinak se budeš točit v kruhu sám kolem sebe a mineš Boží vedení. Pokud si uvědomíš Boží svaté hodnoty, pak vyvod' důsledky pro svůj život, když si uvědomíš Boží priority, jednej podle nich, když tě svědomí usvědčuje, neuhašuj Ducha, nýbrž jednej v poslušnosti v souladu s Božím Slovem!

Boží hlas

Člověk s obnovenou myslí a zostřeným svědomím, tedy ten, jenž žije v pravdě, slyší hlas Ducha zcela jasně. Tak tomu bylo u té situace, kdy mě Bůh vyzval, abych uhradil škodu v onom zahradnictví, nebo se omluvil své tchyni, či u spousty dalších věcí. Je toho velmi mnoho, co je potřeba dát do pořádku! Bůh je Bohem pořádku. Vede nás do života, v němž jsme naše věci dali do pořádku, protože nás chce začlenit do svatého nebe, a také proto, abychom pomáhali druhým dát do pořádku jejich život! **Tím, že dáváme svůj život do pořádku, se učíme stále jasněji rozeznávat hlas Ducha!**

Nesmíme přehlížet, že Bůh je Osoba, a to platí i pro Ducha Svatého, který je nám v Bibli představen jako Osoba: Utěšitel, Učitel, dokonce Pán! **Duch Svatý je Osoba; jde tu o mnohem víc než jen o tvé vedení, jde o osobní vztah s Bohem.** Bůh s tebou chce žít a nejen tě vést, chce tě v první řadě obnovit, a proto k tobě mluví skrze své Slovo, brousí tvé svědomí a obnovuje tvou mysl! A kdo se naučí hlasu Ducha rozumět, nikoliv pouze slyšet, nýbrž také naslouchat a poslouchat, ten potom také pozná ten hlas, kdy Bůh mluví konkrétně! Poznali jsme tedy, že Boží Duch obnovuje naše myšlení a brousí naše svědomí, takže svobodně a z přesvědčení činíme Boží vůli. Nyní postoupíme o krok dále.

Bezprostřední vedení Duchem

„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. (J 16, 31)

*„Po mnoha dnech, třetího roku, se stalo slovo Hospodinovo k Elijášovi...“
(1Kr 18, 1)*

Bůh často mluví konkrétně. Když sečtu 1 plus 2, dostanu 3. Výsledek je pro mě srozumitelný. Víím, že jsem sečetl 1 plus 2 a neodečetl 97 od 100. K našim výsledkům, názorům či rozhodnutím často docházíme na základě toho, že jsme „přemýšleli“ a sečetli 1 plus 2, což také není žádná chyba! Máme přemýšlet! Bůh chce, abys používal svůj rozum a přebíral zodpovědnost, ale tvůj rozum má být obnoven Božím Slovem! Potom může být tvé myšlení vedeno Duchem.

Když Boží Duch mluví bezprostředně, pak je to někdy tak, že je tu najednou 3 a ty nevíš, jak jsi na to přišel! Jak jsem to zažil u „Augustina“ nebo s tím obytným přívěsem... Nesčítal jsi 1 plus 2! Sám sebe se ptáš: „Jak jsem přišel na 3? Bože! Jak to, že 3?!“ Žádná odpověď, přemýšlíš: 20 – 17? Nebo je důvod ve 100 – 97? Nevíš, jak to! Nevíš, jak to, že Bůh chce „3“! Tak to bylo u mě, když mi Bůh řekl, že mám opustit to místo vedoucího mládeže a jít do sboru v Göppingu nebo když šlo o mou motorku... Zažil jsem, že mě Bůh skrze Ducha vedl do situací, které byly životu nebezpečné! Ale úžasně mě v nich ochránil a zjevil svou slávu. Jindy mě před život ohrožujícími situacemi uchránil! Tak jsem rychle došel k závěru, že je vždy nejlepší spoléhat se na Boží vedení, ať už to z racionálního hlediska vypadá jakkoliv. **Je bezpečnější nechat se Bohem vést do lví jámy, než bez něj sedět u televize!**

Boží vedení skrze vize

Boží Slovo nám také ukazuje, že Bůh knám mluví skrze vize. Petr např. dostal skrze vizi a potvrzení jistotu, že má jít k setníku Kornéliovi (Sk 10). Viděl, jak se z nebe spustila zvířata, a slyšel Boží hlas. Proč by Bůh neměl něco takového dělat i dnes? Zažil jsem něco podobného, když jsem jel domů z jedné evangelizace a byl jsem zamyšlen. Před vnitřním zrakem jsem uviděl něco jako mapu

Norska a najednou se objevila myšlenka: „Máš zvěstovat mé Slovo v Norsku“. Přišlo to zcela nečekaně a byl jsem naprosto bdělý! Již jsem měl kontakt prostřednictvím motoklubu Holy Riders, ale realita této vize byla nedostižně vzdálená! Něco takového mi bylo cizí, nikdy jsem to nezažil a byl jsem rozpolcen, jestli je to nějaká moje bláznivá myšlenka nebo ne. Tak jsem se prostě modlil, aby Bůh v tomto směru pokračoval, pokud to skutečně chce. Potom jsem na tuto záležitost zapomněl. Ale život jde dál. Později, když jsem již mluvil norský, jsem si na to znovu vzpomněl! Uvědomil jsem si: Teď už mluvíš norský! Pak jsem již byl napnutý, jak to půjde dál. Od té doby se stalo mnohé, kampaň s traktáty po celém severním Norsku, kde jsme rozdávali traktáty na pobřeží, další traktátová akce, kde jsme posílali tisíce traktátů po celém severním Norsku poštou, turné s Holy Riders po celém Norsku, kniha Křížem krážem a mnoho kázání, evangelizací a konferencí v Norsku... Nyní jsme již z této země odešli. Ale otevřely se další dveře, měli bychom mít velké akce rozdávání literatury na obou největších hudebních festivalech v severním Norsku apod.

Musím říci, že takováto vedení pro mě nejsou každodenní záležitosti. Jsou to vzácné příhody, ale v zásadě to není nic zvláštního. Je to přece Boží „řeč“, nezáleží na tom, jestli se mám omluvit tchyni nebo jestli se mám připravit na nadcházející události.

*„Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu...
...oznámí vám, co má přijít.“*

Boží Duch v nás může vypůsobit přesvědčení. To, že Boží Duch působí přesvědčivě na našeho ducha, nesouvisí pouze s tím, že víme, že jsme Boží děti, nýbrž Boží Duch nám tady a teď zprostředkovává také konkrétní informace, pokyny či záměry Boží, jako mé matce, které bylo zjeveno datum vycestování – proto, aby nás zapojil do svých plánů. Nejpozději na tomto místě vidíme, jak důležité je vstoupit do chození v těch skutcích, které Bůh předem připravil! Jak ubohé by to bylo, kdybychom svůj

křesťanský život omezili na to, že bychom prostě spolupracovali na stávajících akcích či napodobovali ostatní, dále prostě pěstovali tradice, ale také dělali nové věci, které možná vůbec nejsou Boží vůlí! Jak ubohé by to bylo, kdyby Elijáš na hoře Karmel uspořádal evangelizační koncert? Jak mimo by to bylo, kdyby Noe nabízel výstavu o zdraví?! Celá Bible na tebe volá: Nechej se začleňovat do Božího plánu! V Bibli můžeš velmi často vidět, že Bůh dal lidem vize pro jejich život a službu a tisíce svědectví dokládají, že Bůh ještě i dnes jedná tímž způsobem, jak to popsal ve svém Slově. Takže je to naprosto to samé, jestli nás Bůh zapojí do plánů s ohněm z nebe, nebo jestli máme upéct buchtu. Rozhodující není ohnivé představení či jedna „buchtíčka“, nýbrž konkrétní Boží vůle a naše poslušné jednání. Ten, který poslušně upeče buchtu, zažívá stejného velkolepého Boha jako Elijáš!

Jistě se můžeme klamat, jistě se můžeme zmýlit. Ale to by nás nemělo v naprosto žádném případě zastavit v tom, abychom naslouchali Božímu hlasu, nýbrž naopak! Mělo by nás to vést k uvědomění, že se musíme naučit naslouchat intenzivněji.

Pravý život křesťana není o akčnosti! Elijáš nemusel běhat od jedné akce ke druhé, nýbrž si mohl prostě 3 roky sedět a vyčkávat. Říkám ti upřímně: To je pro mě ještě větší zázrak než ten oheň z nebe! Že tento muž vydržel tři roky nic nedělat! Samozřejmě! Naše sbory jsou plné lidí, kteří léta nic nedělají, protože jsou neduchovní a líní, ale to tím nemyslím! Elijáš nebyl neduchovní či líný! Ale nebyl to také žádný aktivista! To by dnes žádný duchovní křesťan nevydržel! Musíme jít od jednoho termínu k dalšímu, od jedné konference k dalšímu projektu, stále dál, stále nově, stále více... Svítá ti? Je to Duch Svatý, který nás „pohání“, anebo je načase seskočit z onoho dětského kolotoče, na kterém nás ďábel točí dokola od jedné z vlastní vůle zvolené služby k dalšímu bezduchému projektu?! Říkám to velmi ostře, protože tady vidím ohromnou výzvu i pro sebe. Nemluví jen k vám, nýbrž to platí právě tak i pro mě.

Nerozuměj mi špatně, nechci tím říct, že je všechno špatně. Nechci představovat svoje projekty jako ty jediné správné. Pro některé by mohlo být stejně tak špatné, kdyby dělali to, co Bůh svěřil mně. Já přece také nejdu a nestavím archu, jen proto, že je to biblické. Jedni měli táhnout kolem Jericha s hudbou a jiný právě stavět archu. Jak duchaprázdni by byli oba, kdyby se každý snažil dát tomu druhému na srozuměnou, že pouze ten jeho projekt je tím správným od Boha. Ne! Víím, že Bůh činí mnoho rozličných věcí a vede lidi rozdílně, ale právě proto musí každý v této zodpovědnosti růst a jít svou cestou s Bohem a nikoliv jednoduše přejímat koncepty ostatních. Nemusím zatracovat všechno, na čem nespolupracuji, ale říkám více „ne“ než „ano“. Abych dělal to, co dělat mám, musím všechno ostatní nechat být, co bych dělat mohl, k čemu mě další zvou či vyzývají, člověk musí jít svou vlastní cestou s Bohem! A když mi Bůh řekne: „Spolupracuj tam“, pak to přece není žádný problém! Bůh vždycky do nějakého úkolu zapojuje hromadu lidí. Jedni platí, jiní píší, další dělají grafiku, další tisknou, jiní rozdávají, jen do vytvoření jedné knihy musí Bůh zapojit kupu lidí! Je nádherné, když prostě můžeme sloužit na tom místě, na němž nás Bůh chce mít, pak může proudit Boží požehnání.

Proroctví:

„bratří moji, horlivě se snažte prorokovat“ (1Kor 14, 39)

Někdy Bůh potvrzuje určité věci v našem životě prorockým slovem. Proroctví především usvědčuje z konkrétního hříchu a volá k pokání, to stále znovu v Bibli vidíme. Tento bod se ve spoustě sborů naprosto ignoruje. Byl jsem ve „sborech“, kde jeden po druhém mluvil „prorocky“. Zčásti to byly ty nejbáznější věci! Ženatí a provdané byli vyzýváni vzít si někoho jiného a další šílené věci! Něco takového se děje, když se člověk nenechává vést v Boží pravdě a potom si myslí, že může „prorocky mluvit“. To

jsou otevřené dveře pro satana. Tady se v mnohém chybuje. Ne, pravé proroctví jde vždy ruku v ruce s Božím Slovem a Božími cíli, Božími prioritami, Božími hodnotami a Božími motivy. Pokud ti někdo řekne něco, co sem nezapadá, pak POZOR!

Pravé proroctví však promlouvá do situace také Boží Slovo a může sloužit jako potvrzení. Jeden můj známý pracuje na biblické škole a došel do fáze, kdy si již nebyl jistý, jestli tam má nadále sloužit nebo jestli s ním má Bůh v plánu něco nového. Hledal ohledně toho Boha v modlitbě a nedlouho poté, když poslouchal jednoho hostujícího řečníka, tak ten najednou přestal mluvit, obrátil se na mého známého a řekl mu, že Boží vůlí je, aby zůstal! To sedělo! Bůh jasně odpověděl skrze prorocké slovo! Jinému mému známému, který byl na smrt nemocný, řekl jeden bratr, že má jít za určitou osobou, tam že se za něj budou modlit a on bude uzdraven! A skutečně, byl tam skrze modlitbu uzdraven! Správné proroctví se pozná podle toho, že se jeho předpověď vyplní. Zažil jsem prorockou řeč, když jsem jako 14letý poslouchal kázání a Bůh ke mně mluvil skrze onoho řečníka. Ten řečník však vůbec nevěděl, kdo jsem! To samé jsem zažíval stále znovu. Lidé přicházejí po kázání a říkají, že k nim Bůh konkrétně mluvil a odkud jsem ty konkrétní věci věděl! Já nevím vůbec nic! Někdy se odehrává prorocká řeč, aniž bychom si to my, kazatelé, uvědomili, ale ten, k němuž Bůh mluví, ten si to uvědomuje. Jiné to bylo, když jsem se modlil modlitbu odevzdání a onen kazatel řekl, že se mám stát evangelistou. Tady věděl přesně, co říká! Já jsem na to nebyl připravený a ona prorocká řeč se odehrála proto, aby mě na něco připravila. Ale v takovém případě se musí stát další věci. Tak potvrdil Bůh své povolání skrze další služebníky a stalo se toho mnohem více...

Boží řeč v prorockém slově je vždy konkrétní a nikoliv tak nekonkrétní, jak jsem to slyšel na mnohých „křesťanských akcích“. „Cítím v Duchu, že je tady osoba, která má potíže se zády...“ Ukaž mi dnes někoho, kdo nemá problémy se zády! Nátan řekl Davidovi: „Ty jsi ten muž!“ A David věděl, o čem mluví! Pro-

roctví je konkrétní, detailní a přímé a nikoliv rozplízlé, takže si z něho může něco vytáhnout každý!

Jeden můj bývalý kolega – vyhazovač uvěřil a již léta kráčí po své cestě s Bohem. Velmi jsem se však leknul, když mi řekl, že má přítelkyni, která není věřící. Snažil jsem se mu vysvětlit Boží názor, ale byl nerozhodný. Tu mi Bůh ukázal, že ho jeho přítelkyně podvádí s jiným a že on není v jejím životě jediným mužem. To přesvědčení prostě ve mně bylo. Bezradně se na mě podíval... Řekl jsem mu na to pouze: „Pojďme se modlit. Pokud se mýlím, pak nám to Bůh může zjevit. Pokud je to pravda, pak ať ti to Bůh ukáže, ale ať už mám pravdu či nikoliv, nic to nemění na pravdě Bible. Budeme se každopádně modlit za to, abys měl jasno v tom, co Bůh v tomto bodě chce. Modlili jsme se a také on se za to upřímně modlil. Když jsme se o několik měsíců později viděli, tak vyprávěl:

„Jednoho večera jsem seděl doma a jasně jsem cítil, že mám jít k domu své přítelkyně. Když jsem špehoval oknem, uviděl jsem ji s tím druhým. Úžasné na tom bylo, že jsem neměl potřebu vejít do dveří a oběma jim rozbít hubu! Měl jsem pokoj a šel jsem pryč.“

Řekl jsem mu: „Na tom vidíš, že tě tam vedl Boží Duch a nikoliv tvá žárlivost. Kdybys tam byl kvůli své žárlivosti, abys ji zkontroloval, pak by pro tebe bylo těžké ty dveře – a jejich chrup – nechat být.“ Pouze se zasmál...

Ale vidíme, že Bůh působí prorocky i dnes. Řekl jsem mu pak, že má být rád, že je k němu Bůh tak milostivý a toto mu ukazuje, neboť ve skutečnosti by mu mělo stačit Boží Slovo, aby se s ní rozešel. Jasně, ale přátelsky jsem jej napomenul jako přítel a bratr. Kdo ze čtenářů je v podobné situaci, ten si nesmí myslet, že Bůh učiní vždy něco nadpřirozeného, aby potvrdil své Slovo. Slovo v Bibli stačí, abychom jednali poslušně, a komu to nestačí, ten dokazuje, že má absolutně nezralý postoj. Také zde vidíme: To, že můj přítel a bratr zažil „zázrak“, nedokazuje jeho duchovní zralost, nýbrž Boží milost k tomu, aby byl dále posvěcován!

Při nesčetných zkušenostech v charismatických kruzích jsem stále více docházel k přesvědčení, že existuje více padělků duchovních darů než originálů. Ale přesto je pravda následující: Pokud máš ve sklepech sto falzifikátů Van Gogha a mezi nimi je jeden originál, tak přece všechny nevyhodíš, že? Ne, dal by sis práci s tím, abys je prověřil! Proto nesmíme veškerou prorockou řeč jednoduše smést ze stolu jako ďábelskou, nýbrž musíme si dát tu práci a prověřovat! Jedni tíhnou k tomu nekriticky věřit všemu a druzí zamítají vše. Oba tábory prokazují neduchovní postoj.

Někdy Bůh své služebníky připravuje na nadcházející službu „potvrzením“ skrze prorocké slovo. Jeden můj známý měl prorocké poselství pro jednoho spolupracovníka v motorkářské misii. Řekl mu, že za ním brzy přijde nějaký Turek, který chce začít misii mezi motorkáři v Turecku a že on, až se to stane, má vědět, že je to od Pána. Přesně tak se to stalo. Ten bratr, který prorocké slovo obdržel, prostě čekal, co se bude dít a přibližně o 2 týdny později právě projížděl Kodaní, s křížem na kožené vestě, když ho na ulici oslovil nějaký Turek, který chtěl začít misii mezi motorkáři v Istanbulu! Tu můj známý věděl, že je to od Pána. Proroctví působí v tomto případě vždycky jako potvrzení a nikoliv manipulace! Pozor! Na tomto případě jasně vidíme, že můj známý mohl v klidu vyčkávat, co Bůh udělá, aniž by musel být sám aktivní. Často jsem zažil manipulující „proroctví“, kdy nějaký rádoby prorok nějakého člověka chce skrze „Tak praví Pán“ přimět k něčemu, na co postižená osoba není vůbec připravena. Často jsem byl sám tak zmatený, kvůli lidem, kteří mi ve jménu Pána říkali, že mám dělat to či přestat dělat ono atd. Já sám jsem s tím byl konfrontován vždy nepřipravený a byl jsem potom zmatený, protože jsem ve skutečnosti měl na srdci něco jiného! Dnes vím, že Bůh skrze prorocké slovo buďto usvědčuje ze hříchu, pak vím, že Bůh ke mně mluví! Nebo mluví do nějaké situace, jako k mému známému, pak jsem na to připraven, nebo ohlašuje něco, na co mohu pokorně a trpělivě čekat. Ale

pokud Bůh chce, abych byl sám aktivní, pak nepoužívá pouze prorockou řeč někoho druhého, nýbrž mě na to připravuje v Duchu, tak aby prorocká řeč byla nanejvýš potvrzením. **Pokud by to bylo jinak, pak by nás Bůh bez ochrany vydal napospas všem falešným prorokům. Pokud k tobě někdo přijde a řekne: „Bůh mi říká, že mi máš dát peníze,“ nebo „Bůh mi říká, že si máš vzít toho či onoho...“, tak prostě řekni: „Pak mi to musí ukázat také!“**

Bůh prorocství potvrzuje také skrze několik nezávislých svědků. Při mém obrácení mi ten evangelista při modlitbě řekl: „Mám ti od Boha vyřídít, že se máš stát evangelistou.“ A nebyl jediný! Stále znovu ke mně v následujících letech přicházeli lidé, kteří říkali přibližně to samé. Bůh potvrzuje prorocství. Dnes ti v některých kruzích bude prorokováno modré z nebe, jen to švihne. Mnozí to skutečně nemyslí zle, ale **neumějí rozeznat svoji „dobrou“ vůli od Boží vůle**. Myslí si, že jejich „vlastní interpretace“ jsou Božími slovy! Tak scházejí na scesti a vedou do bludu další a ze svých myšlenek dělají „Tak praví Pán!“ A to je nebezpečné! Neboť kdo klame sám sebe, ten je později zklamaný anebo jsou zklamaní jiní, které oklamal. Přese všechno však existuje právě Boží prorocství.

Já akceptuji „Tak praví Pán“, pouze

- když mě na to Bůh připravil, nebo
- když mě to jasně usvědčuje ze hříchu, nebo
- Pán ono slovo jasně potvrzuje, nebo
- když nemusím být aktivní, nýbrž mohu vyčkat.

Ale pozor! Také vyčkávání může být nebezpečné! Když jsem byl pastorem jednoho sboru, tak naše skupina mládeže rostla a jeden „prorok“ mi řekl, že uvěří jeden Turek a stane se vedoucím mládeže a klíčovou osobou pro další obrácení ve městě! Náš čas služby ubíhal a my jsme čekali na toho Turka. Musel jsem pomalu, ale jistě reagovat, tak aby ta skupina mládeže nezůstala

ponechaná sama sobě, protože žádný Turek nepřicházel. Tak jsem se Boha v modlitbě ptal, jestli mám na toho Turka čekat a bylo mi okamžitě jasné, že to bylo slaboduché čekat. Ten Turek nepřišel dodnes!

Skrze falšování duchovních darů existují také dábské svody! Jeden „velký Boží prorok z ciziny“ řekl jednomu mému známému, že si má vzít určitou ženu. Můj známý byl ale již ženatý! Věřte tomu nebo ne, skutečně se nechal rozvést, aby si vzal tu druhou! Bylo tam přirozeně ve hře ještě mnoho dalšího, ale zde koná své dílo satan a nikoliv Bůh, neboť tato věc jde totálně proti Božímu Slovu!

Jiný „cestující prorok“ řekl jednomu z nemocných v našem sboru, že se úplně uzdraví a že také jeho rodiče uvěří! Jeho rodiče byli však již mrtví...

Proto jsem si zvykl nenechávat mi již každého kecat do života a služby! Když ke mně někdo přijde s prorockým slovem, rozezná se výstražný signál! Je to tak dobře! Neboť Bůh mluví skrze proroctví, ale musíme je zkoumat! Neměli bychom se kvůli spoustě falešných proroctví **uzavřít**, nýbrž **otevřít se Bohu a zkoumat!** Všechno, co prožíváme, nás může a musí přivést blíže k Bohu, neboť pouze u něj získáme ta správná přesvědčení!

Vedený snem od Boha

Tady musím myslet na Josefa, jenž měl mnoho snů (např. Gn 37, 5) a všechny se vyplnily, byly směřováním a posilou na těžké cestě k cíli, který s ním Bůh měl. I skrze sny může Bůh působit. Vždycky si vzpomenu na zážitek mé matky, když jsme se v Rumunsku zaobírali tématem „vycestování“.

Jeden známý vyprávěl na konferenci o snu, v němž nesl těžké břímě a jeho přátelé, kteří ho doprovázeli, se stále více vzdalovali, přiblížili se však tři jiní a ti mu pomohli pokračovat v cestě. V tomto snu našel útěchu a přípravu na nadcházející těžké časy, v nichž se bude možná cítit nepochopený a osamělý, ale

dostalo se mu zde zaslíbení, že mu ti „3“ pomohou: Otec, Syn a Duch Svatý.

U všech snů platí: zkoumat! Shoduje se to, co se nám zdálo, s Božím Slovem či nikoliv?

Jenom nezačni analyzovat každý svůj sen! Satan tě tím může dohnat k šilenství! Když k tobě mluví skrze sen Bůh, pak víš přesně, co chce. Pokud nevíš, o co jde, tak odlož ten sen stranou. Pokud byl od Boha, pak se uskuteční, jako u Josefa, nebo ti Bůh ukáže někoho, kdo ti může pomoci ten sen vyložit, jinak na něj zapomeň. Josef měl také sny a zažil pak nejprve pravý opak. Proto udelej to, co on. Upni se na Boha a ne na sny.

Já osobně si nevzpomínám na nějaké obzvláště pozoruhodné „sny“. Něco jsem zažil, ale neuvědomuji si, že by Bůh používal „sny“, aby mi něco konkrétního řekl.

Vedený anděly

Boží Slovo nám jasně ukazuje, že andělé existují. Ať už je to jakýmkoliv způsobem, přispívají obecně řečeno rozhodující měrou k tomu, že království Boží postupuje kupředu (Žd 1, 14)! Dnes se v mnohých náboženstvích mluví o andělech. Pozor: Také démoni jsou „andělé“, kteří odpadli od Boha. Tito démoni ale zřídka ukazují svou pravou identitu a pravé cíle! Ale nechávají lidi, aby je zažili, a svádějí v dnešní době tisíce lidí, kteří zažívají „něco s anděly“. Tito démonští andělé činí vše, jen aby nepřispěli k tomu, že lidé vstoupí svým životem do harmonie s Bohem. Práví andělé jsou ale služebními duchy, kteří přispívají k tomu, že lidé nacházejí spásu v Ježíši. V Bibli existuje ohledně této věci mnoho zaslíbení, kterým věřím. Jsem si vědom, že Boží andělé jsou přítomni při našich pouličních evangelizacích. Nemusím je vidět, ale jsou tam a konají svou část díla. Já konám tu svou.

Jednou jsem stál na pódiu a mluvil o „pravých hrdinech“. Řekl jsem, že jsem poznal mnoho „hrdinů“. Chuligány, skinheady... Nevěděl jsem, že mezi posluchači bylo několik pravicových radikálů. Jeden z nich se z levé strany přiřtil k pódiu, vyskočil na

něj a hnal se směrem ke mně... Zastavil se těsně přede mnou, okamžitě se otočil a zmizel! Co se tu stalo?! Nevím! Možná ho zastavil anděl?

Jednou jsem byl na cestě do Bielefeldu, abych navštívil jednoho známého. Měl jsem na lístečku jeho adresu, nevěděl jsem však, kde to je. Tak jsem se modlil za Boží vedení a vyrazil jsem. Na první benzínové stanici jsem se chtěl na tu ulici zeptat a postavil jsem se do dlouhé fronty lidí u pokladny. Tu mi na rameno poklepal jeden člověk, který stál za mnou a zeptal se, jestli mi může pomoci?! Byl jsem trochu zaražený, jak přišel na to, že potřebuji pomoc? Mohlo to přece být také tak, že jdu platit benzin?! Ukázal jsem mu adresu na lístečku. Letmo se na něj podíval a řekl, že mám jet za ním! Pomyslel jsem si: „Héé?? Přijede na pumpu a nechce si nic koupit?“ Rychle jsem sedl do auta jel za ním. Po krátké době jsme přijeli na tu adresu a já jsem si říkal, že mu musím na každý pád dát traktát. Tak jsem vystoupil, poděkoval a vtiskl mu do ruky traktát. Zazubil se a zeptal se, jestli jsem rybářem lidí?! Zaraženě jsem řekl, že ano, on na mě mrkl, nastoupil do auta a odjel!!! Nemohl jsem to pochopit! Mohlo to být tak, že jsem tady skutečně potkal anděla v lidské podobě. Ale mohu vám říci jedno: Nikdy jsem si anděly nepředstavoval tak, jak vypadal tento muž! Byl dost hubený a měl kulaté brýle... Jestli to byl skutečně anděl, to se asi nikdy nedozvím.

Když moje matka tehdy v noci slyšela hlas s datem vycestování z Rumunska, byl to možná anděl, neboť andělé jsou někdy Bohem vysláni k tomu, aby předali poselství. Pro anděla není tak důležité, jestli ho poznáme, jen když rozpoznáme Boha a vzdáme mu slávu. Žádný svatý anděl v Božích službách nechce svou vlastní slávu a uctívání. Sláva náleží výhradně Bohu.

Závěrečná poznámka

Doufám, že ti tyto body pomohou k tomu, abys rozpoznal Boží vedení. Začni prostě tam, kde jsi. Buď věrný v malém.

PRINCIP PRAVÉHO PROBUZENÍ

KAPITOLA 12

Boží Duch mi dal poselství pro církev, aby jí bylo podporováno pravé probuzení. Toto poselství mi Pán ukázal, když jsem četl o událostech při nasycení 5 000 lidí. Je to slovo pro charismatické církve, ale nejen pro ně! V této poslední části mé knihy „Žít v harmonii s Bohem“ chci rovněž ještě jednou zopakovat některé extrémně důležité věci, aby nám lépe zůstávaly na paměti.

Při četbě o nasycení 5 000 mě Duch Boží nečekaně konfrontoval s následujícími třemi větami:

*„Z nebe nespádnou žádná pekárenská probuzení
ani modrovelrybská obnovení“*

(Jak tomu máme rozumět, vysvětluji dále.)

*„Dokážeš v jednom úlomku chleba,
který jsi dostal od Ježíše,
vidět potenciál k probuzení?“
„Jestli něco od Ježíše dostaneš,
pak to pro tebe samého nikdy nestačí,
ale stačí to pro 5 000 (!) a pro tebe samého,
tak to dej dál!“*

Nejprve jsem byl těmito 3 myšlenkami poněkud překvapen, ale když jsem se začal modlit, inspiroval mě Boží Duch k tomu, abych pro křesťany a sbory napsal následující vysvětlení.

Tisíce hladových lidí – co máme udělat pro to, abychom je nasýtíli?!

„Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné. Když nastal večer, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdní hodina. Propust' zástupy, ať si jdou do vesnic koupit jídlo.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nemusejí odcházet; dejte vy jim jíst!“ (Mt 14, 14–16)

Ježíš a učedníci byli konfrontováni s 5 000 hladovými lidmi. A nejen to! Učedníci i Ježíš byli sami hladoví a unavení! Krátce předtím, než dav lidí přišel, řekl Ježíš svým učedníkům:

„Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočíte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. (Mk 6, 31)

Teď přicházejí znovu tisíce, stále ještě nic nejedli, nemají nic ani sami pro sebe, nemluvě o celém tom množství! Není divu, že učedníci navrhli Ježíši, aby ty lidi poslal pryč. I dnes jsme konfrontováni s tisícovkami hladových lidí – a přitom máme sami hlad. Jak bychom je mohli nasytit chlebem života, když ho nemáme dost ani sami pro sebe?! Jak často slyším větu: „Nejprve musím sám vyrůst ve víře, než začnu druhým vydávat svědectví.“ Nebo: „Moje svědectví je tak bezvýznamné a nudné, že ho nemá cenu říkat“ nebo „Sám potřebuji víc útěchy, jsem tak smutný, že nemohu potěšovat druhé“ nebo „Nemohu druhým víc pomáhat, pokud mi Bůh víc nepomůže“ nebo „Oni potřebují profesionální pomoc, těm my pomoci nemůžeme, pošlete je na terapii!“ I my stále znovu tíhneme k tomu, abychom jako první učedníci posílali lidi od sebe pryč, protože nevidíme žádnou možnost, jak

jim pomoci. Ale je jedno, jaké máme výmluvy, Ježíšova odpověď je platná až do současnosti:

„Nemusejí odcházet; dejte vy jim jíst!“

Teď dávej dobrý pozor, co Ježíš udělal, aby se všichni nasýtili a aby měli nadbytek i jeho učedníci!

„Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. Filip mu odpověděl: „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“

Ježíš učedníky zkoušel! Ježíš zkouší také nás! Učedníci se dívají do svých peněženek a počítají, co v nich mají. Není to tak, že by nechtěli dát, ale jednoduše to nestačí! Často je tomu tak i dnes. Vždy se nejprve díváme na naše peníze, možnosti a schopnosti, a na to se spoléháme. Jedni to zkroušeně vzdají, protože mají málo, jiní postupují hrdě vpřed a investují a vkládají naděje do nové budovy, nové techniky, do svých lidských schopností a světských možností atd. Nová budova a technika ani další věci nejsou samy o sobě špatné. S penězi je samozřejmě možné dělat všechno: zaplatit spolupracovníky, vytisknout traktáty, obstarat zařízení pro evangelizaci, pronajmout sborové a projektové prostory, udržovat vozový park, instalovat techniku, to všechno jsou výborné věci! Tyto věci nejsou samy o sobě špatné! My také peníze potřebujeme a bez peněz od dárců by naše služba zřejmě nemohla pokračovat dál, ale otázkou přece je: do čeho vkládáme svou důvěru? Na čem jsme doopravdy závislí?

Naše sebevědomí nás vždy omezuje jen na nás samotné. Naše sebedůvěra nás vždy omezuje jen na naše schopnosti a možnosti. Ježíš žil s Božím vědomím a s důvěrou v Boha. To je něco

úplně jiného, dává to prostor Bohu a Jeho záměrům i nadpřirozenému působení Ducha.

Ježíš v této situaci peníze vůbec nepotřeboval. Ježíš nezpůsobil rozmnožení peněz! On měl v plánu něco úplně jiného a i dnes musíme pochopit, že Boží království má duchovní principy, podle kterých musíme žít, má-li náš život a služba nést ovoce. Vidíš-li tedy potřeby tohoto světa a přijmeš-li Ježíšovu výzvu, abys lidem v Jeho jménu pomáhal, potom jsi na dobré cestě. Nepropadni teď v Ježíšově zkoušce, ale uč se od něho. Co udělal On?

„Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům a učedníci zástupům.“ (Mt 14, 19)

Ježíš žil s vědomím Boží přítomnosti a nechal se začlenit do Božích záměrů! Přesně to chce Bůh udělat i s námi! Pavel řekl:

„Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2, 10)

Žiješ ve vědomí Boží přítomnosti? Může tě začlenit do svého díla, anebo se tvoje služba skládá jen z vypomáhání, napodobování, opisování, papouškování, ... Spoléháš se na své schopnosti, vzdělání a možnosti, anebo se spoléháš na Boha? Žiješ opravdu s Bohem a znáš Jeho záměry, kterými se chce oslavit? Ježíš řekl něco, co je pro nás výzvou, a jestliže následující výrok nesouhlasíš, potom v Bibli nemůže souhlasit nic!

„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.“ (J 14, 12–13)

Otec se chce oslavit v Synu. Jestliže se Kristus může skrze náš život realizovat a tak žijeme v harmonii s Boží vůlí, po-

tom nám Bůh může vkládat do srdce své záměry a tím poznáváme, jaké má Bůh plány. Jestliže s nimi souhlasíme a vytvoříme z nich modlitbu, potom bude Boží království budováno tím „nejúžasnějším“ způsobem! Bůh se nikdy nezavázal k tomu, aby dokončoval to, co sám nezačal. Bůh nemusí žehnat tomu, co nezačal! Bůh nepotřebuje naše plány a nápady, nýbrž naši odevzdanost a náš souhlas s Jeho záměry. Jeden člověk řekl: „Přeješ-li si totéž, co Bůh, potom ti Bůh ponechá tvoji vůli!“ Zázraky a znamení jsou tu umožněny. Více o tomto tématu si můžeš přečíst v knize „Principy vyslyšených modliteb – modlitbami k probuzení,“ kde jsme se tímto tématem podrobně zabývali.

Ježíš vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, poděkoval a najednou jsem si ve svém duchu uvědomil, že kdyby se to celé stalo dnes, tak by určitě některý z učedníků zašeptal do ucha svému sousedovi:

„Jen chvíli počkej a uvidíš, že teď spadne z nebe velká pekárna, aby ten dav lidí mohl být nasycen...“ Jiný by možná řekl: *„Mám vidění! Vidím, jak z nebe padá modrá velryba, ze které se budou moci všichni najíst!“*

Nic takového se ale nestalo! Při čtení tohoto textu mi Boží Duch jasně řekl:

***„Z nebe nespádnou žádná pekárenská probuzení
ani modrovelrybská obnovení“***

V této věci žije mnoho křesťanů v moderní náboženské iluzi! Místo toho Ježíš rozdělil chleby a ryby na malé kousky a dal učedníkům, aby je dávali dál! Když jsem to četl, Duch Boží se mě zeptal:

***„Dokážeš v jednom úlomku chleba, který jsi dostal od Ježíše,
vidět potenciál k probuzení?“***

Zastav se na tomto místě a přemýšlej o tom, neboť toto je rozhodující otázka. Vzpomínáš si na to, co všechno jsi už od Ježíše dostal? Předal jsi to dál? Nebo sis to ponechal sám pro sebe?

Dokážu si představit, že Ježíšovi učedníci tam před tímto úkolem stáli se svým přídělem poněkud rozpačitě. Musíme si uvědomit, že oni sami byli velice vysílení a unavení. Možná si ten nebo onen v duchu pomyslel:

„To nestačí ani na to, abych utišil svůj vlastní hlad...“

Správně! Nestačilo by to pro nikoho! A to byla ta třetí věc, kterou mi Duch Boží řekl:

*„Jestli něco od Ježíše dostaneš,
pak to pro tebe samého nikdy nestačí,
ale stačí to pro 5 000 (!) a pro tebe samého,
tak to dej dál!“*

Nejprve jsem si pomyslel: „Takhle nesmíš uvažovat...“ S čím jsem si při tomto výroku nejprve lámal hlavu, byl následující bod: Věřím, že v Ježíši máme plnost všeho a že jen samotná Jeho milost nám stačí! V Ježíši máme všechno! A najednou je řeč o tom, že mi to nemá stačit?! Je možné to takto teologicky zformulovat? Zatímco jsem si nad tím lámal hlavu, obrátil Duch Boží mou pozornost více ke druhé části tohoto výroku. V tom jsem si uvědomil, že v této věci je Boží vůlí, abychom v Ježíši měli plnost, ale nejde přece jen o mě! Jde o tisíce ostatních hladových – a o mě! Bůh má způsob, jakým chce utišit náš hlad – ale nejen můj – ne jen já a znovu já – nýbrž také ti ostatní a potom já! Bůh si nepřeje, aby zahynul byt' jen jediný člověk! Bůh si přeje zasáhnout všechny lidi tam venku – skrze tebe! Ale ne skrze tvé možnosti a schopnosti, nýbrž Ježíš už ví, co chce dělat! On ti dá „maličkost“ a ty ji předáš dál! Tak jednoduché to je! Dokážeš v „maličkosti“, kterou jsi dostal od Je-

žíše, vidět potenciál k probuzení? Dej to dál! To je předpokladem toho, aby probuzení přišlo! Co by se stalo, kdyby si ten nebo onen učedník řekl:

„Mám za to, že je to jen zkouška mojí „víry“... Určitě teď z nebe spadne ta pekárna s modrou velrybou... Mezitím si sním ten úlomek chleba a kousek ryby, abych byl posilněn, až se prolomí Boží sláva!“

Čeho by tito „hrdinové víry“ dosáhli svou „neotřesitelnou vírou“, která očekává padající pekárny a velryby, zatímco sami snědí ty kousky chleba a ryby? Ničeho! Nedosáhli by naprosto ničeho! Zázrak rozhojnění by byl stráven v jejich žaludku a tím ukončen tak, jak se to i v současnosti na mnoha místech děje! Přijdeme se svým „hladem“ v neděli do shromáždění, odkud si odnese kousek chleba, který nám nevystačí ani do pondělního rána, a poté je náš duchovní život opět „hladový“ – a proč? Protože nedáváme dál! Někteří již delší čas utišují svůj duchovní hlad jako materialisté v tomto světě a přicházejí na bohoslužby jen proto, aby si vychutnali malý „dezert“, po kterém by se „cítili lépe“, zatímco se čeká na probuzení! Představte si, že by tu malou porci učedníci sami snědli a takto posilnění by vyrazili jako moderní „kazatelé probuzení“, aby posloužili těm 5 000 hladovým ústům tím, že jim na „probuzenecké konferenci“ naslibují a nadělají chutě na „pekárenské probuzení“ a „modrovelrybskou obnovu“, které mají spadnout z nebe! Neděje se to na mnoha místech? Omluvte mě, prosím, jestli se vyjadřuji příliš ostře, ale já už tuhle zinscenovanou emocionální hloupost nemohu ani vidět ani slyšet! Všude jsou dnes hladovým nabízeny iluze a vlastní interpretace „víry“, a lehkověrní a nevědomí lidé přebíhají od jednoho velikášského pekárenského proroka k druhému seberealizujícímu se velrybímu kazateli a nevidí, že to není nic jiného než moderní nábožnost. Po oklamání přijde vždy zklamání! V severním Norsku, kde pravidelně sloužíme, jsou již téměř ve všech obcích rozdělené a zničené sbory, protože kvůli takovým

pekárenským oklamáním tam vládne už jen čiré zklamání! Slyšim Ježíše volat:

**Kdy už se můj lid konečně probudí,
ze svého snění o probuzení?!**

Probuzení nepřijde dřív, než se v této věci probudíme a odhalíme tyhle falešné pekárenské proroky, kteří klamou sami sebe a svádějí do bludu celé sbory a generace věřících. Ve své lačnosti „sežerou“ mnozí z nich to, co mohou dostat a pak dělají chutě druhým tím, že jim prorokují pekárny a modré velryby padající z nebe! Říkám vám jednou provždy z Pánova pověření:

***„Z nebe nespádnou žádná pekárenská probuzení
ani modrovelrybská obnovení!“***

Ještě nikdy nepřišla – a také nikdy nepřijdou. Díky Bohu za to, že na mnoha místech světa probuzení je! Díky Bohu za to, že také v minulosti byla mohutná probuzení! Nikdy ale nespadla z čistého nebe, ale byla výsledkem opravdových a upřímných modliteb a jasného zvěstování evangelia se všemi důsledky, jako je obrácení a posvěcení! Jeden americký probuzenecký kazatel zažíval probuzení, které zasahovalo částečně celá města, téměř v každém sboru, kde kázal. Nepřicházela kvůli tomu, že někdo „prorokoval probuzení“ nebo že by to někdo čekal, ale tím, že lidé jednali a postupovali věrně vpřed podle Božího slova. Svá kázání vždy začínal v relativně malém kruhu věřících. Posiloval v lidech vědomí svatě Boží přítomnosti skrze prosté, ale uchvacující zvěstování. Vedl své posluchače skrze pokání a obrácení do modlitebního života a k morálně bezchybnému životu v posvěcení. Znamenalo to také, že si věřící dávali své „věci“ do pořádku. Hádky v rodinách, dávno zapomenuté hříchy jako např. promlčené krádeže atd. Další tajné hříchy byly vynášeny na světlo. Tady je ten rozhodující moment! Oni to skutečně dělali a jen o tom

zbožně nemluvili! Tudy plynulo požehnání ze sboru k nevěřícím! To nezůstalo bez následků. Lidé chtěli vědět, co se to tu děje?! Tak přicházelo na večery zvěstování stále víc a víc zvědavých lidí, kteří se setkávali s usmiřující a uzdravující Boží láskou a tím bylo pomalu, ale jistě zasaženo celé město! Bylo téměř neuvěřitelné, jak prostě a mocně si probuzení razilo cestu – a to stále znovu a znovu! Tenkrát bylo probuzeno půl Ameriky! Jakým způsobem? Tím, že byla zvěstována Boží pravda o svatosti, hříchu a pokání, tím, že se dávalo dál, že se věci dávaly do pořádku, tím, že byla věrnost v malém, tím, že se svědčilo... Tento kazatel neobjížděl ta místa a neprorokoval o probuzení, ale na probuzení pracoval – to byl ten rozdíl! Předával Boží Slovo dál takovým způsobem, že se lidé probouzeli ze své vlažnosti a činili pokání. U toho ale neskončil, nýbrž vedl lidi důsledně dál k tomu, aby si všechno, ale opravdu všechno dali do pořádku! Teprve potom začalo probuzení věrohodně působit na nevěřící.

Probuzení je proces, potřebuje čas, potřebuje moudrost a doprovod! Nespadne jednoduše úderem z nebe! Nejlépe během víkendů, kde se člověk emocionálně vyšplhá až do nebe, aby tam nad oblaky ty pekárny a modré velryby uchopil a stáhl je dolů na zem! Navštívili jsme mnoho zemí, ve stovkách sborů jsme sloužili slovem a mohu vám říct, že téměř každý sbor, v němž se takovým pekárenským prorokům dopřávalo sluchu, skončil v rozdělení a jeho dobré jméno bylo v tom místě zruinováno! Po oklamávání přichází vždy zklamání. Po opici člověk vystřízliví a vidí „střepy“ včerejší pitky! To platí i v duchovní oblasti. Po emocionálním opojení vždy dochází k vystřízlivění. V tomto procesu to ohromně jiskří na mnoha místech.

Jsou samozřejmě i jiné důvody, proč se rozdělují sbory, často se sejde hned několik věcí dohromady, my jsme ale zjistili jedno: **Na stovkách, ne-li tisících místech po celé Evropě právě probíhá pravý opak probuzení a vy víte, že říkám pravdu, víte ale také to, že mnozí si tuto pravdu nechťejí připustit!** O tom se na „pekárenských konferencích“ nemluví. Místo probuzení

však máme tisíce rozdělení a statisíce zklamaných věřících, kteří buď odpadli, nebo se se svým zraněním stáhli zpět, k tomu tisíce míst, na nichž je jméno Ježíš v posměchu, protože bylo zneužito „náboženskými modernisty“ k jejich sebevyvyšujícímu iluzornímu náboženství a kteří svým poškozeným chováním zesměšnili sebe i Ježíše Krista. V životě platí jeden princip, který je platný i v duchovní oblasti: **„Klameme-li sami sebe, potom jsme nakonec my ti zklamaní!“**

Nechci všem pekárenským prorokům podsouvat zlé motivy, mnozí se nechali svést anebo to jinak neumí a probuzení si přece přejeme všichni, tak nastoupí na moderní náboženskou vlnu, na které se člověk cítí hned jako duchovní hrdina, když v záplavě emocí může provolávat: „Tak praví Pán – už brzy spadne z nebe pekárna plná probuzení!“ Zním velmi mnoho lidí, kteří slouží Pánu Ježíši s velkou odevzdaností a kteří skutečně touží po probuzení a dělají všechno pro to, aby se jejich sbor nechal probudit, a ve svých modlitbách zápasí o to, aby lidé z místa, kde žijí, byli zasaženi evangeliem. Jejich naléhání není špatné, ale právě u takových lidí nalézají pekárnější proroci často otevřené uši i kazatelný. Kdo by si přece dovolil odporovat tomu „velkému Božímu muži“, který právě prorokuje mocné probuzení?

Při jedné velké konferenci v Norsku zvěstoval takový „prorok“ v návalu svých emocí, že v následujících dvou letech rozdáme 1 milion motorkářských Biblí a že obrovská žeň zasáhne evropskou motorkářskou scénu. Po čtyřech letech jsme nerozdali ještě ani 300 000 exemplářů! K čemu je to dobré? Není snad 300 000 exemplářů výborná setba? Z obrovské žně pořád ještě nic nevidím, ale není snad obrovská radost v nebi nad jediným člověkem, který uvěří? Ale tahle radost je teď zkalená, protože mnozí jsou právem zklamáni tím, že se nerozdal 1 milion exemplářů a jsou zklamáni také tím, že neuvěřilo daleko víc lidí – protože se nechali oklamat falešným prorokem! Cítí se zklamáni a důvěra k těm, kteří věrně konají svou službu, je oslabena. Jiní jsou možná zklamáni, protože Bůh nedodržel své slovo (ta myšlen-

ka, že samozvaný prorok zaměnil svou vlastní vůli za vůli Boží, je žel nenapadne), jiní již nechtějí s tímto „falešným prorokem“ dále spolupracovat, což je i pochopitelné, protože on své špatné jednání nerozpoznává... A tím vším může být velmi požehnaná práce úplně zničena: skrze klamání a zklamání! Kdyby Bůh 1 milion motorkářských Biblí skutečně rozdat chtěl, tak by se možná právě kvůli tomuto falešnému prorokovi tento proud požehnání úplně minul cíle.

Na jiné konferenci ve Švédsku, kde jsem zvěstoval evangelium Boží, předpověděla jedna známá a uznávaná „vedoucí chval“, že ve Švédsku právě začal tříletý čas požehnání, ale že Pán jí řekl, že ten čas bude trvat pouze tři roky a že v těchto třech letech Ježíš osobně Švédsko navštíví. S dovolením: Co je to za hloupost! Jestli je toto pravda, potom naše Bible není pravdivá! Protože v ní je psáno, že Ježíš je s námi po všechny dny až do skonání věků! Copak nebyl s věřícími ve Švédsku i ve všech předchozích letech? Copak nejednal úžasným způsobem ve Švédsku i ve všech předchozích letech a ve své milosti k sobě lidi nepřitahoval? Není s námi až do konce světa? To je jednoduše ignorováno! „Ježíš přijde teď do Švédska – ale jenom na tři roky“ – jako kdyby tady už dávno nebyl! Co je to za ubohou hru na důležitost! Poté přivedli moderátoři konference na pódium jejího pořadatele, chytli ho zprava i zleva, vložili na něho ruce a boj začal. Chtěli, aby „padnul“, ale on nechtěl a držel se těch kolem sebe, jak to jen šlo, a když už to bylo opravdu trapné, tak to vzdali. Odstoupili od něj a chtěli vytáhnout dopředu mě a „požehnat mi“ (byl jsem řečníkem této konference a nalézali jsme se v jejím závěru), ale dal jsem jim najevo, že se toho nezúčastním. Tak se tedy vrhli na přední řady posluchačů a křičeli: „Oheň! Oheň! Oheň! Ššššandarrassa!“ A shazovali jednoho po druhém. Ten pořadatel, který se nechtěl „nechat přemoci“, mi večer řekl, že to tak nechtěl, ale že se to tak stává na mnoha konferencích, když „Duch Svätý převzme kormidlo“, jak někteří říkají. Říkám vám: Tohle není nic jiného než moderní náboženství, ze kterého se satan opravdu

raduje. Běda ti, kdybys na tom nespocoval! Tím bys úplně propadl a byl odsouzen jako náboženský a zákonický potížista. Křesťanská pódia patří v současné době na mnoha místech pekárským prorokům a já ty sbory varuji! **Satan se převléká za anděla světla a to, co říká, vypadá vždy jako dobré a správné, ale ve skutečnosti nás chce oklamat moderním náboženstvím a vést „za světlo“ do tmy!**

Ježíš zcela jasně řekl:

„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi říkají v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprořekovali a ve tvém jménu nevydělali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“ (Mt 7, 20–23)

Ne každý, kdo se důležitým dělá a kdo je za důležitého považován, patří skutečně Ježíši! Bůh si nepřeje, abychom žili v iluzích a zklamáních, ale abychom žili řádně a upřímně v pravdě. Skrze tato proroctví o pekárnách jsou „probouzena“ falešná očekávání, která nevedou k probuzení, ale ke zklamáním, protože to, co se očekává, se nakonec nedostaví! Když se z pocitového opojení udělá sborové klima, potom si člověk v pozici pastora musí dát pozor na to, aby nepřišlo velké zklamání a rozčarování, člověk se nestal pomalu, ale jistě bavičem lidí a nemusel sám „probuzení“ napomáhat a nevydával pod skrytým motivem seberealizace své vlastní interpretace za Boží Slovo, nenahrazoval Ducha Svatého zvukovými vlnami a vytvářením „duchovní atmosféry“ a aby nakonec vše neskončilo v chaosu!

Jednoho dne mi zavolał pastor jakéhosi sboru. Přál si, abych několik večerů v jeho sboru vyučoval na téma posvěcení, což děláme velmi rádi. Bůh mi položil toto téma obzvláště na srdce a my jsme tím již mohli posloužit mnoha sourozencům. I o tom jsem napsal knihu, která se jmenuje: „Ztělesňovat Krista – usku-

tečňovat Boží vůli“. O tomto tématu jsem tedy měl hovořit. Asi dva týdny před termínem konání mi tento pastor znovu zavolal a chtěl tuto akci zrušit, protože se mu na čas mého zvěstování nepodařilo sehnat žádnou chválicí skupinu. Řekl jsem, že Ježíš před svými kázáními také nejprve nezpíval a že to tedy ani pro mě není problém, když se jednoduše omezíme jen na zvěstování Slova Božího. Ale ten pastor nechtěl uspořádat žádnou bohoslužbu, pokud nebude mít v pozadí zvukové vlny. Tak jsem se ho napřímo zeptal, jestli důvěřuje víc Duchu Svatému nebo svým klávesám?! Teprve potom souhlasil a my jsme zažívali, jak každý den přicházelo stále více lidí! Někteří uvěřili a mnozí byli pohnuti Božím Slovem, a když byl poslední večer u konce, přišel pastor dopředu a pravil, že Duch Svatý nádherně působil a že tedy tento čas nemůže skončit jen tak. Poté dal muži u techniky tajné znamení, aby spustil CD. Pastor chtěl očividně „vyvolat duchovní atmosféru“ a jakmile zazněly první tóny hudby, začal se „pomazaně“ modlit. Ale muž u techniky zřejmě vybral špatné CD a zvuk, který se ozýval, byl svým rytmem a skákavými tóny tak dalece nevhodný, že pastor vypadl ze svého „pomazaného“ projevu, začal se zadržávat a nakonec hlasitě zařval: „Vypni tu hudbu!“ Zbytku příběhu nás ušetřím, bylo to prostě politováníhodné.

Za těch pět dní se nic nenaučil. Vždy, když jsem byl v tomto sboru, vnímal jsem jej jako člověka, který musí udržovat vysoce „pomazanou“ atmosféru, zatímco s ním samotným to jde stále více s kopce. Mluvil a prorokoval o probuzení tak dlouho, až byla hromádka střepů hotová a on úplně vyhořel. Opustil svůj sbor a k tomu i svou ženu, mnozí byli zklamáni a vrátili se zpět do světa nebo sbor opustili. Pastor nebyl k nalezení – ale hned poté, co odešel, obdržel nabídku jiného „sboru“, který by ho i za těchto podmínek přijal ihned za svého pastora – neuvěřitelné.

Ani nechci mluvit o tom, jakou manipulaci a pokrytectví ze strany vedoucích, jdoucích až ke kriminalitě, jsme zažili – a to všechno ve jménu Ježíše! Ježíš nás varuje před falešnými proroky! Vlky v beránčím rouše. **Proti konferencím jako takovým**

nic nemám a pevně počítáme s prorockou Boží řečí pro náš život i službu! Nemáme také nic proti tomu, když věřící vyjadřují svoji radost a víru emocionálním způsobem! Říkám to proto, aby mě někdo nepochopil špatně! Mně přece nejde o kulturní odlišnosti jednotlivých sborů, ale o to, že už konečně musíme začít rozlišovat mezi iluzemi moderního náboženství a tím, co chce Ježíš opravdu dělat.

V našem textu je psáno: Ježíš sám totiž věděl, co chce učinit, tak si z toho všichni vezměme poučení bez ohledu na to, jak to vypadá v našich sborech. Ježíš poděkoval, rozdělil kousky chleba a ryb, aby je uředníci předali dál! Ještě jednou ona otázka:

„Dokážeš v jednom „zlomku chleba“, který jsi dostal od Ježíše, vidět potenciál k probuzení?“

Jak smýšlíš o svém „malém“ svědectví toho, co jsi prožil s Bohem? Vezměme si za příklad odpuštění tvých hříchů?! Vidíš potenciál v tom, že tisíce dalších přijmou odpuštění hříchů, když se s nimi o toto své svědectví „podělíš“ a když také sám odpustíš druhým? A co takhle malá útěcha? Můžeš v tom vidět svůj úkol potěšovat jí mnohé další? Apoštol Pavel s tímto postojem žil!

„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha.“ (2Kor 1, 3–4)

To, co mi na tom Bůh ukázal, není nic nového! Pavel již s tímto principem žil, a proto jeho život i služba nesou ovoce dodnes! Pavel necestoval po světě a neprorokoval probuzení, ale přijímal něco od Boha, aby to dával dál! A Pavel se nepohyboval na výsluní života! Pavel byl v těžkostech, a přesto nemyslel pouze na sebe, nýbrž na všechny ostatní, kteří byli také v nouzi. Pavel se nemodlil za útěchu pouze pro sebe, to by té útěchy bylo příliš málo! Pavel

se modlil za útěchu pro všechny ostatní, kteří jsou také v nouzi, a přitom věděl: „Útěcha ve mně se rozhojní, když ji budu dávat dál!“ S tímto postojem plynula útěcha skrze Pavla k dalším lidem a skrze jeho spisy k nám plyne Boží útěcha a požehnání ještě dnes! Jak smýšlíš o malé pomoci, která ti byla poskytnuta? Potřebuješ ještě větší pomoc? Jistěže potřebuješ větší pomoc! Já také potřebuji pomoc! Všichni potřebují pomoc, ale jsi ty sám ochoten pomáhat druhým? Anebo chceš pořád jen více pomoci pro sebe? A znovu více pomoci? A v té další věci také ještě více pomoci? Ale ve srovnání s tím vším ty sám pomáháš málo. Po celý svůj život zůstaneš bez pomoci stejně, jako tvůj soused na vedlejší židli při bohoslužbě zůstane bez útěchy, pokud se nenaučíme to málo, co jsme dostali, dávat dál! Máme sklon přehlížet rozbušku velkého probuzení! V tom je ten problém! Duch Boží tě vyzývá:

***„Jestli něco od Ježíše dostaneš,
pak to pro tebe samého nikdy nestačí,
ale stačí to pro 5 000 (!) a pro tebe samého,
tak to dej dál!“***

Přemýšlej o tom. Jsi schopen ve svém „malém“ svědectví o tom, co jsi prožil s Bohem, vidět potenciál pro velké probuzení? Nebo smýšlíš v malém o tom, co ti Bůh svěřil? Možná si říkáš: „Dostal jsem toho od Boha tak málo, že to nestačí ani na to, aby to posílilo mě samotného. Nejdřív musím víc posílit sám sebe, nejdřív mi musí Bůh dát hlubší útěchu, novou naději, větší prožitky, teprve potom budu moci něco sdílet a předávat dál...“ Ale to není pravda!

Rozpoznej potenciál probuzení v tom, co jsi dostal od Boha a dávej to dál! Rozděl se s druhými – rozděl se o to! Jsem si jist tím, že potenciál pro probuzení je mezi námi! Bůh nám všem dal nějaký ten „kousek chleba“. Přemýšlej o tom, co jsi dostal od Boha. K tomu patří, že nás Bůh s tímhle kouskem chleba také posílá k lidem. Chci vzpomenout onu zkušenost, kdy mi Bůh připomněl to zahradnictví, kde jsem ještě musel něco dát do pořádku.

Měli jste vidět oči té prodavačky! Ale tady se stalo, že něco bylo „dáno“, musel jsem něco „dát“, abych to dal do pořádku! Tady je potenciál pro probuzení! Ale my chceme často být raději posluchači slova než jeho činitelé. Vzpíráme se a zpěčujeme hlasu Du-cha. **Nechceme jít po té cestě, kterou Bůh pro probuzení ustanovil!** Je to nejprve cesta k těm, které jsme poškodili, jimž ještě něco dlužíme, tam, kde můžeme udělat něco dobrého, tam, kde se máme omluvit! Když nás Bůh napřimuje, tak z nás činí přímé lidi! To jsme ale skutečně teprve tehdy, když jsme schopni urov-
nat v našem životě to, co jsme v minulosti rozbili! Bůh chce dát náš život do pořádku. Bůh chce z každého mínusu tvé minulosti udělat plus. Také v tomto směru plyne probuzení! Ale my raději jezdíme na pekárenské konference a posloucháme, že již brzy přijde pekárna na probuzení!

To, že jsme raději posluchači než činitelé, jsem jednou za-žil opravdu působivým způsobem. Měli jsme na jednom místě týden zvěstování se sourozenci z několika sborů. Večer co večer jsme pracovali na tom, aby se z unavených „posluchačů“ Slova stali jeho přesvědčení činitelé. Také zde šlo o posvěcení a probuzení. Když jsme položili nezbytné základy, zeptal jsem se přítomných, jestli nyní chtějí být důslední a přejí si, aby za jejich vyznáním následovaly také skutky. Všichni dali najevo, že to chtějí. Nato jsem vyzval sourozence, aby šli do modlitby a ptali se Boha, co všechno již nemá v jejich životě co pohle-
dávat a co mají vzít následujícího večera s sebou, abychom to mohli spálit. Všichni s tím souhlasili a následujícího večera přišli. Ta hranice by nestačila ani na opečení buřtu. Každý přišel a byl zvědavý, co přinese „ten druhý“, ale téměř nikdo nepřinesl něco sám! Očividně se nemodlili, a pokud to udělali, tak neslyšeli, co jim Duch říká! Poté jsem jim dal jasně najevo, že tu máme problém.

Existuje zajímavý **princip komunikace**, který spočívá ve zmenšování počtu lidí od mluvení směrem ke skutku! Můžeš kázat a mnozí vůbec neposlouchají! Z těch, kteří poslouchají,

mnozí nerozumí tomu, co tím myslíš. Z těch, kteří tomu porozuměli, s tebou všichni nesouhlasí a ti, kteří s tebou souhlasí, to většinou nečiní! Prostě to neudělají! A těch málo, kteří to udělají, ti to udělají jednou či dvakrát a pak to opět nechají být, protože „nikdo jiný to nedělá!“ Když si to člověk uvědomí, tak si také povšimne, jak těžký je úděl kazatele! Opravdový kazatel probuzení má přivádět Boží církve k tomu, aby všichni došli k „činění“ a společně v tom pak důsledně nadále pokračovali! Když se ti to v nějakém sboru podaří, pak jsi je probudil! Když spadnou z činění zpět do pouhého „souhlasení“, tak ten sbor znovu usnul a potřebuje probuzení! Ale probuzení nepřichází z nebe, když budeme všichni souhlasit s pravdou, nýbrž když ji činíme a znovu činíme a stále činíme!

Dal jsem tak těm shromážděným jasně najevo, že se mnou souhlasili, ale nečinili. To zaraženě uznali. Poté jsem jim řekl, že proto nyní odjedu, protože předchozí večer lhali. Obelhali Boha, shromážděnou církev i svého kazatele, když řekli, že půjdou do modlitby a případně něco přinesou a neučinili tak, takže co já tu mám ještě co pohledávat?! Zaraženě chtěli dohnat to, co kvůli své lehkomyšlnosti, povrchnosti a laxnosti zameškali – ale vidíte to? Zde je ten problém! Takto může být zastaveno klíčící probuzení! Ne proto, „že by Bůh nechtěl“, nýbrž proto, že my prostě nečiníme (nechceme) to, o čem jsme ve skutečnosti přesvědčeni!

Dalšího večera jsme měli ukázkovou hranici s palivem jako: časopisy, nekřesťanská hudba, nespočetné ilegální kopie, neduchovní počítačové hry, cigarety, drogy a mnoho dalšího! Jeden mladý muž ke mně např. přišel a řekl mi, že kradl v 5 místních prodejnách a že to chce dát do pořádku. Tak jsme šli od prodejny k prodejně a on se přiznával ke svým krádežím a vyznával, že nyní je křesťanem. Vidíte něco? Do toho místa tak přichází probuzení! Představte si, jak majitel té prodejny přijde večer domů a vypráví své manželce svůj zážitek s tím kajícím zlodějem a připustíme nyní, že jeho manželka je například

učitelka a říká: „To snad není možné, u mě zase bylo dneska několik žáků, kteří se přiznali k tomu, že opisovali a že to chtějí vynést na světlo, protože jako křesťané chtějí vést řádný život...!“ To je Boží misijní projekt! Toto přináší Boží světlo na nějaké místo a nikoliv pouze nějaké projekty. Co si myslíte, že by tu začalo? Bůh může z každého mínusu udělat plus! Bůh nejenom může, nýbrž i chce! Otázkou je, jestli k tomu dáš svolení! Všechno snažení a očekávání probuzení vyjde nadarmo, pokud nezačneme naslouchat Bohu a dělat to, co nám říká! A důsledně v tom pokračovat! Tady se odehrává zázrak rozhojnění! Zde máme „rozhojnění chleba“ v akci! Tady naplňuje hojnost radosti život věřícího a sboru!

Kolik košů s jídlem po tom zázračném rozhojnění ještě zbylo! Bylo to celých 12 plných košů! Jeden pro každého učedníka! Na počátku to nestačilo ani pro jediného – ale nyní to stačilo pro oněch 5 000 a ještě byl dostatek pro 12 učedníků! Bůh nás chce naplnit! A toto je ta cesta! Už sis někdy všiml křesťanů, kteří toho z lidského hlediska příliš nemají, zato ale mají plnost Ducha? Mají pokoj a radost v Duchu? A pokaždé mají dobré slovo či přátelský úsměv na rozdávání! Jak často jsou to právě staří či chudí lidé, kteří nám dají několik euro na literaturu, kterou rozdáváme! Dělají to s radostí, obětavě, modlí se za nás, upečou nám buchtu, když přijdeme do jejich sboru, dají nám balíček vajíček... Vzpomínáš si na tu starou ženu, která vzala koláč, který upekla, do toho motoklubu? Ta stará žena neměla ani zlato, ani stříbro, ale to, co měla, dala dál! Lásku! Lásku, která se projevila skutkem! A ten předaný koláč se s odkazem na Ježíše stala chlebem života!

Zázrak probuzení se téměř vždy odehraje nepovšimnutě, téměř neviditelně, stejně jako rozhojnění chleba se odehrálo skrytě, klidně a tiše. Tak to bylo i u toho motoklubu a bylo to tak i u Ježíše a je tomu tak i v jiných zemích a místech. Předtím, než jsou vidět velké zázraky, děje se velice mnoho prostřednictvím prostého, úchvatného a věrného předávání „malých věcí“.

Být věrný v malém

Ježíš řekl něco, co je pro probuzení velice důležité!

„Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ (Mt 25, 21)

„Správně, služebníku dobrý, poněvadž jsi byl věrný v docela malé věci, budeš vládnout nad deseti městy.“ (L 19, 17)

V České republice zažíváme v současné době pravdu těchto výroků.

Všech 5 000 se nasýtilo a zbylo 12 košů, víc než dost pro každého učedníka! Ale proč to nebylo 13 košů? Ježíš měl přece také hlad?! Tady vidíme, že Ježíš, chléb života, sám sebe obětoval a nic si neponechal sám pro sebe. Ježíš je chléb života!

„Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (J 6,35) „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to činite na mou památku.“ (1Kor 11, 24)

Ježíš obětoval sám sebe, proto pro něj již nezbyl koš navíc. Ale Ježíš chce ty koše naplnit! Chce naplnit náš život! Při Večeři Páně si zbožně předáváme kousek chleba. Dělej to stejně tak i se vším ostatním, co máš.

„Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké. Jestliže jste nespravovali věrně ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství?“ (L 11, 10)

Může nám Bůh svěřit opravdové probuzení? Jsme věrní v malém? „Velký obraz“ se vždy skládá z mnoha maličkostí – tady se rozhoduje o tom, jestli vznikne něco „velkého“! **Pro velké úkoly je potřeba velkého charakteru – pro malé úkoly je potřeba ještě většího charakteru!** Přemýšlej o tom. Probuzení začíná tehdy,

když jsme věrni v malém; požehnání proudí, když dáváme dál to, co dostáváme. Jeden bratr v Norsku neustále říká: „Neměli bychom Haleluja pouze hlasitě volat, měli bychom rovněž Haleluja činit!“ Buďte činiteli Slova, ne pouze jeho posluchači! Dávej to „malé“, co jsi dostal, dál, a dříve či později budeš žasnout nad tím, co úžasného bude Bůh konat.

Část 2:

Slovo pro všechny, kteří v Božím království chtějí být
opravdu aktivní

Chceme se znovu vrátit do bodu, kdy Ježíš vystavil své učedníky zkoušce. Rychle odhalíte, že se tyto verše neshodují s tím, co je v Bibli – ale s realitou ano!

„Tu Ježíš pozvedl oči a viděl, že se shromáždil veliký zástup. Řekl Filipovi: Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli? (To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit.) Filip se podíval do svého měšce, na chvílku se zarazil a hnal se pryč se slovy: „Není problém!“ A už ho vidíme, jak pospíchá mezi řadami lidí, vybírá peníze do košíku na dary a brzy mizí se slovy, že jde hledat pekárnu. Někteří z učedníků využili čas a začali organizovat evangelizační rockový koncert, jiní chtěli nabízet recepty na salát... Petr si myslí, že je to naprostý nesmysl. V chlebu a rybách rozpoznal pouze další Ježíšovu zkoušku! Říká milovanému učedníku, že zde musí působit Duch a že Bůh shodí z nebe modrou velrybu, musí tomu jen pevně věřit! Ježíš mezitím rozdělil chléb a ryby mezi zbývajících učedníků a ti dali na radu Petra, který jim řekl: Tak, to je jistě další zkouška, jestli máme velkou víru! Já bezpečně věřím, že Bůh shodí z nebe pekárnu – a modrou velrybu k tomu! Pojďte, posilníme se tím málem sami, abychom byli při tom velkém Božím zázraku připraveni na rozdělování!“ A tak zbývajících učedníci všechno snědli a nyní se přesouvají od jedné skupiny lidí ke druhé a zvěstují jim: „Mějte víru v Boha a v to, že shodí z nebe pekárnu!“ V jiném koutě začal rockový koncert, zatímco v dalším začali

lidé počítat kalorie a hádat se o kávu. Ježíš zde rozpačitě stojí a poté řekne to, co musel říkat znovu a znovu: „Jak dlouho vás mám ještě snášet?!“
(1Kornélius 2, 14–21)

**Bůh mi jednou řekl:
Mnozí dělají vše, co mohou,
ale nedělají to, co mají!
Mnozí dělají vše, co je v jejich moci,
ale nic nedělají z Boží moci!**

To mě zasáhlo. Byl jsem přesně takový.

Křesťanská scéna je mezitím plná aktivit. Již není zvěstováno posvěcení, je zvěstována „spolupráce“! Již jen málo sborů hledá Boží vůli, protože „napodobování“ jiných sborů konkrétní Boží vůli vytlačilo! Ale pravý křesťanský život se neskládá ze „znalosti 28 bodů“ a poté spolupráce a napodobování a kopírování ostatních! Pravý život křesťana není kopírka! Boží Slovo nám ukazuje něco úplně jiného! Než se pustíme do jakéhokoliv díla, musíme **nejprve** rozpoznat, že Kristus chce konat své dílo v nás.

*„Jsmo zajisté jeho dílo,
jsouce stvořeni v Kristu Ježíši
k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil,
abychom v nich chodili.“*
(Ef 2, 10, Bible kralická)

Tady je řeč o 2 dílech! První Boží dílo je zaměřeno na to, aby v nás skrze posvěcení uvedlo ve skutek spásu dokonanou na kříži! Obrácení vede přímo do života v posvěcení – a pouze toho, kdo žije v posvěcení, může Bůh začlenit do Božích skutků! Obrácení nemá žádnou hodnotu samo o sobě, stejně tak jako nic nepřinese, když člověk zapálí sirku a hned odejde! Spíše by se od zapálené sirky mělo vznítit také dříví! Skrze právě obrácení

se vznítí dříví posvěcení a mělo by hořet do té doby, než budeme u Pána! Každý, kdo se ptá na Boží vůli, dostává nejprve tuto odpověď.

*„Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení,
abyste se zdržovali smilstva“ (1Te 4, 3)*

Bůh nás může v životě používat a vést různě. Jako teenager jsem měl strach, že mě Bůh pošle do Afriky, protože nesnáším slunce a rychle se spálím. Netušil jsem, že mě Bůh pošle do Norska a na polární kruh! Jiné Bůh neposílá nikam, mají prostě kvést tam, kde jsou, jako květina, a tak pro Boha pracovat! Ale nezáleží na tom, jak nás Bůh vede: Jedna věc platí pro všechny ze zásady stejně: Bůh chce všechny posvětit! Smilstvo je aktuálním tématem, z něhož nás Bůh chce a musí posvěcovat, pokud chceme žít požehnaný život a mít účast na jeho díle, ale posvěcení zahrnuje celé spektrum našeho života! Pavel ve stejném dopise říká:

*„Zlého se chraňte v každé podobě.
Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvětit
a zachová vašeho ducha, duši i tělo
bez úrazu a poskvrny
do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.
Věrný je ten, který vás povolal;
on to také učiní.“ (1Te 5, 22–24)*

Bůh nás chce zcela vytrhnout ze sféry satanova vlivu a posvětit nás skrz naskrz – zevnitř ven – počínaje naší vnitřní bytostí až po naše slova a činy. Posvěcení zahrnuje celý náš život: naše cíle, priority, hodnoty, motivy – všechno! Bez posvěcení budeme v našich „skutcích“ pro Boha ustavičně jednat nesprávně, a proto ani nebude proudit žádné požehnání! Bůh nechce, abychom pro něj jednoduše něco dělali, nýbrž abychom konali v posvěcení ty

skutky, které předem připravil! Ježíš si také nevymýšlel jednu věc za druhou, aby je pak nějak provedl, ale jednal v posvěcení, a to ve všech skutcích, které Bůh předem připravil! A stejně jako žil Kristus s Bohem Otcem, máme my křesťané žít s naším nebeským Otcem! **Bůh se v nás a skrze nás chce realizovat a oslavovat, stejně jako to dělal skrze Ježíše.**

U posvěcení jde o to, abychom se naučili žít s takovým postojem, jaký měl Ježíš.

Ježíš řekl:

„Nebot' jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal.“ (J 6, 38)

To byl postoj Ježíše Krista a to musí být také naším postojem! Křesťan musí být schopen ze srdce říci: *„Nejsem znovuzrozen proto, abych nadále realizoval svou vůli a své plány, nýbrž abych činil vůli toho, který za mě zemřel a znovu vstal!“*

Z duchovního pohledu přicházíme k lidem z nebe stejně jako Ježíš! Zní to bláznivě, že? A přece je Boží zjevení jasné a zřejmé! Pavel řekl církvi:

„Proto již nejste cizinci a přistěhovanci, nýbrž spoluobčané svatých a patříte do Boží rodiny,“ (Ef 2, 19, ČSP)

„Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.“ (Ef 2, 6–7)

„My však máme občanství v nebesích...“ (Fp 3, 20)

Jako znovuzrozené děti Boží jsme nyní spoluobčané svatých a členové Boží domácnosti a máme všechna práva nebe!

Pozor: Kdo skutečně věří evangeliu, ten je vděčný! Nečiním nic, vůbec nic, abych si své místo v nebi „zasloužil“, nýbrž to, co

činím, činím z vděčnosti za to, že jsem toto místo v nebi získal skrze Ježíšovu obět a milost! Moje státní občanství a občanské právo je v nebi!

Je to Boží **právo**, že ti jsou tvé hříchy odpuštěny, je to Boží **právo**, že jsi jeho dítětem, je to Boží **právo**, že máš věčný život, je to Boží **právo**, že přicházíš před jeho trůn a prosíš... Pavel věděl, že na zemi nemá méně **práv** než Elijáš v nebi! Ale co tedy děláme ještě tady na zemi? Je to jednoduché! Pavel znal své pověření nebeského občana zde na zemi! Říká:

*„Proto tedy jako **Kristovi velvyslanci** prosíme na místě **Kristově**, jako by **skrze nás žádal Bůh**: *Smiřte se s Bohem.*“ (2Kor 5, 20, Bible 21)*

Americký velvyslanec je americkým občanem, má všechna americká práva, tam je jeho vlast a tam dostal svoje pověření. Co je jeho pověřením? Zastupuje v cizině svou zemi, všechny její cíle, priority a hodnoty – a přesně to máme dělat my! Bůh chce, aby byla jeho svatost na nás viditelná! Velvyslanec reprezentuje obzvláště svého prezidenta! **Je loajální k prezidentovi a nebude ze svobodné vůle říkat či dělat nic než to, čím ho jeho prezident pověřil.** Když byl jeden celosvětově uznávaný kazatel dotázán americkým prezidentem, jestli chce převzít úkol amerického velvyslance, odpověděl jen: „Jsem již velvyslancem nebe!“ Pavel říká, že jako znovuzrození lidé jsme **velvyslanci Kristovi! Bůh sám žádá skrze nás!**

Pavel jde ale ještě o krok dál: věděl, že Kristus žije v něm!

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Ga 2, 20)

Opravdové posvěcení bude vést k tomu, že se Kristus může realizovat v nás a skrze nás. Tomu musíme věnovat pozornost, než se vrhneme do díla a aktivít! (Více si k tomu můžeš přečíst v knize: „Ztělesňovat Krista – uskutečňovat Boží vůli“). (Zatím pouze v němčině – pozn. překl.)

Skrze první dílo budeme začleněni do druhého! Skrze posvěcení budeme připraveni pro skutky, ve kterých máme chodit.

Nyní se již dostáváme k tomu druhému dílu (skutkům), o kterém Pavel mluvil:

„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ (Ef 2, 10, BK)

Pavel věděl, že si nemusí a nesmí (!) vymýšlet své vlastní plány pro budování Božího království, neboť znal svatá Písma! Přečti si, co k tomu Bůh říká:

„Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje,...“ (Iz 30, 1)

Pavel věděl, že si nesmí dělat žádné vlastní plány a už vůbec nemusí kopírovat ostatní, kteří možná sobě a ostatním něco předstírají! Pavel znal také následující výrok proroka Izajáše:

„Běda těm, kdo sestupují pro pomoc do Egypta, na koně spoléhají, doufají ve vozy, že jich je mnoho, v jízdu, že je velmi zdatná; ale ke Svatému Izraelce nevzhlížejí, nedotazují se Hospodina.“ (Iz 31, 1)

Situace byla taková, že se Izraelité snažili zajistit nejen přežití, ale také další růst Božího lidu! Ale pomocí čeho? Chtěli to okoukat od světa! Chtěli spoléhat na světské možnosti a lidské zdroje – namísto toho, aby vzhledli k Bohu a hledali jeho záměry. A stejně se to děje dnes všude!

Kdo čte, jak tyto verše v Bibli dál pokračují, jasně vidí, že za takovým postupem nemohou následovat nic než porážky – nikdy ne požehnání! Pavel to věděl! Znal svatá Písma a dějiny svého lidu, včetně dějin osudových porážek! Pavel věděl, jak k nim

došlo, a proto se vyjadřoval naprosto jasně, když šlo o budování Božího království:

„Neodvážil bych se totiž mluvit o něčem, co by nevykonal Kristus skrze mne, slovem i skutkem, v moci znamení a divů, v moci Ducha, aby pohané přijali evangelium. Tak jsem celý okruh od Jeruzaléma až po Illyrii naplnil Kristovým evangeliem.“ (Řím 15, 18–19)

Pavel by se neodvážil napodobovat něco od světa nebo prostě jen tak něco dělat, ale znal pravdu, že nás Bůh skrze první dílo posvěcení začleňuje do onoho druhého díla, díla skutků! To je pravý křesťanský život! Kristus chce v tobě a skrze tebe konat své dílo, to je více než jen uznávat „křesťanské učení“ a spolupracovat na „křesťanských aktivitách“ nebo je napodobovat! Kristus se chce v nás a skrze nás „zázračně“ oslavovat a budovat své království v moci Ducha svatého! To přece vidíme v celé Bibli – anebo si myslíš, že si Eliáš vymyslel, že nejprve přivede na celou zemi hladomor a pak oheň z nebe?! Ne! Bůh ho ale mohl začlenit do svých plánů! Eliáš neměl sám o sobě moc přivolat oheň z nebe, ale protože ho Bůh mohl zasvětit do svých plánů a záměrů, proto směl Eliáš stát před králem Achabem a s mocným vědomím Boha a důvěry v něj říci:

„Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, v jehož jsem službách, v těchto letech nebude rosa ani déšť, leč na mé slovo.“ (1Kr 17, 1)

Eliáš nejednal na základě svých vlastních možností a schopností, nýbrž stál před Bohem a slyšel jeho plány a poselství! Král Achab měl moc nechat Eliáše usmrtit – král byl mocný, ale Bůh je všemocný, a proto byl Eliáš zplnomocněný! Kdo pokleká před Bohem, ten již neklečí před lidmi! Protože Bůh mohl Eliáše naplnit, měl Eliáš plnou moc – ale podívej se, co se stalo, když tento zplnomocněný prorok ztratil Boha z očí a místo toho naslouchal hrozbám královny Jezabel a chtěl se o své bezpečí postarat sám?!

Zpanikařil a běžel jako o život a pak se vyčerpaný a uštvaný svalil pod keř a nechtěl už dál žít! Buď, a nebo! Buď se díváme na Boha – nasloucháme, posloucháme a poté zažíváme Boží jednáni, nebo bereme věci do vlastních rukou, jako nespočetní akční manažeři na křesťanské scéně, a nic z toho není.

Musíme v každé situaci zůstat v harmonii s Boží vůlí a být věrní a poslušni v malém. Výzvy života se námi budou snažit cloumat všemi směry! Proto je tak důležité zůstat v Boží vůli! Když Lazar na smrt onemocněl, my všichni bychom k němu běželi a přinesli bychom mu aspirin nebo se za něj modlili anebo zkusili změnit jeho způsob stravování, ale Ježíš zůstal ještě několik dní v modlitbě, než dostal od Boha zelenou – a Lazar byl mrtvý – protože se Bůh chtěl skrze vzkříšení z mrtvých oslavit! Jsme vyzýváni dívat se na Boha a ne vždy udělat to první, co se nám zdá dobré! Když jsme věrní v malém, potom Bůh může jednat v nás a skrze nás – pokud to tak naplánoval. To, co mě na Elijášovi vždy uvádí v úžas, je ta okolnost, že byl schopen tři a půl roku „nečinně“ sedět u nějaké vdovy bez toho, aby se nechal pohánět duchem aktivity. Bůh mu řekl, že to tak má udělat, tak to tak udělal. Co bychom my za tu dobu všechno nevyprodukovali?! Evangelizace, termíny, konference, koncerty... Elijáš nemusel organizovat žádný rockový koncert na hoře Karmel, protože on byl zapojen do Božích plánů! Bůh chce jen jedno: abychom byli věrní v malém!

„Správně, služebník dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“ (Mt 25, 21)

A když jsme nedůslední v prvním díle posvěcení, pak také nezažijeme, jak nás Bůh zapojuje do svých skutků. Ježíš řekl:

„Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké. Jestliže jste nespravedliví věrně ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství?“ (L 16, 10–11)

Kdo se nenaučí zacházet duchovně s penězi a materiálními věcmi, ten daleko nedojde. Musíme se zde naučit být věrni v malém! Jeden bratr mi vyprávěl, jak bolestně musel tuto zkušenost učinit. Byl na biblické škole a měl tak málo peněz, že mu nikdy nezbylo na zubní pastu. Tak vždycky někde nějakou štípnul. Někdy poté se začal za zubní pastu modlit, ale žádnou nedostal. Jednoho dne k němu přišel jeho spolubydlící a řekl mu, že se s ním potřebuje modlit, protože by potřeboval 20 marek. Tak se společně modlili, ale můj známý nevěřil, že se něco stane. Uvnitř se s Bohem dohadoval a chtěl s celou biblickou školou praštit, aby si sám mohl vydělávat vlastní peníze (tomu dobře rozumím). O několik dní později přiběhl jeho spolubydlící celý zářící radostí a radoval se z 20 marek, které byly v jeho přihrádce na dopisy, a řekl mému známému, že má jít také rychle ke schránce, protože je tam nějaká tlustá obálka! V té obálce bylo celých 10 000 marek!!! Bez odesilatele! Můj známý se nemohl vzpamatovat z údivu a najednou zřetelně slyšel Boží hlas: „Vezmi si ty peníze a jdi svou cestou.“ Můj známý vyprávěl, že nemohl dělat nic jiného, než u těch přihrádek s pláčem padnout na kolena a činit pokání za svého rebelského postoje vůči Bohu a špatného postoje vůči penězům! Tu mu Bůh řekl, že má ty peníze vzít a rozdělit je mezi ostatní přihrádky. Tak celý usmrkaný vstal, rozdělit peníze do přihrádek a zůstal bez jediného feniku! Ale pokračoval na cestě s Bohem a mohu vám říci, že Bůh jeho život bohatě požehnal! I já jsem skrze jeho mocné a prorocké zvěstování směl přijít k víře! Ale musel se naučit být věrným v malém!

Chceme zažívat „to pravé“? Tak, jak to stojí v Bibli? Chceme zažívat Boží divuplné jednání? Potom musíme začít tím, že budeme věrni v malém! Dát do pořádku, napravit, jedno opustit a druhé činit... to, co nám řekne Boží Duch! Pouze prostřednictvím prvního díla posvěcení budeme začleněni do oněch předem připravených skutků! Ale musíme upřímně přiznat, že mezi tím, co Bible sděluje o Božím jednání, a našimi vlastními zkušenost-

mi je ohromná propast – a tato propast zmizí jedině prostřednictvím prvního díla – když se Kristus může realizovat v nás a skrze nás, protože rosteme v posvěcení! Ale to se nikdy nestane, pokud nejsme věrni v tom nejmenším a nedovolíme, aby celý náš život byl zahrnut do posvěcení, protože ten „velký obraz“ se vždy skládá z mnohých, přemnohých maličkostí! Jak směšný je nablýskaný nový automobil, u něhož nefunguje zadní světlo?! Bůh chce, aby naše světlo zářilo – jenom tak nás může zapojit do toho „pravého“! „Pravé“ Boží jednání k oslavě jeho jména se nikdy nebude dít, pokud budeme ignorovat ono první dílo a založíme svou důvěru na světských možnostech a lidských schopnostech! Problémem nejsou lidské schopnosti a světské možnosti – ty by mohl Bůh použít, problémem je však to, že ignorujeme první dílo posvěcení a tím nejsme schopni chodit ve skutcích, které Bůh předem připravil!

U většiny lidí z křesťanské scény se koná nějaká služba – na úkor posvěcení – a to nemůže být nikdy Boží vůlí! Bez posvěcení budeme vždy jednat špatně a neustále dělat špatné věci, protože neznáme ani Boha, ani jeho Slovo a už vůbec ne jeho hlas! Stejně jako učedníci dělali jednu chybu za druhou, stejně tak i my mrháme svým časem, nervy, silou, penězi, tím vším plýtváme a házíme perly před svině, protože ignorujeme ono první dílo posvěcení! Jak máme kráčet v těch skutcích, které Bůh předem připravil, když nejsme schopni zůstat v harmonii s Boží vůlí – rovněž v protivenství a těžkostech? Jak si máme počínat duchovně v Božích skutcích, když nesdílíme Boží cíle, hodnoty, priority a motivy? Je to prostě tak: pouze pokud aktivně stojíme v prvním díle posvěcení, můžeme kráčet ve skutcích, které Bůh předem připravil – všechno ostatní je pouze marná okázalost pod „pláštíkem křesťanství“, možná dokonce vysoké kvality (!), ale duchovně z toho nic nevzejde!

Kolik lidí ignoruje první dílo posvěcení a nemá ani ponětí o skutcích, které Bůh předem připravil? Vidíš rozdíl mezi na jedné straně napodobováním čehokoliv na křesťanské scéně, co

se člověku jeví jako efektivní, a prostým činěním Boží vůle na straně druhé?

Uvědom si to, co Ježíš ví:

„Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli? To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit.“ (J 6, 5–6)

Ježíš tehdy věděl předem, co chce učinit a i dnes ví, co chce učinit! Ježíš nepotřebuje naše nápady a návrhy! Ježíš ví, co chce udělat na jednom místě a ví také, co chce udělat na jiném! Proto je osudné, když jedno místní společenství napodobuje druhé! Opisoval Eliáš od Noeho? Ne, Bůh měl jiný plán, Noe musel postavit archu! Co by to přineslo, kdyby Izraelité stáli před Jerichem a začali by stavět archu? Vůbec nic! Boží plán stanovil, že Izraelité mají troubíce obcházet Jericho, a podívej! Stal se zázrak! A dnes? Dnes všichni mluví o tom, že je Bůh naším Otcem, ale skoro nikdo nevypadá, že by měl takový vztah s Bohem, v němž Bůh může člověka začlenit do svého díla! V tomto bodě musí přijít probuzení! Podívej se, co Bůh říká:

„Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží.“ (Jer 2, 13)

Pouze Bůh je zdrojem života! Jen u něj získáme pravý duchovní život a pouze pokud v nás tento život proudí, může také proudit skrze nás k požehnání ostatních. Ale v tom tkví náš první hřích! Opustili jsme Boha, ačkoliv o něm možná neustále mluvíme. Druhý hřích spočívá v tom, že se chápeme svých rozpukaných „cisteren“! „Rozpukanými cisternami“ myslí Bůh věci, které na první pohled vypadají pro budování Božího království velmi slibně, neudrží však to, co si od nich slibujeme – neudrží vodu! Duchovní život opravdově neobčerství a neožíví a nemohou ani vypůsobit žádný nový život, protože Bůh sám je zdrojem

vody života! V něj musíme vložit svou důvěru, on již ví, co chce učinit! Nesmíme svou důvěru vkládat do „mnohoslibných pomůcek“ světa! Následující pasáž jsem již jednou citoval:

„Běda těm, kdo sestupují pro pomoc do Egypta, na koně spoléhají, doufají ve vozy, že jich je mnoho, v jízdu, že je velmi zdatná; ale ke Svatému Izraele nevzhlížejí, nedotazují se Hospodina.“ (Iz 31, 1)

V motorkářské misii vkládají mnozí z nás svou důvěru do „silných motorek“, jako mladí jsme svou důvěru vkládali do „mocných koncertů“, ve sborech možná vkládáme svou důvěru do „velké církevní budovy“ nebo „silných strategií pro budování sborů“ od megacírkví z ciziny... Nikdy to nesplní to, co si od toho slibujeme – to vidím v celé Evropě! Když jsme hráli rock, tak se vypařili všichni, kteří poslouchali hip hop nebo něco dalšího. Když jsme hráli hip hop, tak nepřišel nikdo, kdo by měl jiný hudební vkus a já sám jsem měl brzy krizi, protože toto není zrovna můj šálek kávy! ... Mohli jsme si stále znovu namlouvat, že to byl úžasný večer, ale co z toho v konečném součtu vlastně vzešlo?! Po nějaké době jsem s tím skončil.

Bůh říká, že se musíme dívat na něj a hledat ho – nemůžeme nahradit Božího Ducha a také mu nemůžeme „napomáhat“, jak se to na spoustě „křesťanských akcí“ děje, např. prostřednictvím „zvukových vln“, jak jsem o tom již mluvil o několik stránek dříve!

Kdo se spoléhá na něco jiného než na Pána, ten se spoléhá marně!

Můžeme mít krátkodobé a krátkozraké úspěchy, předat nadšení, ale není zde působení Ducha svatého! *Vina není na straně hudby či techniky*, ale naše vina spočívá v tom, že ignorujeme první dílo, spoléháme na něco jiného než na samotného Boha, Bohu nenasloucháme a nekráčíme ve skutcích, které on předem připravil!

Na jednom obrovském „koncertu chval“ byli všichni v nádher-
ně duchovní náladě, když se najednou vedoucí chval osopil na
jednoho z hudebníků: „Zase nehraješ tak, jak chci!“ Asi zapo-
mněl, že má na hlavě přenosný mikrofon a že ho všichni slyší...
Nálada byla zkažená, akce také.

Na jedné akci pro mládež hrála jedna „cool kapela“ a mode-
rátor se potom zpěváka zeptal, proč dělá křesťanskou hudbu?
Odpověděl – a já myslel, že jsem se přeslechl: „Mám nákladný
životní styl a musím si něco přivydělat.“

Měli jsme v našem sboru „nejlepší křesťanské kapely v Němec-
ku“ a vždycky se něco pokazilo! Nikdy to nevyšlo tak, jak jsme
doufali. Na vině většinou nebyl hudební směr, nýbrž to, že lidé
často přehlížejí první dílo a pak nejsou „zralí“ pro to druhé. Sa-
mozřejmě! Každý musí růst, každý se musí učit, jak říká ona prů-
povídka: „Kdo pracuje, ten dělá chyby; kdo pracuje hodně, ten
dělá hodně chyb, měli by tu být lidé, kteří nedělají žádné chy-
by!“ Jasně! Někteří nedělají vůbec nic a na vše nadávají, to také
není lepší! Někteří skutečně činí to nejlepší pro Boha tak, jak to
podle svého nejlepšího vědomí a svědomí umí, ale proto o tom
zde píší. Někteří činí to, co umí, ale ne to, co mají. Tady se mu-
síme probudit.

Ulevilo se mi, že sbory, v nichž jsme v posledních letech měli
večerní přednášky, zcela upouštějí od jakýchkoliv prvků show.
Já to nechci a nepotřebuji. Zakoušíme, že Boží Slovo je právě
to, co lidé potřebují, ne víc a ne méně. Neděláme žádnou akci
pro lidi, kteří se chtějí křesťansky pobavit, nýbrž pro lidi, kteří
hledají Boha. A když nikdo nezareaguje na rozdávání a pozván-
ky, tak prostě nikdo nezareaguje. Nemusím vidět, že Bůh zrovna
pracuje na nesčetných lidech, kteří právě čtou knihu Křížem krá-
žem. Jeremjáš také kázal 40 let bez toho, aby se kdokoliv obrá-
til, a také nezačal zvat na křesťanské klauny nebo něco takového.

Měl jsem kázat v jednom sboru v Česku a bylo to smutné. Při-
šli jsme a hned jsem tušil, že tento sbor již nebude dlouho po-
hromadě. Vpředu bylo velké plátno, na němž byla vidět jedna

anglická „chválicí skupina“, hrající mnohem hlasitěji, než by bylo vhodné. Rozhovory tak byly znemožněny. Lidé přicházeli, sedali si na místo, nikdo nerozuměl řeči těch písni... Hlavně moderně! Kopírovat! Napodobovat! Krátce nato jsem slyšel, že se ten sbor rozdělil. Neudivilo mě to.

První generace církve neměla žádnou světskou pomůcku, ale Bůh působil skrze znamení a zázraky – čím to chceme nahradit? Musíme se dívat na Pána a nespustit z očí obě dvě díla, potom se bude Bůh oslavovat v nás a skrze nás! Ale dnes je k vidění tak málo zázračných skutků, že dokonce i opravdoví křesťané mají sklón učinit ze své zkušenosti teologii. Všechno pak překrucují, aby ti mohli dokázat, že Bůh činil velké divy pouze v časech prvních apoštolů! Tím chtějí možná na jedné straně předejít falešným a zmanipulovaným zázrakům, které jsou skutečně široce rozšířené – a na druhé straně tím chtějí ospravedlnit, proč oni sami žádné opravdové zázraky neprožívají! Ale skutečnost, že se tu pohybuje mnoho falešných proroků, kteří manipulují – ale také skutečnost, že nezažíváme Boží zázraky – nemůže smazat onu druhou skutečnost, že Bůh stále koná své dílo a rozšiřuje své království svými vlastními prostředky a možnostmi a že nás do toho chce zapojit!

Když Bůh Eliášovi neukázal nic jiného, tak si prostě tři roky seděl a nic nedělal. Proč musíme pořád něco dělat? Namísto všech projektů bych se raději snažil přimět sbory ke společné modlitbě. Také společenství je důležité. Jeden bratr mi smutně řekl, že jeden z nově obrácených přichází na biblické hodiny stále méně často a raději chodí na ryby, v čemž onen bratr viděl modlářství. Povzbudil jsem ho, aby s tím nově obráceným jednou na ty ryby šel! Každý člověk přece zjistí, jestli o něj máme skutečný zájem, nebo jestli mu chceme jen vštěpovat vědomosti. To, co dnes ve sborech chybí, jsou upřímné přátelské vztahy. Mnoho sborů se omezilo na povrchní církevní úroveň. Lidé přijdou, sednou si, nikdo s nikým nemluví, ten vepředu se modlí, všichni vědí, kdy mají povstat nebo

si sednout... Požehnání, amen, nashle. Je toho tolik, do čeho bychom opravdu měli investovat svůj čas! Hlubší vztahy jsou důležitým bodem. Společně jíst, mluvit spolu, upřímně se poznávat, společně se modlit...

Ježíš už ví, co chce dělat! Nemusíme kopírovat! Filip neměl žádné peníze, jiní učedníci dnes peníze mají. Ti, kteří nic nemají, mají sklon dělat následující chybu: Dívají se na ty, kteří toho z lidského pohledu mají „mnoho“ a ztrácejí víru v to, že Bůh má plán s jejich životem a sborem! Jedni možná vkládají důvěru do svých peněz, skvostné církevní budovy, techniky, nadání, schopností a lidských zdrojů, a ty další „malé“ sbory to všechno vidí, připadají si znevýhodněné a ztrácejí odvahu. Jednou jsem slyšel pastora malého sboru, jak říká: „Ach, kdybychom tak měli ty lidi a chválicí skupinu sousedního sboru, pak...“ Řekl jsem mu: „Ach, kdybys tak měl živého Boha, pak...“ Užasle se na mě podíval... Ano, no a co?! Máme živého Boha, který má plán pro náš život a službu, nebo nemáme?! Raduj se z toho, co Bůh dělá v dalších sborech a skrze ně, ale dívej se na Boha a nezávid' druhým! Nemáš dychtit – říká Bůh! To platí i v této věci! Ježíš již ví, co chce ve tvém případě dělat! Vzpomeň si na ony staré ženy s tím koláčem. V Bibli stojí:

„Nebot' oči Hospodinozy obzírají celou zemi, takže se mohou vzchopit ti, jejichž srdce je cele při něm. Ale v této věci jsi jednal jako pomatenec...“
(2Pa 16, 9)

Jednal jsi jako pomatenec? Prozkoumejme to před Pánem v modlitbě!

Na závěr bych chtěl ještě dodat odvahu malým sborům! Nedívejte se závistivě na „velké“ sbory, které mají spousty možností, spolupracovníků a krásných akcí a přestaňte si stěžovat, že vy to nemáte! Máte živého a všemocného Pána, který již ví, co chce vykonat ve vás a skrze vás! Ježíš neřekl: Kde se shromáždí 200 či 300 lidí,... nýbrž:

„Nebot' kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18, 20)

*„Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.“
(L 12, 32)*

„Ježíš již ví, co chce učinit!“

Začněte se společně modlit! Možná vám pomůže moje kniha o modlitbě. A když to Bůh umožní, tak vás také rád navštívím. Vždycky se vyplatí jít tam, kde jsou shromážděni 2 nebo 3, když je uprostřed nich Ježíš a nikoliv „strýček pochybnost“ či „teta nevíra“ ... Misie a evangelizace se neodehrává pouze ve velkých městech, možnosti jsou i v malých obcích! Ježíš již ví, co chce učinit!

SLOVO ZÁVĚREM

Dalo by se toho napsat ještě hodně, ale myslím, že jsem vysvětlil body, které jsou pro toto téma důležité. Mou nadějí je, že tuto výzvu přijmeme, prostě a úchvatně, a budeme žít v harmonii s Bohem. Věř evangeliu! Buď věrný v malém! Vzdávej Bohu slávu vším, co děláš – Ježíš si to zaslouží.

Těším se na nadcházející úkoly, které mě čekají také právě v Česku a na Slovensku. Modlete se za nás a naši službu, a pokud bychom vám mohli jakkoliv pomoci, tak se nám ozvěte.

Hojné Boží požehnání vám přeje váš bratr, Kornelius Novak.

Je možné vydat několik dalších knih v češtině a ve slovenštině. Mám hotové rukopisy k tématům:

- Uzdravení a jiné Boží záměry
- Co Bible skutečně učí o křtu Duchem
- Ozvěte se, pokud máte zájem o tato další témata.

Tyto knihy již byly či budou v brzké době vydány:

- Křížem krážem – 15 skutečných životních příběhů (česky a slovensky)
- Principy vyslyšených modliteb (česky 2012, slovensky 2013)
- Boží láska, spravedlnost... (česky 2013)
- V harmonii s Bohem (česky 2013)

Tyto knihy se rozdávají zdarma. Pokud byste rádi finančně podpořili vydávání těchto knih či naše další projekty, budeme rádi.

DŮLEŽITÉ INFORMACE NA ZÁVĚR

Kontakt:

Kornelius Novak
0047 (0) 90974047
novak.kor@gmail.com

Koordinace aktivit Kornelia Novaka:

VINICE CHEB, o. s., Telefon: 00420 602 146 392
web: www.vinicecheb.cz

Objednávky knih:

vinicecheb@cbox.cz

Finanční podpora:

Číslo účtu: 107-483020267/0100 KB, pobočka Cheb,
variabilní symbol: 111
(pokud se vyplňuje předčíslí, pomlčka se nahrazuje nulou),

*V případě potřeby vystavujeme potvrzení o daru! K tomu je potřeba nám
zaslat (např. e-mailem) úplné označení dárce.*

Odkazy na přednášky a kázání Kornelia Novaka:

www.vinicecheb.cz – audio – Kornelius Novak
www.hopetv.cz – archiv – přednášky 2 – Kornelius Novak
www.jesusmyhero.cz – zajímaví lidé – Kornelius Novak

Kornelius Novak

V harmonii s Bohem

První české vydání © VINICE CHEB, o. s., 2013

Vydalo: VINICE CHEB, o.s.

Přátelství 10, 350 02, Cheb

Tel: +420 602 146 392

www.vinicecheb.cz

Překlad: Mgr. Petra Pivničková

Grafická úprava a sazba: Robert Prokopec

Tisk: Tiskárna Bohumil Jedlička, Orličky

Neprodejně!

Drahý čtenáři,

mnozí z posluchačů mých přednášek měli po jejich skončení podobné otázky typu: „Jak můžeme rozpoznat Boží vůli pro svůj život?“ Nebo: „Jak můžeme slyšet Boží hlas?“ Nebo: „Jak musíme žít, abychom byli vedeni Bohem?“ Nebo: „Jak dochází k zázrakům a jak je můžeme zažívat, vždyť Ježíš řekl, že máme prosit a dostávat a že s ním máme v životě i ve službě zažívat mocné věci.“

Nebudu přehánět, když řeknu, že jsem v posledních 20 letech nedělal nic jiného, než hledal odpovědi na tyto otázky a dělám to i nadále...

Kniha má 2 části:

V první části bych chtěl prostě vyprávět některé události ze svého života. Ve druhé části knihy se podíváme na to, co k tomu říká Bible, abychom se pro svůj život naučili něco z Božího Slova!

Můžeš pochybovat o pravosti mých zážitků, ale nepochybuj prosím o pravosti a důležitosti toho, co říká Bůh. Nech se zapojit do Božích skutků. Žij k Boží slávě a sám zažij to, co má Ježíš na mysli, když říká, že máme zažívat podivuhodné věci. Vstup sám do harmonie s Božími cíli, prioritami, hodnotami, motivy, plány a skutky.

V této knize jde o tebe a tvůj život v harmonii s Bohem.

Kornelius Novak

